

Szabó János

Kegyelem
és
Megigazultság

Az isteni gondolkodás lényege

Szöveggondozás:
Szabó Jánosné

Borítóterv:
prodesignsx

A könyvben szereplő bibliai idézetek alapjául
az alábbi bibliafordítások szolgálnak:

Károly Gáspár fordítás

Szent István Társulat fordítása

Károly Gáspár fordítású Biblián alapuló Strong
számokkal ellátott Újszövetségi Ógörög Szótár

Károly Gáspár fordítású Biblián alapuló Strong
számokkal ellátott Ószövetségi Héber Szótár

Francois Du Toit: Mirror Bible

Minden jog fenntartva.

A könyv a kiadó írásos jóváhagyása nélkül sem egészében, sem
részleteiben nem sokszorosítható vagy közölhető, elektronikus vagy mechanikus
módon, az információörögzítés semmilyen formájában és értelmében.

Copyright © 2019 Lulu. Szabó János

ISBN: 978-0-359-84128-8

BARÁTI AJÁNLÁS

Jánost az évek folyamán különböző bibliai témájú beszélgetéseink, levélváltásaink közben ismertem meg. Ritka jószívű, alapos, óvatos, (főleg ha komoly szellemi dolgokról van szó) felelős, Istenfélő, szelíd, és talán ami a legfontosabb, hogy hihetetlenül alázatos ember, akit az Igazság iránti olthatatlan vágya vezetett el ezekre a felismerésekre.

János egy vérbeli tanító, úgy istenigazából teológus, aki nem dől be a tanítások akármilyen szelének. Azt tapasztaltam, hogy egy igazi "béreabeli" nemes lelkű atyafival van dolgunk, aki teljes készséggel befogadja az Igét, naponként tudakozva az Írásokat, ha úgy vannak-é. Magyarul mindent megvizsgál jó alaposan. Így tett velem is (gondolom másokkal is), és mindazzal, amit eddig tanítottam. Nagyon megnyugtató és biztosságot adó tudni, hogy van egy ilyen barátom.

Isten kegyelméről és a Megigazultságról egyre többen beszélnek, írnak Magyarországon is, ami nagy öröm mindnyájunknak. Jelen mű is ennek a növekvő világosságnak a gyümölcse. A szavaink lehetnek hasonlóak, különbözőek, a lényeg, hogy ugyanaz az Élet és Szellem a forrása, ami Jézus Krisztuson keresztül is hallható lett.

A cél nem többet tudni, hanem világosan látni azt, amit Isten Krisztusban már megtett. Biztos vagyok benne, hogy a kedves olvasó szíve is gerjedezni fog, ahogy a könyvet olvassa, és inspirálni fogja arra, hogy meglássa, amit Isten már régóta lát bennünk, amit megmutatott és helyreállított Jézusban, azt, akik valóban vagyunk, amit Megigazultságnak hív a Biblia. Ez a Megigazultság a Kegyelem ereje, ezáltal uralkodhatunk az életben, és tölthetjük be Isten eredeti, kezdeti álmát, amit megfogalmazott az emberrel kapcsolatban.

Olyan vagy mint Jézus!

Szeretettel és hálával

Dr. Palavics József (Pajó)

2018 November, Bigfork MN

Ajánlás

A 'Kegyelem és Megigazultság' címet azért adtam a könyvemnek, mert ez a két szó foglalja magába azt a valóságot, ami az egész isteni gondolkodás lényege. Ezt sokáig nem vettem észre, de ma már ezen kontextus alapján értelmezem és keresem az isteni kinyilatkoztatásokat. Sikerült kialakítani, elérni egy inspiráló, felemelő, erős identitástudatot és személetet adó könyvet, amelyet szívesen ajánlok kedves olvasóimnak.

Köszönetnyilvánítás

Szeretnék köszönetet mondani dr. Palavics József barátomnak, aki tanításaival bővítette az ismereteimet, és olyan új módon mutatta meg a bibliai igazságokat, amely segített megváltoztatni, megerősíteni az identitástudatomat, és segített felismerni az emberiség megigazultságának alapjait. Mindezek inspiráltak arra, hogy a felismeréseket, tanításokat továbbadjam a magam módján azoknak, akik vágnak mélyebb ismeretekre, és megigazultak voltuk felismerésére. Hálás vagyok azért is, hogy a könyv kiadásában mellettem állt, támogatott mindenben.

Külön köszönet illeti feleségemet, Liát és Túri Máriát, akik a magyar nyelv iránti értő, szerető hozzáállásukkal, segítettek a könyv szöveggondozásában.

Köszönetet szeretnék mondani Francois Du Toit teológusnak, aki szorgalmas kutató munkájával elkészítette a Mirror Bible-t, a Tükör Biblia fordítást, ami a Biblia eredeti szövege alapján készült. Segítségemre volt, hogy jobban megértsem a szöveget a megigazultság fényében. Ez inkább egy parafrázis tanulmány, mint egy szó szerinti fordítás. Minden görög szó jelentésének részletes árnyalatát közelről megvizsgálta, részletesen tanulmányozva, figyelembe véve az egész fejezet következetes összefüggését a teljes levélen keresztül, és szem előtt tartva Jézusnak és az Ő elvégzett munkájának teljességét, vagyis azt, amiről valójában a Biblia szól.

Tartalomjegyzék

Előszó	1
Bevezetés.....	2
Alapvető kérdések.....	6
Kegyelem és megigazultság.....	11
Hogyan kezdődött?.....	23
Bűnbeesés és bukás	37
A titok.....	44
Halálunk Jézus Krisztusban.....	50
Feltámadásunk Jézus Krisztusban.....	56
A bűn kárhoztatása.....	62
Olyan vagy mint Ő.....	70
Jézus a referenciapontunk.....	81
Új élet Krisztusban.....	84
Megtérés.....	88
Bűn és bűnösség.....	94
Áldozatok.....	101
Predestináció.....	112
Bűntudat	120
A bűnvallás.....	130

Lelkiismeret	146
A tiszta lelkiismeret	160
Metanoia	166
Hit I.	171
Hit II.	180
Krisztus hite	187
János keresztsége	197
Bemerítkezés Krisztusba	201
Újjászületés	207
Fennszületés	212
Az új ember	220
Az örömuzenet	231
Új teremtés	252
A szabadság tökéletes törvénye	258
Szabadságra hívatatok el	269
Üdvösség	277
A megigazultság megvallása	293
A tékozló fiú	299
A szerzőről	308

ELŐSZÓ

Az elmúlt évtizedekben, nagyon sok emberrel beszéltem, akik megfáradtak a vallásukban, és kiégték. Közben önmagukat kárhoztatták azért, mert nem ismerték fel, hogy kik is ők valójában. A legtöbb esetben azt mondják rájuk, hogy bűnben vannak, mert nem járnak gyülekezetbe, közösségekbe, esetleg azzal vádolják őket, vagy vádolják saját magukat, hogy keveset imádkoznak, keveset olvassák a Bibliát. Így akik már nem járnak sehová, (ez egy amerikai felmérés alapján a keresztények 62%-a) állandó identitásválságban vannak.

Mindez komoly nehézséget okozhat, hiszen vannak helyzetek, amikor azt sem tudják, hogy még hívőknek számítanak-e, vagy már a hitetlenek táborába sorolják őket. Ennek az az oka, hogy nincsenek tisztában saját értékükkel, vagy azzal, ahogyan Isten látja őket, ahogyan Isten viszonyul hozzájuk abban a helyzetben is. A legtöbb esetben saját magukat is „leírják”, mert ezt tanulták, ezt hallották. Ennek ellenére inkább így élnek, minthogy visszamenjenek valamilyen rendszerbe. Szembe találjuk magunkat a nagy kérdéssel, ezek az emberek kiestek-e vajon a kegyelemből a klasszikus értelemben, Isten elfordult-e tőlük, az örök kárhozatban részesülnek-e, ahogyan azt többen állítják? Vajon tényleg olyanok ők Isten szemében, mint a hitetlenek, vagy esetleg még rosszabbak? Miközben nagyon sokan közülük Istennel élnek, továbbra is rendszeresen olvassák a Bibliát és imádkoznak.

Ugyanilyen lelkiismereti válsággal nézhet szembe az az ember is, aki rendszeresen gyülekezetbe jár, gyülekezethez tartozik, de sok, vagy szinte állandó vádlás és elvárás nehezedik rá. Mindannyiunknak nagyon fontos tehát, sőt a kiegyensúlyozott életünknek az alapja, hogy biztosak legyünk abban, a Mindenható Istentől származunk, és Őhöz tartozunk végérvényesen, és visszavonhatatlanul.

BEVEZETÉS

Akárhol is vagy, Isten vajon mit hisz, és mit gondol felőled? Ez a könyv segíthet abban, hogy megtaláld a saját eredetedet Krisztusban. A gyülekezetünk helyi gyülekezet, és nem a Gyülekezet. Fel kell ismernünk, mit jelent, hogy az Isten fiai vagyunk, és hogy honnan származunk. Amikor Péter megértette, hogy a „kősziklából való” (Jn,1:43), hogy Istenből származik, akkor később, amikor a levelét írta, azt mondta, hogy „*ti is, mind élő kövek épüljétek szellemi házzá.*” (1Péter2:5) Megértette, hogy a fundamentum, amelyre Isten háza épül, nem más, minthogy az emberek felismerik a maguk szellemi hovatartozását. Pál azt mondja, hogy fundamentum vettetett, aki Jézus Krisztus, és tudjuk, hogy Jézus kijelent téged. Ehhez a fundamentumhoz vagyunk kapcsolódva, de hogy ebben valóságosan éljük is, pontosan meg kell értenünk, hogyan vagyunk Őbenne. Sokszor a gyülekezetbe járó embereknek is nehezen értik meg a legalapvetőbb dolgot, hogy Isten fiai vagyunk, Istentől származunk, akármilyen állapotban is vagyunk! Az a mi identitásunk, hogy kik vagyunk Krisztusban. Ez az ember életének az alapja.

Ez egyenlő az egyházzal, a gyülekezettel, az eklézsiával. E fölött az alap fölött nem tud egyetlen ember sem uralkodni, csak Isten. Minden más alapon, ami nem így lett lerakva, emberek uralkodhatnak, és manipulálhatnak minket!

Ha nem az a valódi identitásod, hogy Isten fia vagy, Ő szült téged, akkor be fog csúszni valami emberi irányítás az életedbe. A gyülekezet építése nem más, mint az emberekben felnyitni a látást arra, megértsék, hogy kicsodák. Ha nem erre koncentrálnak, akkor csak valaminek a követőivé akarjuk tenni az embereket. A “külső házat” építjük, félünk, hogy nem nő megfelelően a közösségünk, vagy szakadás jön, mert a hívők azt mondják, én x-et követem, én pedig y-t. Addig tart ez, amíg nem értjük meg, hogy minden

szolgálatnak az az értelme, lényege, hogy eljuttasson bennünket „*az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.*”

Minden szolgálatnak, ami létezik, az a célja, hogy bennünket tökéletesnek mutasson be, állítson elő a Krisztusban. (Ef. 4) Mindarra, amit Isten megtett az Ő Fiában, kinyíljon a szemünk, átéljük azt, hogy értékes, szeretett emberek vagyunk, ismerjük fel a teljes szabadságot, amire Isten megszabadított bennünket!

Megtapasztaljuk majd, hogy ebből a szabadságból nem káosz lesz, hanem Istennek a tökéletes rendje. Isten így építi a Gyülekezetét, az Egyházat. Ez egy sokkal hatalmasabb dolog, mint gondolhatjuk, ez nem a „Mi gyülekezetünk”, hanem az Ővé. A *Thess.1:1* azt mondja, hogy a „*gyülekezet, aki van az Atya Istenben, és Jézus Krisztusban*”. Tehát az Atya Isten gyülekezete, akárhányan vannak benne. Ha nem így gondoljuk, akkor a magunk követőivé akarjuk tenni az embereket, attól félünk, hogy elvesznek, hogy elmennek, és a magunk képére kezdjük el formálni az egészet. Egy emberi rendszert építünk, és nem Isten országát. Isten országának az alapköve Jézus Krisztus.

Amikor ráismernek a hívők az identitásukra, többé már nem lehet manipulálni őket. Lehet, hogy próbálkoznak ezzel, akkor sajnos ő lesz a lázadó. Persze nem a bibliai értelemben vett lázadó, az teljesen másról szól. Csak a közössége, vagy a vezetői kiáltják ki lázadónak. Ettől persze szabad ember marad, aki az Istennek engedelmeskedik, de nem könnyű ebben a szituációban lenni. Azonban ettől még nem lesz az életében káosz, és nem lehet sarokba szorítani. *Jn.3:8*: „*Aki felülről született, olyan, mint a szél, nem tudod, honnan jön és hova megy*”. *Ján. 3,8* „*A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön, és hová megy: így van mindenki, a ki Szellemtől született*”.

Nem tudod beazonosítani, ilyen -ista, vagy olyan -ista vagyok? Ez így pont jó, mert felülről valók vagyunk, és nem tartozunk rendszerekhez. Nem vagyunk emberek szolgálói, mert Isten szült bennünket, az Ő fiaai vagyunk, és drága, szeretett fiának hív minket. Istennek mindene az enyém és a tiéd. Nem szabad a helyzetünkre csere-mentalitással tekinteni. Te megmentettél engem, cserében én, szolgálalak Téged, majd cserében bizonyos dolgokat megadsz nekem... Isten azt mondta, hogy te, fiam, lányom, mindenkor velem vagy, és mindenem a tiéd. Ha ezt nem érezzük, akkor sötétségben vagyunk.(Ez a sötétség, és nem a démonok uralma. Egyszerűen felejtjük el ezt, mert nem foglalkozunk a démonokkal. Jézus már legyőzte őket.) Koncentráljunk arra, hogy az, ami sötétséget okozott bennünk, hogyan tud elmúlni, és a világosság hogyan tud betörni a szívünkbe. Minél inkább jól látunk, jól látjuk a saját helyzetünket, annál inkább megtapasztaljuk Isten jelenlétét. Semmit nem kell érte tenned, ingyen a tiéd, egyszerűen csak jól látsz, és megtapasztalod.

Ha azt gondoljuk, hogy Isten jelenléteért, azért hogy megtapasztalhassuk Őt, tenni kell valamit, akkor ószövetségi gondolkodásban vagyunk!

Semmi nem választ el bennünket valóságosan Istentől, Jézus Krisztus bevégzett munkája miatt, semmi. Isteni megoldások vannak előttünk, akkor is, ha nem látjuk azokat. De ott vannak. Ezért szükséges, hogy a homály, a sötétség lekerüljön a szemünkről. Lehet, nem igazán fogod érteni, hogy miért van annyi görög és héber szó jelentése részleteiben megmagyarázva a könyv minden részében, de azt szerettem volna, ha meglátnád, hogy a fordítások sokszor eltorzítják a valós jelentését az adott mondatnak illetve az adott résznek. A rossz megértés miatt pedig egy rossz kontextus jön létre a fejünkben, amit jó lenne kihagyni, vagy a régít felülírni! Ezenkívül szeretném itt az elején mondani, lehet,

hogy azt érzed majd, amikor olvasod a könyvet, hogy sokszor ismétlem magam. Ez akarattal van, több dolgot is olyan fontosnak tartok, hogy talán különböző megvilágításban, de többször szeretném elmondani. És végül szeretném, ha nem értenéd félre, nem a helyi gyülekezetek létjogosultsága ellen beszélek. Ismerd meg a saját identitásodat, töltsd be a helyedet ott ahol vagy!

Áldott időtöltést kívánok!

ALAPVETŐ KÉRDÉSEK

Az elmúlt időben nagyon sok mindent értettem meg a Bibliából, amit szükségesnek látok leírni azért, hogy te és mások is elgondolkodhassanak rajta. Sok kérdés volt bennem azokkal az emberekkel kapcsolatban, aki nem hisznek, vagy mondhatjuk úgy is, hogy nem tértek meg, nem fogadták el Jézus Krisztust személyes megváltójuknak. Azokkal mi lesz? Isten valóban a saját teremtményeit egyszerűen csak likvidálja, mert nem ismerték fel a megváltást, vagy azt, hogy Ő létezik? Vajon mekkora az Isten szeretete, ha azt mondjuk, hogy Ő úgy szeret, ahogy vagy, és hozzáteszük, csak fogadd el Őt? Vajon jól látjuk-e azt, hogy az ember egy különálló entitás, akinek alapvetően nem sok köze van Istenhez, legfeljebb, mint teremtőjéhez, és csak akkor több, amikor hisz benne? Vajon valóban az az Isten fia, aki befogadja Jézust, és a többi nem? Miért gondoljuk, hogy a kimondott „igen, elfogadlak”, szó kell ahhoz, hogy üdvösségünk, örök életünk legyen? Az, hogy én döntök és elfogadom Jézus Krisztus engesztelő áldozatát egy jól megfontolt és szerencsés választás volt tőlem, vagyis rajtam múlt, mert jó időben, jó helyen voltam, jó helyre születtem stb. Az emberiség kétharmada pedig szerencsétlen, mert nem látta át ilyen okosan, mint én? És talán a legmerészebb gondolat, hogy vajon tényleg a hittemmel tudom-e kiérdemelni Istentől az örök életet?

Még sok egyéb hasonló kérdés foglalkoztatott, miközben egy nagy puzzle darabjait próbáltam kirakni. Sok olyan akadály volt, amihez egyszerűen hozzá sem tudtam szólni. Legtöbbször a hithez, illetve azokhoz a klasszikus teológiai alapokhoz tudtam nyúlni, amelyek már a rendelkezésemre álltak. De be kellett látnom, hogy ezek sem tudtak mindenre kielégítő választ adni. Közel negyven év után kezdett derengeni a látóhatár ezeken a területeken is. Először 2009-ben kezdtem el beszélni, és tanulmányozni az Igét a

gyülekezetemben Isten kegyelmével kapcsolatban. Régebben azt gondoltam, hogy ez a téma annyira ismert, és evidens, hogy igazán nem szükséges belemélyedni, hiszen mindenki tudja, ismeri. Isten elkezdte bennem kimunkálni a minket körülvevő körülmények miatt, hogy egy kicsit nézzek utána a témának. Rengeteg ígét néztem át, és kerestem valami olyan dolgot, ami mélyebbre visz annak megértésében. Ekkortájt jelentek meg más kegyelemről szóló tanítások is. Ezeket az iránymutató gondolatokat kezdtem el összeegyeztetni azokkal a klasszikusnak mondott teológiai rendszerekkel, amiket magam is ismertem és tanultam. Rájöttem arra, hogy nem teljesen egyformák azok az állítások, amelyeket megfogalmaznak. Vannak eltérések, amikre azt mondhatnám, hogy elhanyagolhatóak, de lassan-lassan rájöttem, hogy mégsem mehetek el mellettük csak úgy. A kérdéseimre sok-sok választ adtak és megértettem gondolatokat, de a hitetlen emberekkel kapcsolatban még mindig nem láttam tisztán.

Életem első felét egy erőteljesen konzervatív, ortodox gyülekezetben éltem le, később pedig karizmatikus gyülekezetekhez tartoztam, így elmondhatom, hogy az érem mindkét oldalát elég jól megismertem. Mindenhol komoly hívők, Istent kereső emberek vannak, olyanok, akik szeretik Istent, minden idejüket és energiájukat Isten iránti buzgó cselekedetekre fordítják. Szinte kivétel nélkül mindkét teológiában óriási hangsúly van a cselekedeteken, ami önmagában nem volna rossz, de azt gondolni, hogy a cselekedetek segítenek bennünket abban, hogy Isten jobban szeressen, vagy azt hinni, hogy így biztosabb lesz az örök életbe való bemenetelünk, tévedés.

Tudni kell, hogy a cselekedetek nem befolyásolják Istent!

Ezen kívül a kereszténységet alapvetően bizonytalanság jellemzi a jövőnkkel kapcsolatban, vajon lesz-e örök életünk, vagy nem. Némelyek látomásokat láttak a pokolról, ott gyülekezeti vezetőket, pásztorokat és Isten más embereit látták égni, mert

voltak rossz cselekedeteik itt a földön. Akkor hol vagyunk mi „egyszerű keresztények”, akik éljük az életünket úgy, ahogy? Ezek a tanítások, bizonyságok olyan mélyen beleépültek a hívőkbe, hogy szinte nem is tudják elfogadni azt a hírt, hogy minden el van végezve, örök életünk van. Itt olyan emberekről beszélek, akik végigcsinálták azokat a procedúrákat, amiket ma jelenleg az egyházak elvárnak a megtérőktől. *„dönts Jézus mellett, ismerd fel, hogy bűnös vagy, hagyd el a bűneidet, térjél meg azokból (és tegyél jó cselekedeteket), valld meg a bűneidet és keresztelkedj meg”*. Ha mindezeket végigcsinálod, akkor Isten fiává válsz. A kérdésem az, hogy akkor eddig mi voltál? Önálló entitás? Ha valaki döntött, elfogadta, befogadta Jézust, akkor vajon még miért kell azt gondolni, hogy vannak bizonytalansági faktorok, amiket majd egyszer Isten a halálunk után mérlegel, és akár a fiúságunkat is elveszítve a pokolba taszít bennünket? Hol van ebben az Isteni Szeretet?

Hol van ebben az elvégzett munka? Mit tett akkor Jézus, ha nekem is tennem kell valamit az örök életem érdekében? De ha nem kell semmit tennem érte, akkor a hitetlen embereknek miért kell tenniük?

És ez olyan, mint a 22-es csapdája. *Ézs.9:2: „A nép, amely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük! Ézs.42:16: „a vakokat oly úton vezetem, amelyet nem ismernek, járatom őket oly ösvényeken, amelyeket nem tudnak; előttük a sötétséget világossággá teszem, és az egyenetlen földet egyenessé; ezeket cselekszem velük, és őket el nem hagyom”*.

Ezek az igék próféciaák, amelyek azt állítják, hogy a nép, az emberiség alapvetően nagy sötétségben van. Az emberek vakok. Ebből a sötétségből önmaguktól nem tudnak kijönni, képtelenek rá. Vagyis kellett egy külső erő, ami elviszi őket egyenes útra, olyan útra, amit nem ők választottak, hanem a vezetőjük! Ez volt Jézus!

Itt nem olvassuk, hogy emberi beavatkozás is lenne benne. Isten beleviszi őket egy változásba, ami nem más, mint a sötétséget megszüntető világosság. Az emberek tehát már most ebben a világosságban járnak. Lehet, hogy még csukva van a szemük, azaz vakok, de mindenesetre a világosság már körülveszi őket. A feladat az, valahogy el kell érni, hogy megnyissák a szemeiket és meglássák az őket körülvevő világosságot. Az evangélium az, ami képes erre, és mint egy szemgyógyító ír fejt ki a hatását rajtuk. Jézusnak az volt a küldetése, azért jött, *Ézs.42:17: „hogy megnyissa a vakoknak a szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozza, és a fogházból a sötétben ülőket”*.

Sokáig nem értettem, vajon miért gondolkodik Isten úgy, hogy elküldi a Fiát, aki a legértékesebb a számára, aki ott ül az Atya mellett, *Fil.2:7-8: „megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig”*. Isten fia lejött a földre azért, hogy megváltsa az emberiséget, hogy büntelenné, ártatlanná tegye, megszenteltté tegye a vére által.

Ha végiggondoljuk a hatalmas megalázkodást, amit Isten tett az emberiség érdekében, miért feltételezzük, hogy egy újabb választás elé helyez bennünket azért, hogy kiderüljön, ki tud a szabad akaratából jól dönteni?

Mert csakis azok nyerik el az Istenfiúságot, az örök életet, az Istennel való egyesülést. Vajon ez az áldozat csak a kiválasztottakra vonatkozik? Vagyis Isten eleve kiválasztott embereket az örök életre, és kiválasztott embereket az örök kárhozatra? De akkor miért kell az áldozat? Miből gondoljuk azt, hogy a megkötözött, sötétségben lévő rab embernek van akkora ereje, hogy egy adott pillanatban tud helyesen dönteni? Mert ha nem dönt, akkor elkárhozik. A gyakorlatban látható, nagyon kevés az esélye annak, hogy az emberek jól döntenek. Nem döntenek

Jézus mellett és nem akarnak olyan vallásos életet élni, amit látnak a saját környezetükben. Akkor ők mind a pokolba kerülnek, ahogyan a klasszikus teológia tanítja?

Ezekre a kérdésekre a kereszténység csak egy választ tud adni, hogy térjenek meg, és akkor örök életük lesz. És megint csak ugyanoda jutottam, ahol elkezdtem, rajtam, az én meglátásomtól, az én szabad döntésemtől, a jó cselekedeteimtől függ az örök életem?

De ha megértjük az Isteni gondolkodást, akkor mindent másként fogunk értékelni!

Vajon miért feltételezzük Istenről, hogy "játszadozik" velünk, amikor azt állítjuk, hogy az örök életünket el lehet veszíteni? Vajon tényleg a cselekedeteinken múlik az, hogy megmenekülünk, vagy tényleg a hitünkön a döntésünkön múlik az, hogy Jézus kiontott vére hasson ránk? Azt gondolom, hogy ezek az állítások nem fedik a teljes igazságot.

Mindaddig, amíg az embereknek egy minimális részt is hozzá kell tennie ahhoz, hogy Isten elfogadja, és örök élettel ajándékozza meg őket, addig az ember esélye egyenlő a nullával!

Mi a megoldás akkor? Erről szeretnék a következő részekben részletesen beszélni. Amikor már megértettük, hogy az emberi jóakarat, jócselekedet vajmi keveset ér, és meglátjuk az előre eltervezett és bevégzett Isteni munkát, akkor megértjük, hogy minden kegyelemből van, az ember cselekedete vagy hozzájárulása nélkül. Isten döntése alapján.

KEGYELEM ÉS MEGIGAZULTSÁG

„A kegyelem a görög kharisz szóból ered. Jelentéstartalma jelentősen eltér a magyar kegyelem szóétól, mely alatt a köznyelvben leginkább a bűnei miatt elítélt ember jogi értelemben vett felmentését értjük. A kharisz a khara (öröm) szóból származik, ami alapvetően azt jelenti, amikor valaki örömből, jókedvből, vidámságtól motiváltan megkegyelmez, megbocsát valakinek, megajándékoz valakit, vagy más pozitív dolgot cselekszik egy másik személlyel.

A kharisz az öröm kifejezése és egyben Isten kegyelmének lényege is. A kegyelem megnyilvánulása az, amikor az embert indokolatlanul, ingyen éri a bűnbocsánat, a megigazulás és különböző áldások, ajándékok. Az ember semmit sem tehet érte, mert nem a cselekedetekre adott válaszként jön, hanem teljes mértékben Isten döntésétől függ. Isten részéről ez nem pusztán jogi jellegű folyamat, sokkal inkább személyes, „baráti” közeledésre utal. Az Újszövetség egyik alapvető tanítása szerint tehát az ember kizárólag Isten khariszából kaphat bűnbocsánatot, és válhat igaz emberré, így képes üdvözülni, örök életet kapni. *Ef.2:8-9: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.”*

Az Ószövetségben több helyen is előforduló kegyelem egyik héber megfelelője a „hesed” szintén szeretetet, jóindulatot, jóakaratot, jóságot, felindultságot fejez ki. Isten ezzel a felindultsággal, jóindulattal üzeni az embernek, hogy Ő az, *Zsolt.103:4: „Aki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged.” Péld.16:6:*

„Könyörületességgel és igazsággal töröltetik el a bűn;” Isten minden kegyelemnek Istene (1Pt.5:10.) Az Atya mellett Jézus Krisztus személye is hordozza és közvetíti ezt a kegyelmet, nála a kegyelem teljessége van meg: Jn.1:14: „aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (HIT Lexikon)

A kegyelem nem vár viszonzást semmilyen formában sem, hiszen ajándék! A kegyelem nem egy csereeszköz, aminek eléréséhez valamit adni kellene! (pld. hit) Aki adta, egyszer és mindenkorra.

Az egész gondolkodásunk legalapvetőbb pilléréről, a megigazultságról szól ez a könyv.

Az életem során két nagy csoportot különböztettem meg, a hívőket és a hitetleneket. A hívők azok, akik a mennybe jutnak, persze, ha igazán megtérnek és egész életükben Istent szolgálják. A hitetleneknek pedig, akik nem fogadták be az életükbe Jézus Krisztust, nem tértek meg, nekik az örök kárhozat lesz az osztályrészük. Amint azt az elején is írtam, valahogy nem fért a fejembe, hogy mi van azokkal, akik más Isteneket imádnak. Pld. az indiánok a nagy Manitut tartják istenüknek, vagy nagyon nagy szegénységben élő rabszolgák, akik soha nem hallottak arról, hogy egy Isten van. Vagy a pogány földön, pogány isteneket ismertek meg és azokhoz imádkoztak teljes szívükből? Én ismerem a teológia ehhez fűződő passzusát és azt is értem, hogy mit jelentett idegen isteneket imádni az ószövetségben. Mindezek ismeretében Jézus Krisztus halála és megváltása nem hozott semmilyen változást ezeken a területeken? De igen!

A megigazultság megértése szerintem a Biblia legfontosabb üzenete. E nélkül rosszul értelmezzük Isten művét!

Több különböző korszakra lehet felosztani a Bibliát, attól függően, hogy éppen mit tanulmányozunk. Jelen esetben két nagy korszakot szeretnék elkülöníteni, amit mindenki ismer. Az egyik az ember elbukásának és következményeinek a kora, a másik pedig Jézus Krisztus halálától és feltámadásától számítva, a megigazultság korszaka. Fontos ezt a két korszakot folyamatosan a szemünk előtt tartani. Ma sok tanító és prédikátor egy kalap alá veszi a kettőt. Szeretnék megtartani, betartani az ószövetségi ígéket, próféciákat, törvényeket, miközben keverik ezeket az újszövetségi ígékkel. Mindez azért lehetséges, mert nem vagyunk teljesen tisztában azzal, ami valóban megtörtént a kereszten. Ezt azért merem így leírni, mert én is így gondolkodtam, tettem.

A kereszten egy vízválasztó volt. A történelemben létezett az első Ádám, aki elbukott, majd megjelent Jézus, aki a második Ádám lett. *1Kor.15:45: „Az első ember, Ádám, élőlényé lett, az utolsó Ádám pedig megelevenítő Szellemmé.”* A két Ádám között nagyon nagy a különbség. Mindenekelőtt látni kell azt, hogy van egy isteni logika, ami kimondja, hogy *Róm.5:12: Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett.* Ez azt jelentette, hogy Ádám bűne miatt minden ember bűnössé vált, senki sem volt kivétel, aki erre a földre született. Nem kellett ehhez semmi rosszat tennie, mégis örökölte ezt a bűnös állapotot. Bármennyire is akarta az ember a jót, vagy akár tette is, a bűnös természetét nem tudta levetkőzni. Ez a bűnössége egészen a keresztségig tartott. Ma a keresztyénység döntő többsége azt vallja, hogy ez a természet még most is benne van az emberben, és az ember azért tesz rosszat, mert a romlott természete teszi ezt vele.

De ott a kereszten, amikor megfeszítették Jézust, egy nagyon különös dolog történt. Az Egyház valamiért ezt elfelejtette, vagy nem ismerte fel.

Róm.4:25: „Ki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.”

Ez egy nagyon fontos ige a Bibliában. Két részre lehet felbontani. Az első része az, amivel mindannyian egyet is értünk és még a hitetlen emberek is ismerik, és tudatában vannak: „*a mi bűneinkért adatott halálra*”. Ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus az emberiség bűnei miatt szenvedet, halt meg. Nem gondolom, hogy ez kétséges lett volna előttünk. Ez minden gyülekezetben, templomban, nagy ünnepeken el szokott hangozni. De van a mondatnak egy második része, ami szintén ugyanilyen fontos és természetes kellene, hogy legyen. Ez így szól: „*Feltámasztatott a mi megigazulásunkért*”. Ezt a mondatot idáig csak egyféleképpen hallottam magyarázni az egyházban. „Jézus azért támadt fel, hogy megigazítsa a benne hívőket”. Ez egy teljesen félreértelmezett szöveg. Nézzük meg az eredeti görög mondatot. Íme, az eredeti szöveg: „*hosz paredothé dia ta paraptómata hémón kai égerthé dia tén dikaiószin hémón*” Itt ebben a mondatban két egyforma szót találunk, ami a Gr1223: dia szó. Jelentése: azon keresztül, az által, amiatt, az okból, azért.

Károly a következőképpen fordította le. Róm.4:25: „*Ki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért*”. Vagyis azt sugallja, hogy ténylegesen azért támadt fel, hogy majd a jövőben megigazítsa a benne hívőket. Csakhogy ez nem így van leírva, hanem: „*a mi bűneink miatt adatott halálra és a mi megigazultságunk miatt támadt fel*”. Mind két helyen a dia szó szerepel. Ha az elsőre igaz, hogy a bűneink miatt (dia) halt meg, akkor a második mondatrészre is igaz, hogy a mi megigazultságunk miatt (dia) támadt fel. Ez egy teljesen más jelentéssel bír.

Azt állítja az ige, hogy az ok, amiért Jézus Krisztus feltámadt, nem más, mint hogy megigazította az egész emberiséget. Nem utólag fogja megigazítani, hanem a megigazítás volt az ok, amiért Isten feltámasztotta Őt a halálból!

Nézzük részletesebben ezt az igét más oldalról is. *Róma 5:9: „Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa”*. Itt egyértelműen azt állítja Pál, hogy a megigazultságunkat nem később szerezzük meg valami által, (pl. hit, vagy jó cselekedetek) hanem Jézus Krisztus vére által. Vagyis a megigazultságunk akkor történt meg, amikor kifolyt a vére ott a kereszten. Abban a pillanatban a vér eltörölte minden bűnt, vétket, minden szennyet, és ártatlanná, büntelenné tette az embert. Ennek semmi köze nem volt a hitünkhöz, hiszen az akartunktól független döntése volt Istennek. Semmi köze nem volt az emberi döntéshez, hiszen akkor még minden ember a bűneiben volt. *Róma 5:10 „Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az ő élete által minekutána megbékéltünk vele”*. Itt is arról az időpontról beszél, amikor Jézus meghalt, és amikor még az ellenségei voltunk. Gyengék voltunk, a bűneinkben voltunk, akkor történt.

Ha az időben akarom ezt elhelyezni, amikor ellenségei voltunk és megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, még senki nem volt mentes a bűntől. Hogyan történt meg a megbékélés? A Fiúnak a halála által. Nem a beleegyezésünk által, nem a hitünk által, hanem Isten Fiának a halála által.

Róm.5:1: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel a mi urunk Jézus Krisztus által”. Itt van tehát leírva az, hogy hit által van megigazultság. De sajnos nem mindegy, hol van a vessző. Károli ezt a mondatot úgy írta le, hogy vesszőt helyezett

a hit által után, és így úgy tűnik, mintha valóban a hit lenne a domináns.

De ott nincs vessző a görög szövegben. Róm.5:1: „Megigazulván azért,--- hit által van békességünk”, itt írja le Pál azt az állapotot, amit előtte kifejtett, és így már teljesen más az értelme. Mivel ez egy folyamatos levél, érdemes egybeolvasni a 4. rész végét és az 5. rész elejét.

“Ki a mi bűneink miatt halálra adatott, és a mi megigazulásunk miatt feltámasztatott. Megigazulván azért hit által békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által”. Így már teljesen érthetővé vált a szöveg. Mivel Jézus az egész világ bűneiért halt meg, nyilvánvaló, hogy az egész világ megigazítása miatt támadt fel. Ján.1:29: „Ímé, az Istennek ama béránya, a ki elveszi a világ bűneit!” Zsid. 9:26: „csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt”. Ján. 3:17: „Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhóztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa”. Ján.6:51 „És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért.” Szükséges megérteni, hogy ezt soha semmivel nem tudta volna elérni, és ma sem tudod elérni. Isten nem azért gyönyörködik benned, mert imádkoztál, vagy, mert nem követtél el semmi bűnt, mert böjtölsz vagy gyülekezetbe jársz. Azért gyönyörködik benned, mert történt valami ott a kereszten: Jézus elmosta minden ember minden bűnét, és megigazított bennünket.

Amikor ezt látta Isten, az Atya, hogy az emberiség megigazult, akkor ennek a bizonyítékaként, feltámasztotta Jézus Krisztust a halálból. Ez a bizonyíték Ő előtt a mai napig arról, hogy ártatlanok vagyunk.

Amikor Jézusra néz, akkor azt látja, hogy ártatlan és igaz vagy. Azt látja, hogy a gonosz, gyilkos, gyűlölködő ember ártatlan Jézus Krisztus miatt. De a megmentett ember még nem hallott arról, hogy Isten ártatlannak tartja őt. Még bűnösnek tartja magát, sőt mondhatjuk úgy, hogy mi annak tartjuk magunkat önmagunk előtt. Ez azért van, mert a cselekedeteink alapján ítéljük meg magunkat és egymást. Ezért van szükség az evangéliumra, amiben Isten kijelenti a megigazult voltunkat! Őbenne megigazultunk, ez az oka annak, hogy hit által békességünk van az Atyával. Ha Isten nem tett volna ugyanolyan “minőségűvé” bennünket, mint önmaga, akkor az embernek nem lenne alapja semmire. Ha nincs az, amit Isten Krisztusban tett az emberrel, akkor utána mondhatunk bármit, hihetünk bármit, imádkozhatunk és áldozatokat is hozhatunk Istennek, semmit nem érünk el vele.

Az ember elbukott és ezt az örökségét hordozta egészen Jézus Krisztus haláláig. Amikor meghalt az Isten Báránya, akkor a vérével teljesen tisztára mosta az emberiséget. Teljesen büntelenné tette az embert.

Ez nemcsak azt jelenti, hogy Isten bejelentette, ember, mától kezdve meg vannak bocsátva a bűneid. Ha ez így lenne, akkor egy gyilkos azt mondaná a bíróságon, hogy ok, köszönöm az amnesztiát. Mivel nem jár a bűnömért semmi büntetés, folytatni fogom. Isten meg csak mondogatja majd újra és újra nekem, hogy meg vannak bocsátva a bűneid. De Isten nem ezt akarta. *Ézs.26:10: „Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát”.* Érdemes végiggondolni ezt a mondatot. Ha a gonosz embernek egyszerűen csak megkegyelmeznek, és azt mondják neki, hogy meg vannak bocsátva az elkövetett bűneid, akkor ebből még semmit nem tanult meg, folytatni fogja a gonoszságait. Isten nem osztogatja csak úgy az amnesztiát, hiszen teljesen tisztában van vele, hogy milyen az ember. A kegyelemnek nem ez a lényege.

A kegyelem a megigazultság által uralkodik.

Itt van a legtöbb félreértés. Ha valaki azt hallotta, hogy a kegyelem annyi, hogy minden bűnöd meg van bocsátva a jelenben, a múltban és a jövőben, akkor valóban azt gondolhatjuk, hogy leszállt a pokol a Földre. Itt bárki bármit csinálhat, hiszen nincs következménye a bűnnek. Csakhogy a kegyelem a megigazultság által uralkodik. Pál ezt mondja. *Róm.5:21: „Hogy miképpen uralkodott a bűn a halálra, azonképpen a kegyelem is uralkodjék megigazultság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által.”* Jézus azért halt meg, hogy megigazítsa az emberiséget. Olyanná tegye az embert, mint amilyen volt a bukása előtt. Ártatlan, tiszta, szent. A bűnösnek azért van elengedve a bűne, vagyis azért nincs neki tulajdonítva a bűne, MERT MÁR NEM BŰNÖS!

Olyan, mintha soha nem vétkezett volna. Ez az, ami Jézus Krisztus halálában történt. Ez a megigazítás. Amikor megigazult az ember, akkor Isten ránézett és azt látta, hogy az Ő képe és hasonlatossága. Nincs benne semmi, ami bűn lenne.

Gr1343 dikaioszüné = megigazulás, Gr1342 dikaiosz: ennek a jelzős szerkezete: megigazult, Isten jogrendjéhez igazodott, illetve egy érdekesség: súlytalan. A dikaiosz két részre bontható. Gr1344 dikaióó és a Gr szüné a dikaióó = igaz, a szün, = együtt, vagyis együtt igaz. A két fél igaz. Francois Du Toit teológus azt mondja, hogy *“a két fél hasonlónak ismeri fel egymást.”* A héber szó a megigazultságra a Hb6662, „cáddig” jelentése: igaz, törvényes. Ami egy mérleg nyelvére utal. Az egyik oldalon Isten áll az Ő igazságával, a másik oldalon az ember, aki soha nem tudja a mérleget kiegyenlíteni. Ezért volt szükség Jézus Krisztusra, aki rálépett a mérleg másik oldalára, mint ember, és Ő tudta egyensúlyba tudta hozni a mérleg nyelvét. Tehát Isten van a mérleg egyik oldalán, Jézus a másikon – helyettünk.

A megváltás nem befejezetlen, gyenge, részleges, hanem teljes, végleges, befejezett, tökéletes. Ezt mutatja be ez a kép. Jézus vére tehát teljesen megtisztította, büntelenné tette és megigazította az embert, ezzel egy új korszak kezdődött el az emberiség életében. Ez egy tőlünk, a döntésünktől, hozzájárulásunktól független akarata volt Istennek. Mindaz, ami a régi volt, egy pillanat alatt megszűnt. Nem toldozta foltozta a régit, az ó-természetet, hanem megszüntette, és egy teljesen új embert hozott létre. Pál azt mondja, hogy *2.Kor.5:17: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, imé, újjá lett minden”*. *Eféz.4:24: „És felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban (megigazultságban), és valóságos szentségben”*.

Csak akkor jöhet létre az új ember, ha a régi már nincs, meghalt! Az új emberek között már nincs különbség.

Lehet az muzulmán, zsidó, görög szolga vagy barbár, de mivel meghalt Jézussal, és vele feltámadt, így egy új élet jött létre benne. Azon a szinten már ott van a megigazultság, aminek uralma van a bűn és a halál fölött. *Gal.6:15: „Mert Krisztus Jézusban sem a körülméltelkedés, sem a körülméltelenség nem használ semmit, hanem az új teremtés”* Ki ez az új teremtés? Mit kell gondolnunk róla? *„A régiek elmúltak és új jött létre”*

Az új ember az, aki az Isten szerint teremtetett megigazultságban! Ez nem olyan, hogy Én Isten, megbocsátottam neked, de egyébként ugyanolyan gonosz a természeted. Nem. Teljesen új a természetünk, ez vonatkozik minden emberre!

Ezért tudja Isten jogosan, határozottan mondani, hogy nem tulajdonítok neked egyetlenegy bűnt sem. Szerinted a természetedet, azt, aki vagy, mi változtatta meg? Mert Isten megbocsátotta a bűneidet, de a bűnös természetteddel, amivel a

bűnöket követed el, hogy állunk? Azzal, amit Pál leír a Római levél 7. részében, hogy én akarom a jót tenni, de nem tudom, ki szabadít meg engem ebből? Ami miatt nem tudom a jót cselekedni. Jézus Krisztus megszabadított minket a bűneinkből, de meg is változtatta a természetünket, ami állandóan a bűnre készítetett. Egyszerűen kicserélte.

Ha ez nem így lenne, akkor részleges megváltás lenne, és nem teljes! Ahogyan nem az engedetlenséged miatt lettél bűnös, ugyanúgy nem az engedelmisséged miatt váltál igazgá.

Ahogyan egy engedetlensége által lett mindenki bűnös, úgy egy engedelmissége miatt lett minden ember igazgá, megigazultgá. Éppen emiatt hirdethetjük, hogy már nem vagyunk bűnösök, hanem ártatlanok vagyunk Isten szemében. Amikor meglátod, hogy az, aki feltámadt, Ő lett a mi megigazultságunk, akkor történik meg, hogy lesz hited és meggyőződésed. Abban, hogy Isten szeret, elfogadott, gyönyörködik benned, hogy olyan vagy, mint az Ő fia. Ez szüntetett meg minden távolságot köztünk és Isten között.

Nézzük meg még egyszer, hogy miért is nem kell a megigazultságért semmit tennünk. A legnagyobb kihívás abban van, hogy a klasszikus teológiában a Károly fordítást vesszük alapul, amiben a vessző miatt azt értettük, hogy „*megigazultunk hit által*”. Vagyis ott van minden kétséget kizárva, hogy kell a hitünk ahhoz, hogy igazakká váljunk. Ehhez járul hozzá még az is, hogy felemeltük a szabad akarunkat olyan magasra, hogy azt mondtuk, majd mi eldöntjük, hogy hiszünk vagy sem. Mivel én hiszek, te pedig nem hiszel, így azonnal megkülönböztettük egymást a saját szemünkben. De nem így Isten szemében. Ő megigazított minden embert Jézus vére által, és nem tesz különbséget az emberek között. A szemében minden ember megigazult, ártatlan, tökéletes és szent. Tehát „*megigazultunk - és ezért hit által békességünk van az atyával*”. 2.Pét.1:1: „*akik velünk egyenlő drága hitet nyertek a*

mi Istenünknek és megtartónknak, Jézus Krisztusnak igazságában (megigazításában)” Más szavakkal a megigazultságban egyformán drága hitet nyertünk. A fundamentuma az egésznek az, hogy mindannyian igazak lettünk.

Róm.10: „Szívvel hiszünk a megigazultságra.” Készen van a megigazultság, csakis ezért lehet hitünk, a hit soha nem előzheti meg a megigazultságot. Ez félreértelmezése annak, amit Isten tett. Persze az igaz, hogy a hit megelőzi a megigazultságnak az átélését, vagy megtapasztalását. Látnunk kell, ha ez nem így lenne, akkor a hitünknek lenne teremtő ereje. De ez biztosan nem igaz, egyedül Istennek van teremtő ereje, Ő a teremtő Isten. A bibliai hit az mindig Isten hitéből származik. Hitből hitbe. *Róm.1:16: „Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek. Mert az Istennek megigazítása jelentetik ki abban hitből hitbe”*,

Tehát az evangélium Isten megigazításáról szól és nem a bűnről. Jézus Krisztus sikeresen megváltotta az egész világot, függetlenül attól, hogy az emberek hisznek benne vagy sem. Ez a fundamentumunk.

Meg vagyok győződve arról, hogy a megigazultságot, azt hogy Isten igaznak tartja az embert, nem tudjuk elrontani, mert akkor lettünk igazzá, amikor mindenki gonosz volt, mindenki bűnös volt, és nem tett senki sem semmit azért, hogy igaz legyen. Amikor ezt megértjük, akkor láthatjuk, hogy ez egy ajándék. A megigazult állapotunk Isten ajándéka. *Róm.5:15: „De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset; mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra.”*

A *Róma 4:25* mellet van még egy ige, ahol Pál ugyanezt állítja a korinthusi gyülekezetben: *2.Kor.5:21: „Mert azt, a ki bünt nem*

ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága (megigazítása) legyünk ő benne". Jézus bűnné lett, és a bűneink miatt halt meg, azért lett feltámasztva, mert mi megigazultunk. Amikor meghalt, és kifolyt a vére, akkor minden ember minden bűnét eltörölte, a bűn megszűnt. Ez sokkolóan hat, mert nem ezt tanították nekünk, hanem folyamatosan azt sulykolta mindenki, hogy bűnös az ember. Pedig a megváltás után Isten nem látta bűnösnek az emberiséget. Ő bűnné lett, hogy mi teljesen megigazultak legyünk, ez pedig Jézus Krisztus halálakor történt meg.

Amikor lent volt a sírban, akkor az Ő vére által igazultunk meg. Amikor minden bűnt magába vont, akkor lett az embereknek új élete. Az emberek olyanná váltak Isten szemében, mint Ő.

Isten teljesen meg volt elégedve ezzel az áldozattal, ez egy teljes és tökéletes áldozat volt. Nem volt semmi, amit ehhez még hozzá kellett volna tennie az embernek, nem hiányzott belőle semmi. Minden ember tökéletes és tiszta, megigazult lett Isten szemében. „Róm.5:17: „Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővölködésében részesültek”. 5:18: „Bizonyára azért, miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása.” Ez a tökéletes áldozat teljesen elégséges volt minden ember bűnének az eltörlésére. Annak a bizonyítéka, hogy Isten elfogadta ezt a tökéletes áldozatot az volt, hogy feltámasztotta Jézust a halálból.

HOGYAN KEZDŐDÖTT?

Most a megigazultság ismeretében szeretnék visszatérni oda, hogy ennek a fényében mi is történt a kezdetekben. A klasszikus teológia szerint Isten megteremtette a földet, az élővilágot és az embert. Azt tanítja, hogy Isten a porból formázta meg az embert. *1.Móz.2:7: „Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte orrába. Így lett az ember élőlényé”*. Az első gond ott van, hogy nem látjuk, nem ez volt az emberiség kezdete. Ha azt gondoljuk, hogy Isten hirtelen gondolatra teremtett egy lényt, aki majd dicsérni és imádni fogja, akkor nem értjük az eredeti elképzelését. Ha beleesünk abba a hibába, hogy azt gondoljuk, nem volt az embernek semmi köze előtte Istenhez, akkor egy önálló lényre kell gondolnunk, aki valóban, mint egy homokbábú került be ebbe a világba. Ennek a gondolatnak persze van értelme, hiszen az ember a bűnbeesése után valóban úgy érezhette, hogy neki semmi köze nincs Istenhez. Ehhez persze csak egy teológiát kellett már gyártani, és kész is van a félreértelmezett igazság. Így is történt! A valóság azonban más volt! Ezt a valóságot is csak a megigazultságunk fényében tudjuk megérteni. A bukás után nagyon eltorzult az a képünk, amit Istenről gondoltunk. Azt hittük, hogy tőle idegen homokbábúkat gyúrt össze, úgy ahogyan mi is a homokozóban megformáltunk tőlünk idegen anyagból idegen formákat a magunk tetszésére. Pedig ez nem így volt.

Isten belelehelte a homokba a saját szellemét, ami aztán a szaporodás által minden emberbe belekerült. Azt gondolhatjuk, hogy a homokból valók vagyunk, de Isten szelleméből vagyunk, homok csak hordozza ezt a szellemet. Így teljesen más képet kapunk az egészről, Isten és az ember teljesen egyek voltak. Az emberben ugyanaz az isteni szellem

volt, az adja az identitásunkat, hogy egy szellem vagyunk Ővele.

Azt hittük, hogy magunkat ezzel a testtel kell azonosítani, illetve a test cselekedeteivel, és ahhoz képest vagyunk azok, akik vagyunk. *2.Tim.1:9-10: „A ki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott néküink Krisztus Jézusban örök időknél előtte. Megjelentetett pedig most, a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által, a ki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangélium által”.*

Azt mondja Pál, hogy mielőtt létrejött volna a teremtett világ, már előtte kegyelmet kapott az ember Jézus Krisztusban. (örök időknél előtte) Ez azt is jelenti, hogy az emberiség Jézus Krisztusban volt. Amikor még nem is volt idő, Isten már akkor eldöntötte, hogy teljes biztonságba teszi az emberiséget, belebetonozza az Ő kegyelmébe, szeretetébe.

Ő tudta, hogy a szabad akarattal rendelkező ember el fog bukni, és ezért az életét kell adnia. *Eféz.1:4: „A szerint, az, mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által”, 1.Pt.1:20: „Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztott, de az idők végén jelent meg tiértetek,”* Mindkét igehelynél láthatjuk:

Krisztusban választott ki minket a világ megteremtése előtt.

Sokszor lehet hallani, hogy Isten talán nem gondolta, hogy így alakul, de ez nyilvánvalóan nem igaz. Istennél nem volt semmi kiszámíthatatlan az egész teremtésben, teljesen biztos volt mindenben, a mindenhatósága miatt. Az Ő elképzelésében teljes egység és harmónia volt közte és az ember között, Istenben benne

volt az ember. Ezt nem így tanultuk a klasszikus teológia alapján, hanem úgy, hogy Isten megteremtette az embert, aki akkortól létezett és nem volt előtte. A bukása miatt elszakadt még ettől a kapcsolattól is, és csak a megtérése után került az ember Krisztusba és kapcsolatba Istennel.

Amikor Jézus Krisztus lejött a földre, akkor Őbenne jelent meg ez a fajta egység az ember és Isten között. *Ján.1,14: „És az Ige testté lett és lakozott mi közöttünk”*. Az nem csak egy időleges, hanem örökké tartó dolog, hogy az Ige testté lett. Amikor feltámadt Jézus, ugyanabban a testben támadt fel, most is a Mennyben, ugyanabban a testben van, mint ember fia. Benne van képviselve az egész emberiség. Az Istennel való közösségünk nem érhető el cselekedetek által, vagy a teljesítményünk által. Isten így teremtett meg bennünket, így alkotott és így szült meg. **Az ember Istenben van.** Hatalmas kijelentése Istennek, hogy az Ő képére és hasonlatosságára teremtette az embert. *1.Móz.1,27: „Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette”*. Sokkal több történt itt, minthogy létrejött egy ember.

Isten a saját képét és hasonlatosságát behozta, beletette ebbe a látható világba, ráadásul egy evilági anyagba, a földbe. Így Istennek a természete megjelent a látható világban.

Eleve úgy gondolta, hogy megteremti ebből a földi anyagból az embert, a saját képére formálja, és megjelenik benne azért, hogy Ő is megjelenjen ebben a látható világban. Ez sokkal több, minthogy létrehozott egy önálló lényt, aki függetlenül tőle cselekszik. Egy valóságos egységet jelentett, bejött ebbe a világba az emberen keresztül, ahogyan mi is benne voltunk Krisztusban a világ teremtése előtt.

Ef.1:4: „kiválasztott minket Őbenne a világ teremtése előtt”. Vagyis Krisztussal teljesen össze voltunk kötve, egyek

voltunk vele, születésünk után pedig mindenben hasonlítottunk arra, aki megszült bennünket.

Erre nagyon jó példa, amikor megszületik Ádám fia. *1.Móz.5:3: „Élt pedig Ádám százharminc esztendő, és nemze fiat az ő képére és hasonlatosságára és nevezi annak nevét Séthnek”.* Itt ugyanaz a Héber szó (Hb6754 celem = képmás, árnyék, árny), szerepel, mint amikor Isten teremtette az embert *az Ő képére és hasonlatosságára.* (1Móz 1:26, 1Móz.5:1 Hb1823 demút = hasonlóság). Amikor az Ő szellemét belelehelte a földbe, az anyagba, akkor Isten teljes egységben megjelent az emberben. Istennek a képe és hasonlatossága kiábrázolódott az emberen. Más szóval, az Ige testé lett az emberben! Micsoda kép és hasonlóság ahhoz, ami megjelenik az újszövetségben. *1.Jn.1:14: „Az Ige testé lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal”.* Ő volt Jézus!

A bukás miatt teljesen félreértelmeztük azt, amit Isten tervezett! A bűn teljesen elsötétítette az ember elméjét, képtelen volt kilátni azon kívülre, amit saját magával kapcsolatban illetve a cselekedeteivel kapcsolatban tapasztalt. Miután Isten megformálta az embert a homokból és belelehelte az Ő szellemét, az ember életre kelt. Az Éden, Hb5731 = élvezet, gyönyörúségek kertje, ahova Isten helyezte Ádámot egy csodálatosan szép és mindennel ellátott hely volt. Az embernek semmi hiánya, szüksége nem volt ott. Mégis Isten már akkor feladatot (munkát) adott neki, hogy a kreativitását, amit Istentől kapott kifejthesse, a munka pedig azért volt, hogy kiteljesedhessen. Tehát mindennel el volt látva. Isten egy feleséget is adott neki, így nem kellett egyedül élveznie mindazt a sok szépséget és jót, ami körülvette. Naponta találkozása volt Istennel, beszélgetett vele, az Ő jelenléte állandó volt a kertben. Az ember elméje azonban elfordult tőle, ugyanúgy, ahogyan ma is látjuk. Isten azonban soha nem fordult el az

embertől, csak az ember a bukottsága miatt nem volt képes ezt meglátni. A bukásban az ember elméje változott el és a megtérés arról szól, hogy az elménk gondolatait állítjuk vissza az eredeti gondolkodásra. A Gr3341 metanoia = gondolkodásmód megváltoztatása, megtérés.

Vagyis felismerjük és elváltoztatjuk a gondolatainkat arra, amit Isten cselekedett. Minél inkább értjük, látjuk, annál inkább vagyunk hívők, akik azt hiszik, gondolják, amit Isten hisz vagy gondol az emberrel kapcsolatban. Ez jelenti a megtérést.

A megtérés tehát nem egy cselekvés, hanem a gondolataink megváltoztatása. Ahogy változnak a gondolataink, úgy változnak a cselekedeteink. Amikor a bűnre gondolunk, akkor a cselekedetek jutnak azonnal az eszünkbe, mert sokáig azt hittük, hogy a bűn maga a cselekedet, arról szól, hogy jót vagy gonoszt tettünk. A bukás előtt a Sátán azt mondta Évának, *1.Móz.3:4: „De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogyan haltok meg! Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz”*. Itt van a lényeg, amit fontos megértenünk! A Sátán azt mondta, ha csinálsz valamit, akkor elérheted azt az állapotot, amit szeretnél, olyanná válhatsz, mint Isten. Az egész hívő élet, a kereszténység arról szól, hogy mindenki olyanná akar válni, mint Isten, azaz hozzá hasonlónak. Büntelenül élni persze nem megy, de szent akarok lenni. Sosem tudom elérni, mégis tökéletes akarok lenni, mert a Bibliában olvastuk, legyetek tökéletesek, de mindig érzem, hogy nem vagyok az. Az emberek legtöbbször úgy hal meg, hogy tudja, nem teljesített eléggé jól, hiányérzete van. A legtöbb hívő is azon retteg, hogy vajon Isten elégnek találja-e azt, amit egész életében cselekedett, vagy kutasítja az örök kárhozatba. Ez teljes félreértése az Igének! Az ember mindig is tudna többet, jobbat tenni, mint amennyit tesz, nincs felső korlát, határ. Akár pld. olvashatjuk sokat

a Bibliát, vagy imádkozhatunk egész nap, vagy jókat cselekedhetünk, mindig tudnánk még többet és még jobban tenni.

Andrew Wommack mondta, hogy egész nap olvasta a Bibliát, 16 órán keresztül. De a Sátán azt mondta neki, hogy 18-órája vagy fenn. Vagyis tudtál volna még két órát olvasni. Ha ezen az alapon nézed magad, akkor soha nem leszel megelégedett. Azért nem, mert a megigazultságod nem a cselekedeteken múlik. Ez az ördög a becsapása. Amikor azt mondta, „*ha eszel, olyanná leszel, mint Isten*”, ez volt a legnagyobb hazugsága. A mai napon pedig az, hogy elhitesi az emberrel, nem olyan, mint Isten, és köze sincs hozzá. Ádám és Éva *már!* Olyanok voltak, mint Isten, hiszen az Ő képe és hasonlatosságai voltak. Isten teremtette őket olyanná. Ehhez nem kellett semmit sem tenniük. Sátán azért tudta rászedni Ádámot és Évát, mert nem hitték el, hogy Ők már olyanok, mint Isten. Azt hitték, hogy cselekedniük, tenniük kell azért valamit.

Itt van a nagy különbség a nézetek között ma is! Vagy azt hiszem, hogy cselekednem kell valamit, hogy Istenhez hasonló legyek, vagy elhiszem azt, hogy olyan vagyok amilyennek Isten teremtett. Az Ő képe és hasonlatossága. Persze nagyon nehéz elhinni, hogy olyan vagyok, mint Isten, hiszen a bukás után vagyunk és ez hatotta át az elménket. Ott van a tudatunkban, hogy Ádámék elbuktak, és ott van a bűn, ami mindenkire elhatott, és mi magunk is rengeteget vétkezünk. Az ember tökéletesnek lett megteremtve, nem volt benne semmi hiba, Isten a teremtés után azt mondta, hogy jó, és megnyugodott az Ő munkájából. Nem akart semmit hozzátenni, tökéletesnek találta, amit csinált. Isten erre az eredeti emberre azt mondta, hogy íme, az ember olyan, mint én. Amikor a bűnbeesés miatt ez megváltozott,

...akkor eljött Jézus Krisztus és halálával ezt az eredeti embert állította vissza. Erről szólt a megváltás.

Hogyan hallatszik ez az Újszövetségben? *1.Jn.2:7: „Atyámfiái, nem új parancsolatot írok néktek, hanem régi parancsolatot, a mely elöttetek volt kezdettől fogva; a régi parancsolat az Ige, a melyet hallottatok kezdettől fogva”.* *1.Ján.2:8: „Viszont új parancsolatot írok néktek, a mi igaz ő benne és ti bennetek; mert a sötétség szűnni kezd, és az igaz világosság már fénylik”.* János azt mondja, hogy az Ige ugyanaz, mint ami régen is volt kezdettől fogva. Itt Krisztusra az Igére utal, aki az írott Ige előtt is már volt, és nincs azóta sem semmi más, semmi új, Ő az örök.

Csak számunkra újdonság, hogy ami igaz Jézus Krisztusra, az Igaz ránk is. (János levél.) Mi úgy vagyunk ebben a világban, ahogyan Ő volt. Vagyis ha Ő Isten fia, akkor ez ránk is igaz.

Jézus azért jött, hogy helyreállítsa a felismerésünket, hogy lássuk meg, kik vagyunk. Ádám azt vesztette el, hogy Istennek a fia volt, és tett valamit, mert azt hitte, hogy szükséges. Nem látta, hogy olyan, mint Isten, és ezzel kezdődött az egész történet. Jézus, amikor eljött, megmutatta azt, hogy mégis olyanok vagyunk, mint Isten. Amikor ezt felismerjük, az a megtérés. *2.Kor:11:3: „Félek azonban, hogy a miként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől.”* Azt mondta Pál a Korinthusiaknak, ami mindenkire igaz, ahogy a Sátán Évát megcsalta, a ti gondolataitok is megrontatnak. Gr572 haplotész = egyenesség, egyszerűség. A gondolataitok össze vannak fonódva a Krisztus gondolataival. Azt mondja Pál, hogy féltelek benneteket, hogy a gondolataitok, már nincsenek összefonódva, mint egy kötél Istennek a gondolataival. Ha a gondolataid nem azok, amik az Isten gondolatai, akkor eltávolodsz ugyanúgy, ahogyan Éva eltávolodott. Nekik is az volt a bajuk, hogy Isten azt gondolta

róluk: “Ti az én képem és hasonlatosságom vagytok.”Ők ettől eltávolodtak.

A mai napon is a legnagyobb kísértés, az ember nem hiszi el, hogy Istenhez hasonló, hogy Istennek a gyermeke. Ennek a felismeréséről szól a megtérés. A gondolatainkat elváltoztatjuk erre az igazságra, és összefonjuk azt Isten gondolataival.

Ez a Gr haplotész = összefonódás. Amíg ebben nincs változás és nem térünk meg, addig az ember folyamatosan a bűnökben él és elköveti azokat. Azonban amikor elváltoztatjuk az elménket, összefonódnak a gondolataink Isten gondolataival, akkor elkezdjük annak látni magunkat, aminek Isten lát. Ez adja a legnagyobb védelmet a bűn ellen.

Krisztusban egy új teremtés jött létre. Őbenne Isten újra megteremtette az embert olyanná, mint amilyen volt az eredeti teremtésben. Isten ebben hisz.

Nem valami bizonytalan kimenetelű, vagy kétesélyes dolgot csinált, hanem megteremtette az eredeti embert, aki Isten képe és hasonlatossága. Ha nem ez történt volna, akkor a megváltás nem lett volna teljes. De minden be lett végezve, tökéletes áldozat volt az, amit Jézus tett. Ennél többet az Atya nem tudott tenni, a Fiát adta az emberiségért. Nem néhány emberért, vagy akik elfogadják a megváltást, hanem mindenkiért! Már nincs semmi baj az emberrel.

Tit.3:3: „Mert valamikor mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle kívánságok és élvezetek rabjai, gonoszságban és irigységben élők, egymástól gyűlöltek és egymást gyűlölők. De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, nem az általunk véghezvitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket”. Azt mondja az Ige, hogy egykor tudatlanok voltunk mindannyian, de most testvérek

vagyunk. Legfeljebb az a különbség, hogy nem egyformán látunk. Az evangéliumban az jelentetik ki, hogy Isten Krisztusban újratereztette az embert. Ádám és Éva a bűnbeesés előtt Istentől azt a parancsot hallotta, hogy *1.Móz.3:3: „csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehettek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok”* Látjuk, hogy aztán mégsem haltak meg fizikálisan, hanem még tovább éltek. Az a halál, amire Isten utalt az egy szellemi halál volt. Ebből a halálból viszont az ember képtelen volt saját erőből kijönni, ezt bizonyította a törvény is. A szellemi halál azonnal megtörtént velük, ennek az volt az eredménye, hogy hirtelen észrevették, mezítelenek. *1.Móz. 3:7: „Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek”*. Hirtelen elkezdtek érzékelni azt, amit a szemük látott, ezt a látható és tapasztalható világot. Azt mondja az Ige, hogy megnyílt a szemük, észrevették a nemi különbözőségüket és azt eltakarták.

Vagyis nem úgy láttak, ahogyan előtte, szellemi módon, hanem hirtelen az érzékszerveikkel kezdtek el látni és gondolkodni. Már nem azt látták, amit Isten látott és gondolt róluk. Az ember elvesztette a dicsőségét.

Mi sok mindent gondolunk a dicsőség alatt, és elsősorban az ószövetségi dicsőségre gondolunk. A Hb3519 dicsőség szó jelentése: méltóság, fenség, pompa tisztesség. Az Újszövetségben használt dicsőség szó ettől eltér és mondhatjuk, hogy teljesen mást is jelent. A Gr139 = doxa jelentése: vélemény, nézet. Itt megérthetjük, hogy Jézus miért mondta azt *Jn.17:22: „Én azt a dicsőséget, (doxa) amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk”*. Tehát ez a következőt jelenti:

Mivel az ember a bukása után elvesztette a dicsőséget, Jézus Krisztus azért jött, hogy visszaállítsa azt, és az embernek újból az legyen a véleménye magáról, mint Istennek

Ezt nagyon nehéz a gondolatainkban helyreállítani, mert a bukás következményei, a látható érzékelhető dolgok befolyásolnak bennünket. De Isten az Igén keresztül kezdi megnyitni a szemünket, hogy lássunk! Hogy meglássuk Isten dicsőségét, véleményét, gondolatait rólunk. *Eféz.1:17-18: „Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon nektek bölcsességnek és kijelentésnek (leleplezés) Szellemét az Ő megismerésében; és világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között”.* Minél inkább lelepleződik előttünk az Isten doxája, véleménye rólunk, annál inkább megváltozik az értelmünk, annál inkább megvilágosodik minden bennünk. Mivel az értelmünk egyre világosabb, ez kihat a lelkünkre is, vagyis az érzelmünkre, értelmünkre, akaratunkra.

1.Ján.5:20: „De tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az igazat, és hogy mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten, és az örök élet”. Az ószövetségben nem volt meg ez a világossága az embernek. Isten akkor még a törvénnyel bizonyította, hogy az ember képtelen megigazulni cselekedetek által. Most amikor Jézus eljött, az ember értelmet, megértést kapott, hogy lásson! Mindez velünk Jézus Krisztusban történt meg. A látásunk célja, hogy megismerjük az eredetünket, hogy legyen egy referenciapontunk, amihez viszonyítjuk magunkat. Az ember teljesen elfelejtette azt, hogy ő Isten képmása. Éppen ezért, keresett magának egy másik viszonyítási pontot. Erről beszél a *Róm.1:23: „És az örökkévaló Istennek dicsőségét (doxa = véleményét az emberről) felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával.”* Szüksége van az embernek egy viszonyulási pontra, hiszen ő egy teremtett lény és nincsen élete önmagában. Származtatott lény, magától nem tudja, hogy kicsoda, ezért talált ki magáról

mindenfélét. Mivel Isten látta ezt, az volt a célja, hogy újra megértse az ember, kitől származik, mi az identitása. Hogy ki vagyok, ezt csak viszonyításból lehet megérteni. Ezért fontos megismerni, hogy ki az atyánk, kihez tartozunk. Ezt pedig az evangélium által tudjuk megérteni és elmondani másoknak.

Hirdetni kell, hogy Krisztusban az ember ugyanolyanná lett, mint amilyené eredetileg teremtette Isten. Szent, igaz, ártatlan!

Amikor az ember eltávozott Istentől, akkor azzal kezdte el magát azonosítani, amit tett. Paráználkodott, akkor paráznának mondta magát, alkoholista volt, akkor alkoholistának nevezte magát stb. Ezért az ember nem találta meg a saját eredeti identitását. Ha Istenre gondolt, akkor mindig valami nagyon távoli ítélkező zsarnokra, igazságtalan vagy igazságos, de tőle nagyon messze lévő úrra gondolt. De vajon azzal, hogy az ember eltávozott Istentől, Isten is eltávozott az embertől, vagy az ember értéke lecsökkent a szemében? Nem. Az elbukott emberiséget Isten mindig szerette és mindig is értékesnek tartotta. Ezért adta oda a legdrágábbat, a saját Fiát érte. Ő a hívőt ugyanúgy szerette és szereti, mint a nem hívőket. Azokat, akik gyülekezetbe járnak, ugyanúgy szereti, mint azokat, akik nem járnak gyülekezetbe, sőt nem is hisznek semmiben. Mi ahhoz vagyunk hozzászokva, hogy a gyülekezet a legfontosabb dolog az ember életében. Ha nem jársz gyülekezetbe, akkor elveszel! Ebből a gondolkodásból nehéz engedni, hiszen a gyülekezet is ad egy identitást a hívőnek.

Jézus példájában, amikor elmegy azt az egy elveszett juhot megkeresni, azt mondja, hogy *Mt.18:11: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett. Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy-e el megkeresni az eltévedtet?”* Jézus azt bizonyítja, hogy az egy elveszett juh is ugyanolyan értékes volt, mint a többi 99, mert mind a gazda

tulajdona volt. Jézus egy másik példázata hasonló ehhez. *Mt. 22:19-21*: „*Mutassatok nekem egy adópénzt! Azok odavittek neki egy dénárt. Jézus megkérdezte tőlük: „Kié ez a kép és ez a felirat? A császáré” - felelték. Jézus erre kijelentette: „Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.”* A pénzen a császár képe volt, ezért a kép alapján mondta Jézus, hogy az a császár tulajdona, az emberen az Isten képe van, vagyis az Ő tulajdona. Függetlenül attól, hogy mit tesz, jót vagy gonoszt, mindig Isten tulajdona és senki nem veheti ki ebből a helyzetéből.

Az evangélium célja az, hogy minden ember felismerje, rájöjjön arra, kihez tartozik. Mert ha csak a bűneit nézi, akkor azt látja, hogy nincs a helyén.

Egy nagyon jó példa az ember értékére a következő: ha egy aranyrudad van, és beleejted a latrinába, mivel ismered az értékét, és tudod, hogy a tied, azonnal mindent megteszel, hogy kivedd. Akármennyire is elsüllyedt benne és nem látod már az arany színét, de tudod az értékét, mert a tied. Ugyanez történt az emberiséggel. Az ember is úgy érezheti magát, ahogy az arany érezne, ha tudna, büdösnek is, mocskosnak is, mert olyan lett, hiszen összekenyődött. Az ember jogosan tartja magát bűnösnek, mert bűnös. Azzá válik, amit cselekszik. Én is látom, hogy milyen lett az aranyrúd, de azon vagyok, hogy kimentsem ebből a piszokból, amibe került. Én azt az aranyat aranyként látom, az elveszett báránnyt báránynak látom. El van veszve, és legfeljebb piszkos és bűnös lett, de én nem változtam meg felé. Én nem látom, hogy az arany megváltozott volna, látom, hogy mocskos lett, és meg kell tisztítani, de nem azt mondom, hogy nem arany. Nem ez a véleményem róla. Isten ugyanígy gondolkodik az emberrel kapcsolatban. Az arany semmit sem tud tenni, hiszen el van merülve abban a közegben. A bűn egy szellemi valóság, nem lehet belőle csak úgy kimenekülni. Az arany nem is tud aranyként gondolni magára, hiszen az történt a bűnbeesésnél, hogy Ádám azt

gondolta, nem vagyok olyan, mint Isten, és próbálok valamit tenni, hogy olyanná váljak. Az ember képtelen megmenteni saját magát. Bármennyit imádkozik, vagy jót tesz, soha nem tud kikerülni ebből az állapotából. Ezért kellett a megváltás, Jézus Krisztusnak azt kellett megmutatnia, hogy kik is vagyunk mi, emberek. Amikor megérti az ember azt, hogy kicsoda, rádöbben, hogy akármennyi minden rakódott rá, hogy mégiscsak aranyból van. Egy kicsit szokatlan ez, mert még érzem a szagomat, meg tudom, hogy milyen volt sok-sok évig benne lenni a mocsokban, milyen érzés, hogy a gondolataim, emlékeim tele vannak ezzel. Amikor jön valaki, és azt mondja, hogy aranyból vagy, akkor ott van mögöttem a leélt életem és az összes érve arra, hogy ez nem lehet igaz. De az evangélium, amit hirdetünk, azt igazolja, hogy mi is történt velünk, emberekkel a Krisztusban.

Isten tehát soha nem változtatta meg a gondolatait rólunk, nem változtatta meg az emberrel kapcsolatban az értékítéletét!

Miután az ember vétkezett, *1.Móz.3:23: „kiűzte az Úristen az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett és miután kiűzte az embert, odaállította az Éden kertje elé a kerubokat és a villogó lángpallást, hogy őrizték az élet fájához vezető utat”*. Isten annyira szerette az embert, hogy még akkor is vigyázott rájuk, és nem engedte meg, hogy abban az állapotban maradjanak.

A bűn elválasztotta az embert Istentől, de Isten nem választotta el magát az embertől. Isten soha nem változott meg, még az emberhez való viszonyulása, szeretete sem.

Az ember megváltozott a bűn miatt, és ezt a Sátán jól ki is használta az évezredek áthúzódó vallásos eszméken, gondolatokon keresztül, amelyek hozzájárultak az ember identitásának elvesztéséhez.

Krisztusban eltöröltetett minden távolság Isten és ember között. A távolság csak a mi értelmezésünkben létezik!

A korinthusiaknak mondja: *1.Kor:17: „A ki pedig az Úrral egyesül, egy Szellem Ővele”*.A pogányoknak: *Efész.2:13: „Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol voltatok, közel valókká lettetek a Krisztus vére által.”* A közel való azt jelenti, hogy teljesen egyek lettünk vele. Mikor? Amikor Jézus Krisztus vére kifolyt a kereszten, ami elmosta az emberiség bűneit. Ezért fontos az evangélium, amelyben újra felismerhetjük, hogy olyanná tett bennünket, mint amilyen Ő. Ezt a megigazítással érte el Isten. Amikor Isten Krisztusban megigazította az embert, azt jelenti, hogy Isten olyannak látja az embert, mint Ő maga. Úgy, mint amikor mi is a gyerekünkre nézünk és meglátjuk magunkat benne. Amikor nem hiszel ebben, akkor attól távolodsz el, ami igaz rád. Bár hihetetlennek tűnik, hogy Isten így néz ránk, mégis ez a Biblia állítása.

BŰNBEESÉS ÉS BUKÁS

Ahhoz, hogy jobban megértsük a Biblia valós üzenetét, fontosnak tartom, hogy helyesen lássuk a bukást, ami az első emberpárral történt. A bukás nemcsak annyi volt, hogy az ember evett a fáról, és mivel engedetlen volt, ezért Isten kiűzte a paradicsomból. Ennek az elképzelésnek is van igazságtartalma, hiszen a klasszikus teológia éppen ezt tanítja. De azt azért meg kell látnunk, hogy ennél sokkal mélyebb tartalma volt az egész eseménynek. Ha az elejét nem látjuk pontosan, akkor a részleteket sem fogjuk megérteni. Ádám és Éva története annyira nyilvánvaló volt mindenki számára, hogy nem igazán gondolkodott el azon senki, hogy a tiltott gyümölcs megevésén kívül volt-e valami más is a szellemi háttérben. Tulajdonképpen a tiltás megszegésére helyeztük a hangsúlyt és annak büntetésére, ami az egész emberiségre kihatott. Sokat ábrándoztunk arról, hogy milyen csodálatos a kert és annak a közepén van egy mindennél szebb és kívánatosabb fa. Ez maga a kísértés, aminek senki nem tud ellenállni. Plusz még a Sátán is latba veti minden tudását, kedvességét, hogy az emberpár csapdába essen. Az értelmezésünkben ide fókuszáltunk és nem láttunk benne többet. Ma a megigazultságunk fényében sok minden másként látszik.

1.Móz.3:1-5: „A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei állatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fájának gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehetek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok. De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogyan haltok meg! Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz”.

A Sátán arra utalt, hogyha teszel valamit, akkor eléred a kívánatos állapotot, vagyis olyanná válsz, mint az Isten. Ha megnézzük a hívő életünket, az arról szól, hogy egyre jobban olyanok akarunk lenni, mint Ő. Úgy akarunk kinézni, büntetlennek lenni, szentnek lenni, tökéletesnek lenni, ártatlanoknak lenni, amit igazából sosem érhetünk el. Sokszor tanításokban is azt lehet hallani, hogy bár soha nem leszünk olyanok, (legfeljebb halálunk után) azért igyekezzünk rá, hogy hasonlókká váljunk. Szinte reménytelen dolog ennek elérése itt a földön, legalább is eszerint úgy tűnhet. Mivel a cselekedeteken van a hangsúly, úgy értelmeztük, hogy olyanná leszel, ahogyan cselekszel. Ha jó dolgokat teszel, akkor jó emberré válsz és Isten szeretni fog, sőt elfogad és megáld. Ha engedetlen vagy és rossz dolgokat teszel, akkor Isten nem szeret, hanem megbüntet és távol lesz tőlünk. Abban a klasszikus felfogásban nem is lehet másként gondolkodni, csakis cselekedet központúan. Most nézzük a megigazultság szemüvegén keresztül újra ugyanazokat az igéket:

„Ha eszel, róla olyan leszel, mint Isten” Ez a Sátán legnagyobb hazugsága volt, és ma is az. Elhitette el az emberrel, hogy nem olyan, mint az Isten, hanem majd „olyan leszel”.

Pedig Ádám és Éva olyan volt, mint Isten, *mert saját képére és hasonlatosságára teremtette őket*. Azért tudta az ördög behálózni őket, mert nem hitték el, hogy olyanok. Nem hitték el magukról azt, ami már megvolt, hanem úgy hitték, valamit tenniük kell ahhoz, hogy valaki legyen belőlük. Ma is ez a két alapvető különbség a hitbéli látásmódunk között.

Azt gondolom, tennem kell ahhoz, hogy értékes legyek, elfogadjon Isten, vagy egyszerűen elhiszem, hogy vagyok valaki az Úrban, akit Isten teremtett, és ebből fog fakadni, amit tesztek.

Ez két külön világ. A bűnbeesésnek az volt a gyökere, hogy az ember nem hitte el, olyan, mint Isten. Mi azért nem tudjuk ma elfogadni, mert az elménket zavarja az, hogy túl vagyunk a bűnbeesésen, bukáson. Bennünk van, hogy rengeteget vétkezünk és a bűn elhatott minden emberre. Oda kell visszamenni, amikor az ember teljesen bűntelen volt.

Ha Jézus nem állította volna vissza az embert olyanná, mint volt, akkor hiányos lenne a megváltás. A legnagyobb hazugság tehát az, hogy nem vagy olyan, mint Isten.

Hogy van ez az Újszövetségben? *1Jn. 2:7-8* „*Szeretteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem egy régi parancsolatot, amely kezdettől fogva meg van nálatok: ez a régi parancsolat az az Ige, amelyet hallottatok. Viszont új parancsolatot írok nektek: azt, ami igaz őbenne és tibennetek, hogy múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság.*” Semmi új nincs, hanem ugyanaz az Ige van, (Krisztus) aki kezdettől fogva volt. Nem betűről és mondatról beszél, hanem Isten Fiáról. János azzal kezdi, hogy *kezdetben volt az Ige*, mielőtt le lett volna írva. Vagyis az az Ige, ami kezdettől fogva volt, az marad mindig. Egy dologban viszont új. „*Ami igaz Ő benne, az igaz rátok is*”.

1.Jn.4:17: „*Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban.*” Vagyis ami Jézusra igaz volt, az igaz rád is. Jézus azt akarja helyreállítani, hogy mi kik vagyunk Őbenne. Ádám teljesen elveszítette ezt a tényt. *2.Kor.11:3:* „*Félek azonban, hogy a miként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől*”. Pál azt mondja a Korinthusiaknak, hogy ma is ugyan az történik. „*Ahogyan a Sátán Évát megcsalta, a ti gondolataitok is eltávoloznak a Krisztus iránti egyenességtől*”.. Érdeemes itt megnézni az eredeti görög szöveget, mert a Krisztus

iránti egyenesség, ha nem értjük az eredeti szót nem sokat mond. Az „egyenesség” szó a Gr572 haplotész = őszinteség, egyszerűség. A Gr573-ból származik, ami a haplúsz. Ha a szót elemzem, akkor a haplúsz = (h) a plú sz. Ebből az 'a', az egység jele a görögben, a második rész a plo = valami, ami egymásba kapcsolt részekből áll, Gr4120 pleko = fon, sodor, összehajtva, egymásba hajtva. Így fejezi ki, hogy valami össze van kötve zsineggel, ebből alkották az „egyenességet”. Ézsaiás 40:31-ben szereplő Hb 2266 hábar, ugyanaz, mint a Gr 573 haplúsz. Jelentése = megköt, összefonódik. Lehet úgy értelmezni, hogy gondolataitok össze vannak fonódva a Krisztuséval. Pál azt mondja, féltetek benneteket, hogy a gondolataitok már nincsenek összefonódva, összecsavarva az Isten gondolataival. Ha a gondolataid nem azok, amik az Isten gondolatai, akkor eltávolodsz te is ugyanúgy, ahogyan Éva is eltávolodott. Isten azt gondolta róluk, hogy ők saját képe és hasonlatosságai, ettől távolodtak el.

Ez a kísértés tud rajtunk is erőt venni a mai napig is. Miközben a cselekedeteinkre koncentrálnak és felfedezzük, hogy képtelenek vagyunk megfelelni az elvárásoknak, aközben elfelejtjük, és szinte észre sem vesszük, a Sátán minden nap azzal kísért bennünket, hogy nem vagyunk Isten fiai. Az Ördög Jézust is ezzel kísértette, tegyél valamit, bizonyítsd, hogy Isten Fia vagy. De azt hogy Isten fiai vagyunk, nem az bizonyítja, amit teszünk. Az alapkísértés az, hogy nem vagy olyan, mint Isten, tehát tegyél valamit, hogy olyan legyél. Ha ezt elhitei velünk, akkor a többi már könnyen megy. A megtérés ezt állítja helyre, ez békességet ad, és nyugalmat.

A bűnre azt gondoltuk sokáig, hogy cselekedet. Ha így csinálod, akkor jó, ha nem akkor rossz. De Krisztusban egy valóságos új teremtés jött létre, Isten újra teremtett bennünket, ezt pedig hit által érthetjük meg. Olyanná tett minket, mint eredetileg voltunk. Nem toldozott-foltozott, javítgatott, hanem olyanná tett,

az evangélium ezt jelentette ki. Azt mondja az Ige, hogy megnyílt az ember szeme, és észrevette, hogy mezítelen. *1.Móz.3:7: „Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak”*. Ez volt a legnagyobb következménye annak, ami ott történt. Az ember bűnbe esett, és szellemileg meghalt. Ez egy spirituális halál. Szellemi halálból lehetetlenség kijönni nem szellemi módon, az ember maga nem is tudja maga megtenni. Ezt bizonyította a törvény, amiben Isten adott lehetőséget arra, hogy amit tesz az ember, azzal jöjjön ki a szellemi halálból. De nem képes rá.

Az embernek *„megnyíltak a szemei”*. Biztosan nem akkor teremtette meg Isten az ember nemi szerveit. Amikor vétkeztek, hirtelen ez a valóság lett a domináns valóság, vagyis az, amit láttak, amit az érzékszerveik mondtak nekik. Már nem úgy látták magukat, mint Isten. Nem látták a dicsőséget (Doxát), vagyis *azt, hogy Isten mit gondolt róluk*. Másként látták magukat, mert ettől kezdve a testi szemeikkel láttak. Ez ugyanaz, amit Pál mond: *„Eltávoztok a Krisztus iránt való egyenességtől”*. Csak az érzékeik maradtak nekik. Többé nem látták magukat Isten dicsősége szerint. Jézus ezt a dicsőséget említi, amikor azt mondja az Atyának: *„a dicsőséget, amit nekem adtál, nekik adtam”*. (Jn 17.) Vagyis Jézus Krisztus állította vissza azt, hogy az ember újra annak láthatja magát, aminek Isten látja. Valószínűleg utána még látták Istent, hiszen ruhát varrt nekik, és Káin is, akinek a keze a vértől csöpögött, beszélt még Istennel. Az Úr mondta neki: *„hol van a te testvéred.”?* Káin válaszolt, hogy *mit tudom én*, vagyis nem ijedt meg tőle. Káin megszokhatta, hogy Isten szól hozzá, beszélget vele. Kicsit később olvashatjuk, hogy Sét kezdte segítségül hívni az Úr nevét, *1.Móz.4:26: „Sétnek is született fia, akit Enósnak nevezett el. Akkor kezdték segítségül hívni az ÚR nevét”*. Tehát már nem szemtől szembe beszélgettek Istennel, homályosodott a

szellemi látásuk, végül már nem is látták. Abbamaradt a beszélgetés és elkezdtek imádkozni hozzá.

Az Ige viszont az Újszövetségben visszahozza a látásunkat. *Eféz.1:17-18: „Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében; és világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között, a kijelentett ige világosítja meg az értelmünk szemeit. 1.Ján.5:20: De tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az igazat, és hogy mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet”.* Az Ószövetségben kijelentéseket adott, az Újban pedig értelmet. Vagyis ma mindent megérthetünk Krisztusban. *Róm.1:23: „És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával”.* Amikor az ember elveszítette azt, hogy olyan, mint Isten, akkor helyette kellett valami más, azért mert az ember teremtett lény. Az ember önmagától nem tudja, hogy kicsoda, ez egy viszonyításból ered. Meg kell ismernünk Istent, hogy megváltozzon a képünk saját magunkról.

Vajon attól hogy az ember bűnbe esett és eltávozott Istentől, megváltozott-e az értéke Isten szemében? Nyilvánvaló, hogy nem. Az volt az alapja annak, hogy Isten megmentette az embert, mert továbbra is értékesnek látta. Ha az ember elvesztette volna az értékét, akkor nincs értelme megtartani, teremtett volna egy újat. De Isten ugyanolyan értékesnek látta. *„Az elvesztett pénz nem veszíti el az értékét, csak a tulajdoni viszony veszik el”* Az elvesztett emberiség nem veszíti el az értékét. Azok, akik nem járnak a gyülekezetbe, világiak, ugyanolyan értékesek Istennek, mint azok,

akik járnak. Miért? Mert az Ő tulajdonai. Jézus ott hagyta a 99-et, mert a századik is az övé volt.

Az ember attól, hogy vétkezett nem veszítette el az értékét!

Azt gondolom, hogy nem vagyok olyan, mint Isten, próbálok valamit tenni, de az ember képtelen megmenteni magát. Bármennyit imádkozik, jókat tesz, sosem kerül ki ebből az állapotból. Ezért kellett Jézusnak megmutatni, hogy kik vagyunk. Isten kitette az embert az Édenkertből. Nem azért tette, mert el akarta utasítani magától, hanem meg akarta védeni őket, hogy ne maradjanak bukott állapotban. Isten szerette az embert utána is, hiszen ahogy említettem, beszélgetett Káinnal. A bűn elválasztotta az embert Istentől, de nem Istent az embertől. Nem Isten szíve változott meg az ember felé. Amikor kezded magadat olyannak látni, mint az Isten, akkor az az Isten ereje. (Az olyan és a hasonló ugyanaz a szó). Az hogy olyan, azt jelenti, hogy *olyan, mint a gyereked*. Hasonlít rád. „*Isten teremtette az embert az Ő képére és hasonlatosságára.*” Ádám is szülte Sétet a *képére és hasonlatosságára*”. *1Móz. 5,3 „Élt vala pedig Ádám százharminc esztendő, és nemze fiat az ő képére és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek”.*

Amikor Isten Krisztusban megigazította az embert, az azt jelenti, hogy Isten az embert olyannak látja, mint önmagát!

Még egyszer gondoljuk végig: megigazultság = Gr dikáioszüné azt jelenti, hogy két fél felfedezi a hasonlóságot egymásban. Héber cádik = mérleg nyelve el van billenve. Az egyik oldalon Isten az elvárásaival a másikon az ember, aki semmit nem tud teljesíteni ebből. A megigazultságunk jelenti azt, hogy a mérleg vízszintbe került. Krisztusban lett minden kiegyenlítve. Nem a mi imáink tették, ezt Ő tette meg, de a megigazultságot Isten nekünk tulajdonítja.

A TITOK

Krisztusban az ember és az Isten teljesen eggyé lett. Isten Krisztusban mutatta meg, hogy milyen a viszonyulása az emberiséghez. Ő teljesen egy lett az emberrel, megbékéltetett magával. Fontos hogy arról gondolkodjunk, amiről, és ahogyan Isten gondolkodik. Szükséges megérteni, hogy Isten mit tett Krisztusban miértünk.

Ef.2:6: “Amikor mi a bűneinkben voltunk, Krisztussal együtt megelevenített bennünket és ültetett a mennybe.”Benne voltunk Krisztusban. Amikor Ő meghalt és feltámadt, olyan szorosan voltunk benne, hogy semmi sem tudott volna szétválasztani bennünket.

Nemcsak történt valami Krisztussal a történelemben, hanem velünk is történt valami Krisztusban. Pál beszél erről, *2.Kor.5:14: „ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt”*. Pál felismerte azt, hogy minden ember benne volt Krisztusban, amikor Ő meghalt. Krisztusnak nem magáért kellett meghalni, Krisztus a te halálodat halta meg, az Ő feltámadása a te feltámadásod volt. Ha ez nem így volna, akkor állandóan azt kellene éreznünk, hogy valamit tennünk kell, mert különben ez nem lesz igaz ránk. Nem ismertük fel, hogy benne voltunk Krisztusban, *1.Kor.2: „nem akarok másról tudni, csak Krisztusról a megfeszítettről”*. Amit Pál látott az nagyon különbözött attól, amit az egyéb tanítványok láttak. *1Kor.2:7-8: „hanem Isten titkos bölcsességét szóljuk, azt az elrejtett bölcsességet, amelyet az Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre. Ezt evilág fejedelmei közül senki sem ismerte fel, mert ha felismerték volna, a dicsőség Urát nem feszítették volna meg.”* Pál a Korinthusi levélben azt mondta, hogy a bennetek levő Krisztusról beszélek, egy olyan titokról, amit senki nem tudott, el volt rejtve. Ha tudták volna, akkor nem feszítették volna meg a dicsőség Urát. Mi volt ez a titok? Nem az, hogy Ő Isten Fia, mert

azt még a démonok is tudták. Egyet nem tudott a Sátán, hogy mindannyian Krisztusban el voltunk rejtve. Azt nem tudta, hogy amikor megölte Krisztust, akkor minden egyes ember meghalt Krisztusban. Ha tudta volna, akkor nem tette volna meg. Ráadásul Krisztusban minden ember fel is támadt. Ez volt a nagy titok.

Óbenne.

Ha ezt megértjük, akkor tudjuk csak helyesen értelmezni a Bibliát. *2.Kor.5:14-17: „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt, és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt. Mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük. Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.”*Pál a szemtanuknak is azt mondta, hogy már nem ismerjük test szerint Őt. Máté, Márk, Lukács evangéliumában megjelenik Jézus, mint a történelemben. Jánosnál és Pálnál már arról olvashatunk, hogy Krisztus megjelent bennünk.

Isten bennünket Krisztusban lát már. Nem aszerint lát, hogy mit tettél testben, hanem aszerint lát, ahogyan Krisztusban vagy!

Pál ezt értette meg és azért mondja, hogy ettől kezdve már nem ismerünk senkit test szerint. Isten mindenek előtt ismert bennünket. *Gal.4:9: „Most azonban, miután megismertétek Istent, vagy még inkább: Isten ismert meg titeket”,* jó, ha te ismered Istent, de az még jobb, hogy Ő ismer téged. *2.Tim.2:19: „Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: „Ismeri az Úr az övéit”,*

Nem az adja a stabilitásunkat, hogy én ismerlek Uram, hanem hogy Te ismersz engem. Ezért nem kell erőlködnöm,

hogy Krisztusban maradjak, mert belőle származom. Ő ismer engem, mert Ő a teremtőm!

Ef.1:4: „Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Jer.1:5: Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek,” Isten gondolatában már léteztél születésed előtt is. *Gal.1:15: „De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem.”* Isten kijelentette a Fiát én bennem, és elválasztott anyám méhétől fogva, elválasztott engem a fizikai származásomtól, és megértettem, hogy Istentől származom. Ez jelenti azt, hogy Isten fia vagyok. Ezt megtérésünk után nem igazán tudjuk tisztán értelmezni, mert az agyunk tele van a világi meghatározásokkal. *Jn.1:12-13: „Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.”* Tehát azt állítja itt, hogy nem férfitől születtünk, hanem kijelenti azt, hogy Istentől származunk. Vagyis nem a szülők döntötték el, hogy legyünk, hanem Isten volt az, aki döntött, hogy rajtunk keresztül jön be ebbe a világba.

Az emberiség eredete ugyanaz, mint Jézus Krisztusé. Istentől származunk!

Kell, hogy megértsük ezt a kijelentett igazságot. Ettől megváltozik az életünk. Jézus azért jött el ebbe a világba, hogy megértesse ezt. Az egységet a kereszténység között csakis ez tudja létrehozni. Mi előbb voltunk, mint ez a galaxis, a világ teremtése előtt már léteztünk. (Hol? Krisztusban) Isten, amikor teremtett, akkor szólt pld a vízhez, hogy pezsdüljön meg, szólt a földhöz hogy teremést hozzon, stb. Amikor az embert teremtette, akkor magához szólt. *„Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”*. Amilyen te vagy kívül-belül, így gondol

Isten magára. Az ember rendelkezett Isten tudásával, gondolataival. A dicsőség az nem egy vibráló valami körülöttünk, az a görögben a Doxa szó = *jó v. rossz vélemény valakiről; hírnév, tekintély, tisztesség*. Pld. munkahelyen a dicsőségtábla a munka dolgozói. Vagyis az nyer dicsőséget, akiről a főnök a legjobbakat gondolja. Isten dicsősége az, hogy *mi a véleménye, gondolata Rólad!* Jézus azt mondja *Jn.17:22: „Én azt a dicsőséget, amit nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk”*. Jézus azért jött, hogy visszaadja azt a dicsőséget, ahogyan Isten gondolkodott rólunk, a bűnben ezt veszítettük el. Jézusnak azért kellett eljönnie, hogy megmutassa, hogy milyenek vagyunk.

Tehát az Ő képére és hasonlatosságára teremtett minket. Amikor ezt látta, akkor *„megnyugodott az Ő cselekedeteitől”*. Isten úgy érezte, hogy nem kell többet tennie semmit. A Zsidóhoz írt levélben Isten bement az Ő nyugalomába. Ha megértjük mi ez a nyugalom, akkor mi is be tudunk menni oda. Ez a kegyelem. Ez nem egy passzív állapot, ez olyan, mint amikor egy festő befejezte az alkotását és hátralépve leteszi az ecsetet. *Ef.2:10: „Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.”* Isten tehát az embert tökéletesnek teremtette, olyannak amilyen Ő volt, hiba nélkül valónak. A Jelenések könyve írja, hogy *„a bárány megáldoztatott a világ teremtése felvettése előtt”*. Persze itt jelent meg a történelemben a földön, de Isten, amikor megteremtett bennünket, akkor már a megváltásunkról is gondoskodott. Teljesen biztonságba helyezte az egész mesterművét előre, nem úgy volt, hogy esetleg ha elbukik, akkor majd jön a vészforgatókönyv, és jön a megváltás. Isten tudta, hogy az ember nem mindentudó, előre tudta, hogy elbukik. Tudta, ha megteremt minket az Ő szeretetéből, csak akkor tud megtartani, ha az életét adja értünk. Tehát amikor megteremtett, akkor már a megváltás is el volt készítve a számunkra. Zsid.4 írja, hogy Isten bement az Ő

nyugodalmába, mi is így menjünk be a mienkbe és szűnjünk meg a cselekedeteinktől. Ezt csak akkor tudjuk megtenni, ha mi is úgy látunk, ahogyan Ő lát.

Ha magadat te is úgy látod, mint Isten lát Krisztusban, szentnek, igaznak, tökéletesnek, akkor meg fogsz nyugodni a cselekedeteidtől. Meg fog szűnni a saját erőlködés, a megfelelni akarás!

Gondolhatnánk, hogy akkor most passzívnak kell lennünk. De nem mert *Zsid.4:12* „Mert Isten Igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait”. Mivel az Ige élő és ható, azért az elkezd működni bennünk, elkezdünk olyan dolgokat tenni, amik nem belőlünk származnak. Ezek előbbre visznek, erőt és lendületet adnak nekünk. *Jak.1:23-24*: „Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejtí, hogy milyen volt.” Az a problémánk, hogy belenézünk ugyan a tükörbe, és meglátjuk benne magunkat olyannak, ahogyan Isten lát minket, de ha csak hallgatói vagyunk az Igének, és nem változtatjuk el a gondolkodásunkat (metanoia), akkor nagyon gyorsan elfelejtjük, hogy kik vagyunk.

Jak.1:25: „De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgylígy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: (cselekedet követője) azt boldoggá teszi cselekedete”. A görög cselekedet: Gr4163 poiétész = cselekvő, megvalósító, alkotó, költő. Amikor ezt nézem kítartóan, akkor a „cselekedet követője leszek”. Görög „poéta” jelentése inspirált költő. A keresztény életet lehet élni inspiráltan, vagy monotonitásban. Isten Krisztuson keresztül gyönyörködik bennem, amikor ezt látom magamban, akkor az Ige szerint: olyan leszek, mint egy poéta, mint egy inspirált ember, aki a cselekedet követője, és boldog lesz a cselekedetében. Nincs semmi program,

ami úgy tudna inspirálni az Úrért, mint ez. Ehhez nem az kell, hogy jó hívő legyél, sokat imádkozz meg böjtölj, hanem kezdj el úgy látni, ahogyan Isten teremtett. Ettől boldog leszel, bármi is történjen veled, betegség, baj, probléma. Isten minden helyzetben tökéletesnek lát Krisztusban, és te is ezt fogod látni magadról. A nehézségek nem érinthetik meg a helyzetedet, azt, aki Krisztusban vagy.

HALÁLUNK JÉZUS KRISZTUSBAN

Amint azt már az előzőekben is mondtam, a keresztt egy választóvonal volt az egész emberiség életében. Jézusnak volt egy nagy küldetése. Mint Isten bárányának meg kellett halnia a világ bűneiért! Ismerjük a történetet, ahogy Jézust keresztre feszítették. Akkor elhangzott egy nagyon fontos szó a szájából, amit sokáig teljesen másként értelmeztünk. Elvégeztetett. *Ján.19:28: „Ez után tudván Jézus, hogy immár minden elvégeztetett, Ján.19:30: Mikor azért elvette Jézus az ecetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsájtotta szellemét”*. Ezt sokáig úgy értelmeztük, hogy Jézus itt járt 33 évét, és bemutatta Isten szeretetét, hatalmát, erejét a gyógyításokban, szabadításokban. Majd a kereszten ezt konstatálva meghalt, és a kifolyt vérében hívők bűnbocsánatot nyernek. Nem láttunk ennél többet ezekben a mondatokban. De a helyzet sokkal több, és jelentősebb volt. Jézus Krisztus nem azért halt meg, hogy néhány ember, aki hisz, az üdvözüljön, abban a klasszikus értelmezésben, hogy örök élete legyen, hanem *2.Kor.5:14: „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt. És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt”*.

Egyértelműen kijelenti Pál, hogy ha egy meghalt, akkor mindenki meghalt! Gr3956 pasz pasza pan = mind, az összes, egész, teljes. Nem majd meghalnak, és majd feltámadnak a keresztség után. Az egy teljesen félreértelmezett szövegelemzés. Ott a kereszten, amikor Jézus Krisztus meghalt, akkor minden ember benne volt Jézusban, mind ott voltunk és Vele együtt meghalt minden egyes ember, te is, én is.

Sajnos ma a gyülekezetek, egyházak legnagyobb része nem ezt hiszi és vallja. Vannak, akiknek az elképzelései teljes

mértékben a saját gyülekezetükre, egyházukra korlátozódnak, és azt mondják, hogy csak itt és csak ilyen formában lehet üdvözülni, örök életben részesülni. Ez tudatlanság. Nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy nem csoportokra vonatkozik, és nem is felekezetekre a világ megváltása, hiszen a szóban is benne van, hogy az egész világot megváltotta. Itt az eredeti görög szövegben nem azt olvashatjuk, hogy némelyek, akik hittek, azok meghaltak a keresztség által, hanem azt, hogy mindenki meghalt. Kivétel nélkül, időtől és tértől függetlenül. Ha logikusan gondolkodom, vagy teljesen racionálisan, akkor is érthetetlen a számomra, hogy ha valaki 2000 évvel később kezd el hinni Krisztus megváltásában, akkor neki ott és akkor kezd el hatni Jézus vére? Ha tovább olvassuk: *2.Kor.5:19: „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!”* Ez a szövegrész azt mondja, hogy Isten az egész világot, benne minden embert megbékített magával.

A probléma annyi, hogy az emberek ezt nem ismerték fel és a mai napig is úgy élnek, mintha nem lett volna megbékéltetés, bűnbocsánat. Azért követi el az ember azt a rengeteg bűnt és igazságtalanságot, mert nem tudja, hogy Jézus vérében megigazulttá vált. Ide tartozik az összes hívő is, akik csak reménykedik abban, hogy Isten nekik, akik megtért bűnösök, örök életet ad. Elképesztő ez az ördögi szemfényvesztés. Mindegy neki, hogy az emberek járnak e gyülekezetbe, vagy sem, vagy milyen szent életet élnek, csak ne legyen üdvbizonyosságuk. Éljk le ezt a földi életet félelemben és rettegésben. Istenről pedig az a hír terjedjen, hogy gonosz, kegyetlen, kivételező stb. De van egy jó hír! Jézus Krisztus a kereszten nem véletlenül mondta ki azokat az utolsó szavakat. Ő tudatosan azt állította, hogy minden, amit Isten eleve eltervezett, kigondolt, az elvégeztetett. Ehhez nem kell már semmit sem hozzátennie az embernek, csak egy dolog maradt a

számára. Ki kell nyitnia a szemét és meg kell látnia azt, amit Jézus elvégzett.

János apostol azt írta, hogy Amikor Jézus a kereszten volt, akkor: *Ján.12:32: „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok”*. Ez azt jelentette, hogy minden bűnt a múltban, a jelenben és a jövőben elkövetetteket is magára vett. Tehát mindent, ami bukott, ami rossz, mindent, ami negatív, ami beteg, mindent, ami hiányos, ezeket mind magához vonzotta. Annyira, hogy Jézus Krisztus maga is bűnné lett, teljesen azonosult a bűnnel. Nem maradt egyetlen bűn sem a világon, ami kívül maradt volna. Olyannyira bűnné lett, hogy azt írja *És.52:14: „Miképpen eliszonyodtak tőled sokan, oly rút, nem emberi volt ábrázataja, és alakja sem ember fiaié volt. 53:2-3 Felnőtt, mint egy vesszőszál Ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem volt az ábrázata kívánatos! Utált és az emberektől elhagyott volt, fájdalom férfija és betegség ismerője! Mint a ki elől orcánkat elrejtjük, utált volt; és nem gondoltunk vele”*. Nagyon egyértelműen fogalmaz Ézsaiás, és azt mondja, hogy nem volt felismerhető az alakja, nem lehetett tudni, hogy egyáltalán emberi test-e az, ami ott volt a kereszten. Hordozta az összes betegséget, ami csak lehetséges volt az emberiség életében, *“fájdalom férfija és betegség ismerője”* volt. Ő azonosult mindenféle lelki és fizikai betegséggel, minden gondolati és cselekedeti bűnnel. Ezek voltak azok, amik miatt meghalt, és nem a dárda hegye, ami beléfűródött. Azok az ábrázolások, amiket lehet látni képeken, vagy szobrokon, azok nem a valóságot ábrázolják, hiszen még azt sem lehetett felismerni, hogy emberi lény lett volna.

Minden bűn és betegség a láthatatlanban teljesen el lett törölve. Minden átok megszűnt: *Gal.3:13: „Krisztus megváltott minket a törvény átkától úgy, hogy átokká lett értünk - mert meg van írva: „Átkozott, aki fán függ”*. A bűn következménye a halál.

Ezért Jézusnak le kellett mennie a Seolba. Ott minden bűnt, vétket, gonoszságot, amit magára vett, levetett magáról, és ott állt, mint egy bűntelen ember. Elképzelhető, hogy Isten dicsősége beragyogta azt a helyet. Mindenesetre akkor értette meg a Sátán, hogy tévedett, amikor azt hitte, hogy Jézus halálával lezárta az emberiség sorsát. Bár megölte Isten Fiát, mégsem sikerült a terve. Szerintem a mai napig is képtelen felfogni, hogyan is hibázhatott ekkorát.

A keresztlábánál, az ottmaradt tanítványok és az asszonyok azt gondolták, hogy ezzel vége mindennek. Szomorúak és elkeseredettek voltak, csak a halott testet látták, amelyben nem volt élet. Gyászoltak. Ma a kereszténység jelentős része is ugyanezt teszi, csak a keresztet és a meghalt Krisztust látják a szemük előtt. Nem látják a bevégzett munkát, aminek a végeredménye az emberiség megigazult volta. Egy lepel maradt az embereken, és amíg az a lepel el nem megy a szemük elől, addig nem látják a valóságot. Az evangélium ezt a valóságot kell, hogy leleplezze, felfedje.

Azt a hírt, hogy bűnös vagy, nem Isten mondja, nem Ő hirdeti a világnak!

A tanítványok sem értettek meg semmit abból, amit Jézus előtte magyarázott nekik. *Lk.18:31: „Azután maga mellé vette a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: Most felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfián beteljesedik mindaz, amit a próféták megírtak. A pogányok kezébe adják, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpi, és miután megostorozták, megölik, de a harmadik napon feltámad. Ők azonban semmit sem fogtak fel ezekből. Ez a beszéd rejtve maradt előlük, és nem értették meg a mondottakat”.* (Mt.17:22) Azért volt a kétségbeesés, a gyász, mert egyszerűen nem értették meg azt, amit Jézus megmondott előre nekik. Később, amikor feltámadt, akkor megjelent a tanítványainak és emlékeztette őket arra, hogy mit mondanak róla az íráskönyvek és a próféták. *Lk.24:46: „Így van*

megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül”. Dániel próféta olyan konkrétan meghatározza, évre pontosan, hogy az szinte hihetetlen. Dán. 9,26 „A hatvankét hét múlva pedig kiirtatik a Messiás és senkije sem lesz”. A 12 tanítványon kívül még másoknak is megjelent, pld. az emmausi tanítványoknak. (Luk.24:13-tól.) Jézus hozzájuk szegődött és azt látta, hogy szomorúak. Elkezdett beszélgetni velük. Lk.24:27: „És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt”. Majd a vacsora után Luk.24:31: „És megnyilatkoztak az ő szemeik, és megismerték őt; de ő eltűnt előlük. És mondták egymásnak: Avagy nem gerjedezett-e a mi szívünk mi bennünk, mikor nekünk szólt az úton, és mikor magyarázta nekünk az írásokat?”

Itt történt egy nagyon érdekes dolog. Miután megértették Jézusról szóló írásokat, elkezdett a szívük hevülni, gerjedezni. A Gr2545 kaió = meggyullad, fellángol, ég, elég hevül, éget, meggyújt. Károly itt a *gerjedezett* szót használja, ami szintén érzékelteti ugyanezt a helyzetet. Vagyis valami rezonált a szívükben arra, amit Jézus mondott, lángra gyújtott valamit az, ahogy Jézus beszélt hozzájuk. Elkezdtek felfedezni, és megtapasztalni a bennük lévő új életet, felnyílt a szemük egy olyan életre, amit előtte nem ismertek, nem is éltek. Ez volt az az élet, amit Jézus halála és feltámadása hozott, amit kicserélt a mi bűnös életünkkel. Bárki, aki felismeri magában ezt az új életet, ugyanilyen boldog és tüzes, Istennek élő és égő ember lehet. Csak a szemnek kell megnyílnia. Ő azért lett bűnné, hogy mi Isten megigazításai legyünk. 2.Kor.5:21: „Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága (Gr1342 dikaiosz = megigazult, Gr1343 dikaiosüné = megigazulás) legyünk Ő benne”. A szó jelentése az, hogy két fél hasonlóan véli felfedezni egymást. Isten képe és hasonlatossága ábrázolódik ki az emberen, rajtad. Ez lett az újratereztetés lényege. Ebben látszik meg

az, hogy nem számít, milyen vallásod van, vagy milyen nincs, tudsz-e erről a történésről, vagy sem.

Csak az számít, ami Krisztusban megtörtént. Egy új teremtéssé tette az embert. Mivel az Ő vére által minden embert megigazított, ezért Isten teljesen tisztának lát bennünket. Az áldozata tökéletes volt, amit Isten elfogadott!

Ennek az lett az eredménye, ami a Zsidó levélben olvasunk, *Zsid.10:14*: „*Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltekét*”. (A megszentelt szó Gr 40 hagiosz = tökéletes, hibátlan, tiszta, Istenhez méltó, Gr37 hagiadzó = Istennek elkülönít, szentnek tekint, és a szerint bánik vele.) Tehát örökre tökéletessé tette az embert úgy, hogy az embernek már nem kell ehhez semmit sem tennie, nem kell semmivel sem hozzájárulnia! Ingyen van, kegyelemből. Ő már így bánik az emberrel, szentként, elkülönítettként tekint rá.

Már az előzőekben tárgyaltuk: annak a bizonyítéka, hogy Isten igazzá tette az embert, az egész emberiséget megigazította, az volt, hogy feltámasztotta a halálból Jézus Krisztust. Sajnos, ezt mi nem értettük meg, és az ember folyamatosan keresi a tisztaságot, a tökéletességet, a szentséget, ráadásul abban a tévhitben, hogy mindezt a cselekedetekkel létre is tudja hozni! Ez az igazi sátáni megtévesztés!

FELTÁMADÁSUNK JÉZUS KRISZTUSBAN

Előzőekben azt tárgyaltuk, hogy amikor Jézus Krisztus meghalt, akkor mi is meghaltunk Ővele együtt. Most azt szeretném végignézni, hogy amikor feltámadt, mi történt velünk. Krisztus feltámadása, és a miénk is akkor volt, amikor minden embert megigazított, és ezt az Atya elismerte. A klasszikus teológia azt mondja, hogy akkor támadtunk fel, amikor kijöttünk a keresztség vizéből, és akkor lettünk új emberré. Ez megint csak egy félreértelmezése az Igének. Isten elismerésének bizonyítéka volt Jézus feltámadása a halálból. Azt látjuk, hogy az asszonyok korán reggel kimentek a sírhoz és nem találták ott Jézus testét. *(Luk.24:1-től)* Két angyalt láttak a sírban, akik elmondták, hogy Jézus feltámadt. Az asszonyok örömmel mentek az apostolokhoz *Luk.24:11: „De az ő szavuk csak üres beszédnek látszottak azok előtt; és nem hittek nekik”*. Aztán Jézus 40 napig velük volt, és már nem volt kétséges, hogy feltámadt. Olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben több helyen is, hogy hirdették Jézus feltámadását. Nem gondolom, hogy azzal a céllal tették, hogy később minden évben megünnepeljük az Ő emlékét. Amikor az úrvacsoráról beszél Pál, azt mondja, hogy amikor ezt teszitek, akkor emlékezzetek meg Róla. Ha megfigyeljük, akkor itt az Ap.csel. elején hirdették Jézus halálát és feltámadását, de nem beszéltek arról a belső azonosulásról, ami később tűnik fel.

Pál egy idő után már nem azt hangsúlyozta, hogy Jézus meghalt és mennyit szenvedett, majd feltámadt és él, hanem a magában rejlő, és talán frissen felfedezett igazságokról kezdett el beszélni. Azt állította, hogy ő Krisztussal együtt meg lett feszítve. *Gal.2:20: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem”*. Pál azt állítja, hogy amikor Krisztus a

keresztben volt, akkor ő is ott volt benne! Az az élet, ami mindenkiben ott van, az Krisztus élete. Ezt a szöveget nem jól fordították le, mert nem az van írva az eredeti szövegben, hogy *az Isten Fiában való hitben élem*, hanem az, hogy Isten Fiának a hite által élek (Gr 5207 hüiosz = valaki fia főnév, + 4102 pisztisz + 1722 hite által). Vagyis itt Isten Fiának, Jézusnak a hitéről beszél. Ő hiszi azt, hogy te is feltámadtál és élsz! A megtérés pont arról szól, hogy azt hisszük, amit Ő hisz rólunk, ez hozza el a világosságot, a szemünk megnyílását. Ez egy újabb fontos tény, amit ismernünk kell. A klasszikus teológia szerint Jézus Krisztus a harmadik napon feltámadt, és folytatta a dicsőséges életét. Csakhogy Pál annál sokkal többet mondott el, mint azt, hogy feltámadt Jézus Krisztus. Azt mondta, hogy *2.Kor.5:14: „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt.”* majd *Eféz. 2,6 “És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban.”* Itt egy olyan állítás van, amit talán először Pál fedezett fel. Az egész Újszövetségben több Ige nem beszél erről a közös feltámadásról. Tudjuk, hogy amikor az apostolok először hirdették Krisztus feltámadását, akkor bátran kimondták, hogy *Ap.Csel.2:23: „azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek. De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt”*. Itt szó sem esett arról, hogy ez érinthette az egész emberiséget. Mint tény közölték a feltámadást a hallgatókkal. Később történt meg a nagy felfedezés, hogy itt többről van szó, mint csak az Ő halála.

Nem tudom, hogy Pál mennyire ismerte Hóseás próféta írását, de feltételezem, hogy igen, hiszen farizeus volt, vagyis nagyon jól kellett ismernie az Írásokat. Ez a prófécia említi meg először azt, hogy nem egyedül fog feltámadni, hanem mi is vele együtt fogunk. *Hós.6:2: „Megelevenít minket két nap múlva, a harmadik napon feltámaszt minket, hogy éljünk az ő színe előtt”*. A megelevenít szó

érdekes először ebben a szövegben. A Hb2331 háváh tőszó = kijelent, kinyilvánít, + Hb2421 hájáh = visszaad az életnek, újjáépít. Ha ezeket összerakjuk, akkor még jobban megértjük azt, amit Hóseás akart mondani. Megtörténik egy olyan változás, ami a halottaknak életet ad. Isten kijelenti róluk, hogy élnek, azaz kinyilvánítja a bennük lévő Életet. Ez nem más, mint a megigazult állapotunk, amit Jézus vére adott. (Róm.5:9) Majd azzal folytatja a prófécia, hogy, „*a harmadik napon feltámaszt minket, hogy éljünk az ő színe előtt*”. Nem szabad megfeledkeznünk arról, amit Pál említ, Róm.4:25: „*Ki a mi bűneink miatt halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunk miatt*”.

Vagyis azért támadt fel Jézus Krisztus, mert mi megigazultunk. Csakhogy nem egyedül támadt fel, hanem Vele együtt mindenki feltámadt.

Ez pontos és precíz prófécia volt, amit lehet, hogy Hóseás nem is értett. Azzal fejeződik be ez a vers, hogy kifejti miért támadtunk fel. *Hós.6:2...* „*a harmadik napon feltámaszt minket, hogy éljünk az ő színe előtt*”. Ez egy fantasztikusan dicsőséges kijelentés. Több gondolatot is elindít.

Eféz.2:5-6: „Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban”. Krisztussal együtt történő feltámadásunk után azonnal felültetett a Mennybe bennünket. Azt gondolom, hogy ez a megigazult állapotunk miatt volt lehetséges, hiszen ezzel tett Isten elfogadhatóvá a maga számára bennünket, minden embert!

Az ember nem értette meg Istent, mert nem voltak egy szinten. Azért kellett emberré lennie, hogy megérthessük Őt. A feltámadása után pedig nem neki kellett ismét emberré lennie, hanem bennünket tett olyanná, hogy újra közösségbe kerülhettünk Ővele. Amikor kijelenti azt, hogy a mennyben már most ott ülünk

Krisztusban, egy olyan örömet, biztonságot kell, hogy adjon, ami minden földi probléma fölé emel bennünket. A titok az, hogy erre rá kell ébrednünk. Ki kell nyitnunk a szemünket és mások szemét is, hogy mindenki lássa Isten hatalmas kegyelmét. Mert amíg nem látja az ember a megigazult mivoltát, sokan depresszióban, félelemben, aggodásban, negatív leuraló gondolatok között, rossz emlékek és érzések uralta világban élik az életüket, még azok is, akik kereszténynek mondják magukat. Meg kell változtatnunk a gondolatainkat magunkkal kapcsolatban, és le kell cserélni azokat Isten gondolataira. *2.Kor.10:5: „Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, a mely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak”.* Nem az számít, amit itt a földön átélünk, mert lehetnek nagyon súlyos terhek, problémák, amikre nincs magyarázat, vagy nem tudjuk megoldani azokat. Ott volt Pál, akit börtönbe zártak, megvertek, hajótörést szenvedett stb. és mellette még sok-sok meg nem értést kellett elviselnie. Pál felfelé nézett, azt látta már, amit az Atya lát. Isten nem szomorú az emberek miatt, hanem állandóan boldog. *Tim.1:11: „Ő a boldog Isten”.* Látta azt, hogy:

Jézusban ott vagy te is és mindenki a mennyben, ugyanúgy, ahogyan az a kezdetek kezdetén is volt. Visszaállt az eredeti állapot. Amit az első Ádám elrontott, azt a második Ádám helyrehozta.

1.Kor.15:45: „Így is van megírva: Az első ember, Ádám, élő lényé lett, az utolsó Ádám pedig megelevenítő Szellemé.” Itt is ugyanaz a *megelevenít* szó értelme, mint a Héberben. (Gr2227 = életet ad, életre hív, megelevenít). Hóseás a prófécijában azt írta, hogy *„harmadnap mi feltámadunk, hogy éljünk az Ő színe előtt”.* Mit jelent az, hogy éljünk az Ő színe előtt? Azt jelenti, hogy ott vagyok az Ő jelenlétében, valóságában, ott élek, és azt figyelem, hogy mi történik Isten színe előtt. Láthatom Őt szemtől szemben,

láthatom, hogy miben hisz Isten, (a tökéletes megváltásban) hogy mi az, amitől Ő boldog. Amit ott látok, azt kezdem én is hinni, illetve megcselekedni. Pál ezek után azt ajánlja nekünk, *Kol.3:1-3*: „*Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. Az odafenn valókkal törődjétek, ne a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben*”. Ezt persze sokszor nagyon is nehéz megtenni, hiszen a bennünket körülvevő fizikai világ, a maga problémáival le akar uralni, el akarja fordítani a szemünket ettől a valóságtól. Ezért fontos azt látni és hinni, amit Isten lát és hisz. Ha úgy látjuk a világot a maga dolgaival együtt, hogy azok csak kísérő elemei az életünknek, mint egy színdarabban a díszletek, és tudjuk, hogy Isten megigazított gyermekei vagyunk, akkor képesek leszünk legyőzni a sötétséget, benne a magunk érzelmi és gondolati mélyrepüléseit is. Lehetnek anyagi, érzelmi, kapcsolati stb. problémák, de Isten teljes helyreállást, gyógyulást akar ebben adni a számunkra. A megtérés az, amikor az ember a saját maga látását felcseréli Isten látásával. Isten is másként lát, és az ember is másként látja a dolgokat. A megtérésünk lényege nemcsak a bűn elhagyása, hanem az, hogy megismerjük azt, Isten hogyan lát bennünket, benne engem személyesen. Mivel mi a cselekedeteink és az elkövetett bűneink alapján ítéljük meg magunkat, azért soha nem látjuk azt, ahogyan Isten lát minket. Ő meg van elégedve, és velünk ellentétben csodálatosnak, igaznak, szentnek és tökéletesnek lát minket. Ő azt látja, hogy a Fia halála nem volt hiába, mert megigazította az embert. A megigazultságunknak pont az a lényege, hogy nem rajtunk múlik, nem a mi cselekedeteinktől függ! Nincsen benne semmi, ami belőlünk, tőlünk ered, az ember kezének a munkája ki van zárva teljesen belőle.

Amit Isten megtett Krisztusban, ahhoz mi emberek semmit nem tettünk hozzá, sem az imáinkat, sem egyetértést, sem beleegyezést. Isten befejezte a munkáját, Jézus azt

mondta, hogy elvégeztetett. Ő úgy támadt fel velünk együtt, hogy minden rendben van már. Ehhez a tökéletes munkához nem kell nekünk hozzájárulnunk.

Mivel ez az igazság, ha később valaki azt mondja, hogy ezt vagy azt kell tenned, akkor jusson eszedbe, Isten minden munkát befejezett. Ha teszel valamit, azt a benned lévő Krisztus tegye.

A BŰN KÁRHOZTATÁSA

A megváltásunk olyan területéről beszélünk, amit sokan nem ismernek. A bűnbocsánatunk nem azon alapul, hogy mennyire ismerjük a bűneinket. A bűnbocsánatot az alapján kaptuk, amit Isten tud a bűneinkről. Ebből eredhet a mélyebb békesség. Amikor Izrael fiai felkenték a bárány vérével Egyiptomban az ajtófélfára, a vér kívülre került, hogy Isten lássa, nem azért, hogy a házban lévők lássák. Istennek, az angyaloknak kellett látniuk. Nem azt mondta, ha te meglátod a vért, tovább fogok menni. Azt mondta, ha én meglátom a vért, akkor tovább megyek. Tehát nem az számít, hogy te mennyire ismered a bűneidet, hanem az, hogy Isten mennyire ismeri azokat. Vagy inkább fogalmazzunk úgy, amit Isten tud Krisztus tökéletes és örökké hatékony vérééről, ami örökre eltávolítja minden bűnödöt. Ebben az ismeretben pihensz. Nem kell mindent tudnod Jézus vérééről, én is, és mindannyian, még mindig tanulunk Jézus vérééről. De a bűnbocsánatot nem a vérről való megértésem alapján kaptam, hanem az alapján, amit Isten tud Jézus Krisztus vérééről. Én Istennek a Jézus Krisztus vérééről való ismeretében nyugszom, és nem a saját tudásomban.

Azt gondolod egy pillanatra is, hogy amikor kifolyt Jézus vére a kereszten, ezzel Isten csak a múltbéli bűneidről gondoskodott, és azután attól függ a bűnbocsánatod, hogy hogyan élsz? Gondolod, hogy Jézus vére nem örök, mint maga Jézus Krisztus, akiben Isten és ember egyé vált? Ez a kiontott vér örök érték. A Biblia olyan szavakat használ, hogy *“örök váltságot szerzett nekünk, míg a bikák és a bakok vére csak egy évre adott elfedezést”*. Amikor eljött a Jóm Kippur az engesztelés napja, akkor újra bűnázdatot mutattak be. Ezért utal rá a Biblia, hogyha ezek az áldozatok működtek volna, egyiküknek sem lett volna büntudata. Most vizsgáljuk meg a Zsidó levélből a 10 részt. *Zsidó10:1-2: „minthogy a törvényben a jövendő jók árnyéka”*. Látod, a törvény nem jó

dolog csak egy árnyék, mint egy fénykép. Az eljövendő jó dolog Krisztus, az Ő áldozata a lényeg. A bakok és bikák vére csak árnyék, a törvény csak árnyék, nem maga a valóság, „*ennél fogva azokkal az áldozatokkal, amelyeket esztendőkként szüntelenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat.*” Tökéletességre milyen értelemben? A viselkedésben? Nem, hanem a lelkiismeretben. *Zsid.9:9: „Ami példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattelvőt.”* Mi szerint? Lelkiismeret szerint. *Zsid.11:2: Különben megszűnt volna az áldozás.* Ha az áldozataik működtek volna, akkor nem lett volna szükség rá, hogy újra áldozzanak. Ez mutatja a bikák és bakok áldozatainak eredménytelenségét.

Tudod honnan tudták, hogy nem működik? Mert állandóan büntudatuk volt. Így folytatja: „*Mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semmi büntudattal nem bírtak volna.*” Van büntudatuk, tehát az áldozat nem működik. Ez igaz az ószövetségi áldozatokra, de mi van Jézus Krisztus kereształdozatával? Hogyhogy még mindig büntudatunk van? Minden gyerek büntudattal születik. Tudod miért? Mert van lelkiismeretünk. Mindenkinek van lelkiismerete, aki megszületik, a nem zsidóknak is. Isten beleírta a lelkiismeretükbe a tíz parancsolatot. *Róm.2:14: „Mert mikor a pogányok kiknek törvényük (10 parancsolat) nincsen, természettől a törvény dolgait cselekszik. Akkor ők, törvényük nem lévén önmaguknak törvényük.”* 2:15: *Mint akik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az Ő szívükbe. Egyetemben bizonyóságot tévén arról, a lelkiismeretük és gondolataik, amelyek egymást kölcsönösen vádolják, vagy mentegetik.*” Látod, mindenkinek be van írva a törvény cselekedete a lelkiismeretébe. Szóval honnan származik ez a lelkiismeret? Vissza kell mennünk a kezdetekhez. Isten azt mondta, hogy a kert minden fájáról ehetsz, csak egy fához ne nyúlj. Melyik fa volt ez? A jó és gonosz tudásának a fája. Vegyük észre: Jó és gonosz

tudása. Én nem hiszem, hogy Isten eredetileg azt akarta, hogy az embernek legyen lelkiismerete. Ma már olyan mintha a lelkiismeret nagyon előkelő helyzetben lenne. „Ő egy nagyon lelkiismeretes ember. Kellenek a lelkiismeretes erőfeszítések”. De a Biblia szerint Isten csak azt akarta, hogy tiszta lelkiismeretünk legyen. Nincs olyan, hogy a lelkiismereted a vezetőd, hanem Isten Igéje a vezetőd! Tehát hol kapott az ember lelkiismeretet? A rossz fánál kapta, amiről nem kellett volna ennie. A lelkiismeret a jó és a gonosz tudásáról szól. Amikor az ember ezt tette, Isten azonnal azt mondta, *1.Móz:3:22: „és monda az Úr Isten, íme, az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván”*. Miután már rendelkezett lelkiismerettel, ezért félt Istentől, tudatában volt a meztelenségének, elrejtette, elkezdett kifogásokat keresni. Hányan ismerjük azt, amit Pál a *Róma 7*-ben beszél. Azt mondja, *„amikor jót akarok tenni, a végén mégis a rosszat teszem. De a rossz, amit nem akarok, mégis azt teszem. Azt találtam, hogy amikor szeretnék jót tenni, a gonosz jelen van velem. Megtaláltam a bűn törvényét bennem és a bűnt a testemben”*. Ezután a *Róma 8*-ban mond egy nagyon mély dolgot. *Róm.8:1-3: „Nincs tehát most már semmiféle kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak. !!”*

Ebben az igében két jelen idejű szó van. A nincs és a most. Ma sincs semmilyen kárhoztatásunk, akik Jézus Krisztusban vagyunk!

Van itt valami, amit ki kell emelni. Nincs tehát most már semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak. Utána magyarázza meg: Mi történt? A *Róma 7*-ben küszködött és itt a *8:1*-ben hirtelen azt mondja, hogy *„Nincs azért immár semmi kárhoztatás”*: Az „*azért*” szó köti össze ezt a *7.* fejezettel. *„Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől”*. És itt van a *Róm.8:3*: (ami a legfontosabb) *„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel hogy erőtlén volt a test miatt, az Isten az Ő fiát elbocsájtván a bűn*

testének hasonlatosságában”. Látjuk tehát, hogy a Szent Szellem milyen gondosan őrzi Krisztus személyének a büntelenségét. Nem azt mondta, hogy elküldte a Fiát egy bűnös testben, hanem Isten a Fiát egy bűnös testhez *hasonló* testben küldte el. És mint egy bűnért való áldozatot, *Róm.8:3: “kárhoztatta a bűnt a testben”*. A bűn itt egyes számban van. Kárhoztatta a *bűnt* a testben. Itt nem a „bűnök” szó szerepel, nem a mi cselekedeteinkről van szó.

A te cselekedeteid nincsenek kárhoztatva, megbocsátattak Krisztus vére által. De Isten kárhoztatta a bűnt a testben. A belső hajlandóságot a gonoszra a bennünk lévő hajlamot a bűnre.

Az ember nagyon gyorsan tud reagálni bizonyos kísértésekre, mindenkinek van gyenge pontja. Az agyunk ráadásul – különösen a gondolati bűnöket – újra és újra reprodukálja. Mindez nem azért van, mert démon van bennünk, ezt még a legnagyobb apostol is megtapasztalta. Mit mond a 3. vers? Ő nem csak a saját személyes bűneinkről gondoskodott, hanem a bűnről a testben, olyan értelemben, hogy kárhoztatta azt. Mit jelent ez? Felerősödik a bűn a testünkben, de Isten már kárhoztatta *azt*, így annak nincs többé hatalma, hogy kárhoztasson *bennünket* Isten előtt. Meg lett fosztva a kárhoztató hatalmától, mert Isten kárhoztatta azt. Azokban a keresztyényekben, akiknek nincs meg ez az ismeretük, sok aggodalom van. Miért vagyok ilyen? Hogy hívhatom magam keresztyénynek? Még mindig vannak rossz gondolataim. Tegnap pedig 3 órát imádkoztam, ma meg ilyen vagyok. Nem értem. És egyre inkább elfogadjuk a kárhoztatást.

Isten nem számolta föl a bűnt a testben, hanem kárhoztatta azt. És ha kárhoztatta, akkor már nincs több ereje, hogy kárhoztasson téged Isten előtt, sem ahhoz, hogy elválasszon téged Istentől és az Ő áldásaitól. Jelen vagy ugyan, de nincs már hatalma.

A Biblia azt mondja: Isten a bűnt Jézus Krisztus testében kárhoztatta, mert Ő maga volt a bűnért való áldozat. Az Ószövetségben egy kecskét hoztak bűn-áldozatul, aminek hibátlannak kellett lennie. Rátették a kezüket a kecskére, a bűnért való áldozatra, és a kézrátétel által minden bűnüket átruházták a büntelen áldozati állatra. Ezután a pap kivitte a kecskét a sátozkapun kívülre. Az égő áldozatot bent, a bűnért való áldozatot meg kívül ölték meg. Jézus a kapun kívül szenvedett, a kapun kívül ölték meg helyettünk! A bűnért való áldozatnál említi a Biblia, hogy „Ezután elégették”, és hogy addig égett, amíg hamuvá nem vált. Az égő áldozatoknál nem hangsúlyozza ezt ki.

Láttál már olyan dobozt, ami elég, de a formája megmarad? Teljesen fekete, de megmarad az alakja. Amikor megérinted, összeomlik. Isten kárhoztatta a bűnt a testben, az ószövetségi kép, a hamuvá égetés nagyon jól jelképezte ezt. Ma, amikor a testedben felerősödik a *bűn*, az csak hamu, nincs többé ereje, hogy elválasszon Istentől. *Róm.8:1-3: „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. Mert a mi a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlen volt a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában, és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben”*. Amit a törvény nem tudott megtenni, azt Isten megtette. Ezért mondja az első vers, *„Nincs tehát most már semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztusban vannak”*. A következő két vers azt mondja, vagyis úgy kezdi, hogy *“mert ami a törvénynek lehetetlen volt”*. Ez az oka a következőknek. *Zsid.10:1-4, “Minthogy a törvényben a jövendő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat; Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé*

semminemű büntudattal nem bírtak volna. De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek. Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.”

Menjünk az előző versre. Zsid.10: 3-4., *„de azok esztendőnként a bűnre emlékeztetnek, mert lehetetlen, hogy a bikák és a bakok vére eltörölje a bűnöket”*. Így Jézus azt mondta az Atyának. Zsid.10:9: *„Íme, itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat. Eltörli az elsőt (törvényt) hogy meghagyja a másodikat (kegyelem). 10:10: Amely akarattal szenteltettünk meg (szentté tettettünk) egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által.”* Egyszer s mindenkorra. A zsidók az engesztelés napján látva a kecskét, tudták, hogy bűneik el lettek fedezve egy évre. Ha másnap vétkeztek, továbbra is békességük volt, mert tudták, hogy egy évig minden el van rendezve. A Biblia szerint mi szentté tettettünk. Mennyi időre? Megszenteltettünk egyszer s mindenkorra, Jézus áldozatával. Gondolod, hogy a Szent Szellem, aki leírta ezt, nem tudta, hogy te holnap is vétkezel? Ez annak a tudásnak a fényében van írva, hogy Jézus munkája milyen tökéletessé tett téged.

Nem a teljesítményed alapján lettél mindörökké szent, hanem Jézus testének áldozata árán. A holnapi bűneid nem tudják ezt semlegesíteni. Amit teszel, az nem tudja ezt megváltoztatni, mert Jézus testének áldozata tett téged szentté örökre.

Zsid.10:11-19: 10:11: *„És minden pap naponként szolgálatban áll”*. Naponként! Miért? Mert a munkájuk soha nem ért véget. Mindig hozták a kecskéket, galambokat, az ételáldozatokat, a békeáldozatokat. Mindig szolgálatban álltak, mert nem ért véget a munkájuk. *„gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sosem képesek eltörölni a bűnöket”* Ez mit jelent? Azt, hogy nem működtek véglegesen, csak elfedezésre voltak jók. Nem volt tökéletes, mindig újra és újra áldozni kellett.

10:12: „*Ő azonban, egy áldozattal áldozva a bűnökért mindörökre ült az Isten jobbára*”. A papok mindig álltak, Ő pedig leült, mert az Ő munkája be lett fejezve, újra leült az Isten jobbára. Ellentétben sokak gondolkodásával nem azért ült le, mert Isten fia. Azért ült le, mert egy áldozattal áldozott a bűnökért örökre, és befejeződött, bevégzett lett a munkája. 10:13: „*Várván immár, míg lábai zsámolyául vettetnek az Ő ellenségei*”. Olyan mintha Isten falatonként adná az ételt, hogy el tudjuk venni, fel tudjuk fogni. Már tudjuk, hogy egyetlen áldozatával megszentelt minket, és most tovább megy! 10:14: „*Mert egyetlenegy áldozatával*”... Nem csak megszentelttünk, hanem: „*Örökre tökéletesekké tette a megszentelteket*”.

Jézus Krisztus testének áldozata árán megszenteltté, szentté lettél örökre! Ha holnap vétkezel, továbbra is szent maradsz, mert örökre szentté tétetted, nem a magatartásod, hanem Krisztus testének áldozata által, egyszer s mindenkorra! Az egyetlen áldozat nemcsak örökre szentté tett az ő szemében, hanem örökre tökéletessé is.

10:15: „*bizonyoságot tesz pedig erről minékünk a Szent Szellem is*”. Miért kaptad Istentől a Szent Szellemet? A teljes rész összefüggésében azt mondja, a Szent Szellem azért jött, hogy erről, Jézus munkájáról, és az új szövetségről bizonyoságot tegyen. 10:16: „*Ez az a szövetség, amit kötök velük ama napok után mondta az Ur. Adom az én törvényemet az ő szívükbe és az Ő elméjükbe írom be azokat*”.Ebben Isten ösztönöz bennünket, a Szent Szellemnek ez a fő szempontja, erről tesz bennünk bizonyoságot. 10:17: „*aztán így szól. És az Ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezek*”. Tudod miért? Mert ezt elrendezte a kereszten.

Majd elküldte a Szellemét, hogy bizonyoság legyen, tanúskodjon arról, ami a kereszten történt. Ő bennünk van, hogy tanúskodjon. A Szent Szellem azt mondja benned, *a bűneidre Isten többé nem emlékszik*. Emiatt ki akarsz menni, vétkezni, vagy

inkább bele akarsz kapaszkodni ebbe a csodálatos Istenbe, és szeretni akarod? *10:18: „Ahol pedig a bűnök bocsánata van ott nincs többé a bűnért való áldozat.”* Ott nincs többé áldozat, nem kell tehát bűnvallással áldoznod a bűnért, nem kell ostromoznod magad, nem kell csüggedned, nem kell kínoznod magad. Vannak, akik szolgálatba lépnek, hogy így áldozzanak, mert elrontották az életüket, és bűnösnek érzik magukat. Akik ezért lépnek be a szolgálatba, nem jól teszik. Isten tudja, hogy van elég büntudat sújtotta prédikátor, akik büntudatot prédikálnak Isten népének. Ha belépsz Isten szolgálatába, légy biztos az elhívásodban. Sokan Istent mérgesnek látják, úgy látják, hogy Isten haragszik rájuk, ezért azt is prédikálják, hogy Isten haragszik rád. Az ilyen embereknek különösen fontos, hogy megértsék a Zsidó 10-et.

A bűn a testben - hála Istennek - kárhozta lett. Vagyis járj bátran Istennel, tudni fogod, hogy jobb helyzetben vagy Ádámnál. Neki nem volt lelkiismerete, neked pedig tiszta lelkiismereted van.

Amikor a büntudat felerősödik, az egy újabb lehetőség a békeség megtapasztalására, mert Isten megbékélt veled. Az Ő irántad való szeretetét is újra érzed. Amikor imádkozol, bátran fogsz imádkozni, tudni fogod, hogy békességed van Istennel. Nem kell a hitet keresned, mert a hit ott lesz. Ezért mondja: „mert tudod, bűneid megbocsátattak.

És végül Zsid.10:19: „Mivelhogy azért Atyámfiai bizodalunk van, a szentélybe való bemenetelre a Jézus Krisztus vére által” Bátorságunk van! Bizalmuk van!

OLYAN VAGY MINT Ő

Amikor hallgatunk egy tanítást akkor az olyan, mint amikor ülsz egy teremben és csodálatosan leírják, lefestik, hogy milyen volt Jézus, vagy a kora. De mindez olyan, mint amit csak szemlélek, mind egy filmet. Sokszor azzal mérjük a sikerességét, hogy maga az előadás mennyire lenyűgöző. Mintha a hitelesség titka az lenne, hogy mennyire tudom élethűen lefesteni az elbeszélésemet. Ezzel az a baj, hogy csak szemlélője maradtam a képnek. Úgy festjük le, hogy csak ámulunk a nagy és csodálatos Istenen, és szinte azonnal le akarunk borulni előtte. De amikor Jézus jött, akkor Ő nem azt mondta, hogy Jehova Raffa, hanem, hogy az apukám, Abba. A kegyelemről szóló tanításoknak, ennek az időszaknak, amiben most vagyunk, éppen az a nagy haszna, hogy megszűnik a távolságtartás Isten és az ember között.

A távolság csak egy illúzió, ami egyébként nincs is, már régen eltűnt. Sokan, akik számára a tekintély abból fakad, hogy ábrázolják a nagy Istent, aki elérhetetlen, azoknak ez, amit most írok, nem fog tetszeni, mert ők ítéletet, törvényt hirdetnek és várnak. Jézus azt mondta, *Jn.14:20: hogy „azon a napon, ti megtudjátok azt, hogy én tibennetek vagyok és ti énbennem”*. Pál azt mondta, *2.Kor.2:17: „mert úgy szólunk, mint Istenből a Krisztusba”*. Ez egy más megközelítés, amit Pál úgy fejez ki, hogy *2.Kor.2:17: „Ő benne vagyunk”*. Ha valóság az, hogy Ő bennem van, akkor nem egy távolságtartó Istenről beszélünk. Az emmausi tanítványok, és Péter is látták Jézus Krisztus halálát, de nem arról írtak, mennyire depressziósak lettünk attól, hogy meghalt az Isten Fia a Messiás. Jézus, amikor találkozott velük az úton, az Óróra szóló Igéket mondta, és gerjedezett a szívük. Először nem ismerték fel Jézust, de aztán megnyitotta az értelmüket, hogy értsék az írásokat.

Jézus feltámadása nem egy könyv, nem is egy írás lett, sőt nem is egy történelmi esemény, amit megünnepelhetünk. A lényeg bennük buzog fel, bennük lángol, bennük történt valami ez miatt.

Akkor így már lehet érteni, amit Jézus mondott, jobb nektek, hogy én most elmegyek. A hit jobban látja a nem láthatókat, mint a szem a láthatókat. Amikor a hited szeme megnyílik, akkor olyat látsz, amit a testi szem nem lát. Ezzel tisztában kell lennünk, mert egyébként zagyvaság lesz az, amit hallunk. Sok embernek már ez is az, amit idáig elmondtam, mert a fizikai szemével és a fizikai fülével lát és hall, és az elméjével próbálja felfogni. De amikor megnyílsz, akkor mást látsz, nem azt, ami körülvesz. Hanem tudod, hogy olyan vagy, mint Ő, és tudod, hogy mi a valóság. Ez a hitnek a harca, és a harc egész életünkben tartani fog. Pál azt mondta, hogy elvégeztem a hitnek a harcát. Amit érzékelsz, és amiről meg vagy győződve az érzékeid ellenére, ez viaskodik benned. Ha az egyik jobban dominál, akkor jól csinálod a dolgaidat. Pld. kedves vagy annak ellenére, hogy a másik jobban ordibál, vagy a szeretet reagál benned annak ellenére, hogy a tested visszaütne. Ezért sokszor nehéz Jézust megérteni, amikor azt mondja, ha megütnek jobb felől, akkor tartsd oda a másik arcod is stb. Ez egy bárgyú dolognak tűnik, de csak azért, mert az érzéki ember csak ennyit lát belőle. Az egó és a belső ember állandó harcban van.

Érdekes, hogy magadtól tudod, nem azért szeretsz, mert kereszténynek hívnak, vagy mert egy gyülekezethez tartozol. Érzed, hogy ez a természetedből fakad. Elbukhatsz ugyan benne ezerszer is, de érezni fogod, hogy ez az igaz. És elkezd erősödni benned, ha egyre többet foglalkozol Vele, és egyszer csak elkötelezed magad mellette. Ez növekszik bennünk úgy, ahogyan növekszik minden ebben a világban. Jézus is így volt, mert növekedett a bölcsességben, az Isten és az emberek előtti

kedvességben. Ez nem sterilen zajlik bennünk, lehet gyors, lehet lassabb, lehet az ember terhelés alatt. Ezek mind részei az egésznek és nincs benne semmi rossz. Sokaknak az az elvárásuk, hogy ilyennek kell lenni, és kész. Meg kell lennie minél hamarább. Amikor tért nyer az ember csinálta vallás, akkor ezt az egészet keresztül tudjuk vágni, és olyan emberi követeléseket támasztunk egymás felé, amibe beletörünk, kiégünk, kifáradunk. Miközben előtte élveztük a találkozásokat Istennel és a testvérekkel. De a „szervezetesdi” miatt kell már találkozni, és nem maradhatsz ki belőle, mert akkor megszólnak, sőt emiatt kell ugyanazt a véleményt képviselned, mint a többiek, mert egyébként rossz ember vagy. Ha nincs ez az intézményesült „egyházasi”, akkor szabad vagy a gondolataidban, szabadon hallgatsz meg, akit szeretnél, és kimondhatod, hogy esetleg nem értek veled egyet. Nem gond. Sokan tudni vélik, és mondják is, hogy neked már hol kellene tartanod, neki is hogyan kellene tennie, te már 4-éve nem változtál, miért nem változol, és egy gyors instant megoldást akarnak adni. Ez nem az élet, mert az élet folyamatosan növekszik. Ha nem mondjuk, hogy így kell, vagy úgy kell, akkor is növekszik magától. Nem szabhatjuk mi meg az elvárásokat, kinek milyen tempóban és hogyan kell felnőnie szellemi emberré. A vallás teszi, hogy ezt így éljük át, miközben belerokkanunk a hívői életedbe.

1.Jn.1:3: Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségtel legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. Itt nem szemlélésről beszél, hanem aktív részvételről, mert mi benne vagyunk ebben. „...közösségünk legyen Vele”. Kivel? Az Atyával és Jézus Krisztussal. Gr2842 koinonia = partnerség, közösség, bizalmas kapcsolat, szoros közösség. Gr2839 a koinosz szóból van, közös vagy megosztott. Ez a szünből származik = együtt, közös. (Szünidédisz. lelkiismeret, együtt látni.) Amikor azt mondja a Biblia, hogy közösségünk van az Atyával, akkor ez azt jelenti, hogy egy vagyunk Vele, és ezt azért mondjuk nektek, hogy

1.Jn.1:4: „az örömtök teljes legyen”. Istennek fontos hogy az ember öröme teljes legyen, a külső körülményeitől függetlenül.

Francois Du Toit azt mondta, hogy *az öröm a hit hivatalos hangja*. Amikor az ember a nem láthatókról meggyőződik, akkor valódi öröme van, függetlenül a környezetétől. Ha megvan ez az öröm, akkor ez fog vezetni ebben az életben. Az igazi öröm nem az élvezetekből adódik, pedig azért keressük az élvezeteket, hogy örömünk legyen. Nem azt jelenti, hogy aszkétáknak kell lennünk, de az örömöm forrása nem a testem jólététől, a kívánságaim beteljesülésétől függnék. Ha a forrásom megvan másban (Istenben), akkor tudok örülni a jó ételnek és annak is, ha nincsen jó étel.

Zsid.3:14: „részesei lettünk a Krisztusnak”. Ap.Csel.17:28: „Őbenne élünk és mozgunk, és Őbenne vagyunk.” Amikor Ádám elbukott, akkor azt mondta, hogy mezítelen vagyok, mert gyakorlatilag a testével azonosult. Abban az állapotában, hogy magát a testén keresztül kezdte el nézni, azonnal a hiányt vette észre.

2.Móz.3:13-15: Isten ott a csipkebokornál azt mondta, hogy „Vagyok, aki Vagyok”. Majd 2.Móz.3:13: „a Vagyok küldött hozzátok”. Isten azt mondja, hogy az én igazi lényegem az, hogy vagyok, hogy létezem. Nem azt mondja, hogy én ez, vagy az vagyok, hanem egyszerűen **VAGYOK**. Vagyis az, hogy vagyok, az nem valamire vagy valakire utal, hanem Isten ezzel a szóval önmagára mutatott. Nem *valami* vagyok, mert lehetetlen Istent leírni. Bár lehet jelzőket használni rá, de nem lehet befogni a lényét, személyét. Amikor megjelent Jézus, Ő is ezt nyilvánította ki, amikor azt mondta: mielőtt Ábrahám lett, én vagyok. A Gr-ben a „mielőtt Ábrahám **lett** és az én **vagyok**” ezek különböző igék. Az én vagyok Gr1510 eimi = létezem, és Ábrahám, amivé lett Gr1096 ginoma. Amikor ezt mondta, minden zsidó tudta, hogy mire gondol. Tudták azt, hogy Jézus nem önmagára, mint egy személyre

utalt, hanem arra a Vagyokra, aki Isten. Ezért botránkoztak meg a farizeusok, ezért mondták, hogy egyenlővé tette magát Istennel. A zsidó vallásos közegben ez volt az oka annak, hogy meg kellett halnia. Amikor a Gecsemáné kertben keresték azt mondta, hogy én vagyok, és akkor mindenki leesett a földre. Jézus azt is mondta, hogy én vagyok az élet, az út és az igazság, a Jelenések Könyvében pedig, én vagyok a kezdet és a vég, én vagyok az ajtó stb. Jézus a vagyok-kal ugyanarra a Vagyokra utal, mint ami elhangzott a csipkebokornál. Vajon Jézus, amikor pld. azt mondja, hogy „*Én vagyok az élet*”, (Jn.11:25, 14:6) akkor azt magára értette, mint személy, vagy a Vagyokra utalt, ami Őbenne is volt? Szerintem mindkettő igaz, nem szűkíthetjük le csak az egyikre. Mondhatod, hogy „*én Isten fia vagyok*”. És ez megelégit téged? Ó igen. Aztán történik valami az életedben, és ott a kérdés, hogy akkor hol van az Istenfiúságom? Ha őszintén nézzük, akkor látnunk kell, hogy itt valami még nem teljes. Isten nagyon nagy magasságban él, Ő a Vagyok, én élek itt lent, az apa, a dolgozó, a férj stb.

Jézus azonban azt mondta, hogy „*Én Vagyok az igazság*” (valóság), és Ő egy Istennel. A Biblia kijelenti rólunk, Zsolt.82:6 “*ti Istenek vagytok ti és a Felségesnek a Fiai mindnyájan.* Itt az Elohim szó van leírva. Természetesen nem azt mondom, hogy az ember az Isten. Ez az Ige mégis erőteljesen szemlélteti, hogyan van jelen bennünk Jézus Krisztuson keresztül a Teremtő.

A Vagyok, aki a csipkebokorban megjelent, és a Vagyok, aki Jézus Krisztuson keresztül beszélt, ugyanaz, aki benned vagy bennem van. Jézus azt mondta, hogy Jn, 14:20 „*azon a napon megértitek, hogy ti énbennem vagytok*”. Pál úgy fogalmaz, hogy a mi lényünk Őbenne van.

Ahogy Ádám meglátta, hogy mezítelen, mi is így látjuk magunkat. Amikor magunkra azt mondjuk, hogy én vagyok, akkor gyakorlatilag ez a vagyok meg van szennyezve azzal, hogy a testtel azonosult. Ezért van az, hogy úgy beszélünk, hogy gyenge vagyok,

beteg vagyok, béna vagyok, vagy bármi más, amit magunkkal kapcsolatosan mondunk, és összevisszaság lesz bennünk. Azért, mert ez téves beszéd.

Szerintem egy átlagember az életének a 90%-át negatív beszéddel tölti ki, ez a testtel való azonosulásunkból fakad. Gondolhatom magamról, hogy én egy nagyon okos, zseniális ember vagyok, mert tele vagyok büszkeséggel, vagy gondolhatom, hogy ügyetlen, értéktelen vagyok, mindkettő azon alapul, hogy a testtel azonosultam. Ebben az a probléma, hogy az eredeti „Vagyok”-ban, soha semmi negatív nincs. A Vagyok mindaz, ami Istenre igaz. Kiindulva onnan, hogy mi a megigazultság és az mit jelent, (olyan, vagy mint Jézus), azt látom, Isten magához hasonlónak véli felismerni az embert. Ebből látszik, hogy a közös eszencia a Vagyok. Nem azt kell mondani, hogy ezt csináld, vagy azt csináld, mert akkor receptet adsz az embereknek, hanem arra kell mindenkinek ráébrednie, abba kell belegyökereznie, hogy kicsoda is valójában, és akkor tudni fogja, mit tegyen. Akkor autentikus lesz, belülről fakadóan teszi a dolgait, hiteles lesz, és érzi, hogy így Istennel összhangban van, nem lesz képmutató. Mindenki képmutató, velem az élen, addig, amíg nem ismeri önmagát. Amikor magamat megismerem, akkor azzal összhangban kezdek élni, és már nem érzem, hogy meg kell felelnem, nem fogom méregetni magamat másokhoz. A Vagyok bennem ugyanaz, mint aki Jézusban volt, ez az *igazság*, viszont mindenféle butasággal összekapcsoltam magam, az életem azért olyan, amilyen, ezzel komoly nehézséget okozok magamnak. A személyem pedig közel sem látszik olyannak, mint Isten.

2.Kor.12:10: “amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős.” Ha ezt úgy veszem, mint egy megvallást, az nagyon jó, de lehet esztelenül csinálni, úgy hogy a szívem nincs is ott. Mivel a testemmel egy vagyok, ezért amit a testemben tapasztalok, azzal azonosítom magam, akár testi, akár gondolati szinten. A vagyok

egy nagyon erőteljes dolog. Azt mondjuk, hogy én szegény vagyok, nem vagyok okos, talpraesett, stb. Erre mondja a Biblia, hogy *Luk.6:46. „az ember a szívéből hoz elő kincseket. Akár jót, akár rosszat.”* Az ember szívéig el tud jutni az, hogy én soha az életben nem leszek gazdag, vagy én beteg vagyok, stb. Ez összekötődik bennünk azzal, hogy vagyok. Nem a szavam hatalma teremt bármit, de a hit hallásból van. Ha folyton negatív dolgokat jelentek ki magamról, előbb-utóbb el fogom hinni. Amíg nem hiszem el magamról, hogy meg tudok valamit csinálni, addig neki sem fogok kezdeni. (Nem nyúlsz oda a villanykapcsolóhoz, hogy felkapcsold a lámpát, ha nem hiszed el, hogy égni fog...) De vigyázzunk, ne keverjük össze, és ne toljuk el a hangsúlyt! Ez nem azt jelenti, hogy a hitünkkel bármit tudunk teremteni – erről már beszéltünk -, a hit önmagában nem hoz létre semmit. Nem a szavam hatalma visz végbe dolgokat, hanem a *hatalom szava*. Ez nagyon nem mindegy. *Isten hatalmának* vannak szavai!!

Mit jelent ez? Isten azt mondta, hogy *vagyok, aki vagyok*, majd azt mondta, hogy *„Ő benne vagyunk”*. Ez az a dolog, ami a megigazultság, ami a Gr1343 dikaioszüné, ugyanaz a “minőség”, mint Isten! Valóban ugyanaz a minőség? Igen, mert ha lehántod a kérget – ahogy a mezítelenséget észrevette és mondta Ádám, úgy mondanám, hogy a testével azonosult, - akkor ott van csupaszon az, amit Isten helyreállított. Ugyanaz a minőség, mint Péter a kis kődarab és a Gr4073 petra a kőszikla, kötömb. Kövecske ugyanabból a sziklából. Akkor én társíthatom ehhez ugyanazokat a tulajdonságokat, amik a *Vagyok-ra* igazak. Ezért mondja, *2.Kor.12:10: a gyenge mondja, erős vagyok.”*

Itt jön egy óriási gyakorlati jelentősége annak, hogy jól értsük a megigazultságot. Elkezdek elmélkedni azon, hogy én erős vagyok és ki is mondom. Amikor kimondom, akkor arra a *Vagyokra* gondolok, aki bennem van, aki vagyok. Nem magamból indítom el, préselem ki a gondolatot, ezért nem az lesz a

következménye, hogy egy büszke, erős valakivé leszek, hanem a Vagyok úgy erősödik bennem, ahogyan Ő valóban van. És látni fogom, hogy a testből beszélek, amikor a sok negatív asszociációt kimondom. Jézus úgy beszélt, hogy amikor Őt nézed, akkor Istent lásd, pedig hús-vér ember volt. Ő nem a testével volt azonos. Mit jelent ez a gyakorlatban? Hasonló, mint a régi megvallások voltak, de mégis teljesen más. Lehet, hogy azt hiszed, ha ezt kimondom, akkor ez így lesz. De éppen azért nem működtek a megvallások, mert magunkra alapoztuk, azt gondoltuk, hogy mi létre tudjuk hozni a változást saját magunkban. Azt gondoltuk, hogy képesek vagyunk rá.

A másik megközelítés az, hogy megértem, az én lényem valójában ugyanolyan, mint azé, aki a csipkebokorban volt. Amikor kimondom, hogy vagyok, akkor ez negatív színezetet kaphat, de nem kellene, hogy így legyen. Bármilyen helyzet, ami az életünkben van, az azért olyan amilyen, mert bizonyos értelemben olyanok is vagyunk. Próbáld ki, hogy leülsz, és csak arra gondolsz, hogy én Istenben vagyok. Egy idő után azt érzed, mintha a szíved megtelt volna erővel. Azt érzed, mintha tenni akarnál valamit. Mintha célokat tudnál elérni, vagy dolgokat beteljesíteni. Miért? Mert valóban erő van abban, hogy én Vagyok. Amikor arra gondolok, hogy én vagyok, akkor nem magamra gondolok. Nagyon nagy hiba azt hinni, hogy a benned levő vagyok, különbözik az isteni Vagyoktól. Ez volt Ádám hibája is. Azt mondta, hogy én mezítelen vagyok, én test vagyok, és így élte le az életét. Abból ered az emberiségnek és a vallásnak is a problémája, hogy még nem értettük meg ezt teljesen.

A teremtéskor Ádám, abban a formában Isten önreflexiója volt. Amikor egy képet festesz önmagadról és megnézed, akkor is saját magadat látod benne. Így gondolkodik Isten. A megigazultság miatt, amikor ránk néz, saját magát látja bennünk. De amíg a megértésünk be van szennyezve, addig úgy gondolkodunk

magunkról, mint aki más, és nem isteni. Amikor onnan közelítünk Isten felé, hogy más entitás vagyunk, akkor a vallás dolgozik bennünk. Ám amikor kezdjük a dolgot megérteni, és kezdenek a válaszfalak lehullani, akkor meglátjuk magunkat Benne. Amikor ezt észreveszi az ember, akkor megváltozik a beszéde. Nem úgy beszél, ahogy eddig, és ez zavarosnak tűnhet annak, aki kívülről nézi az egészet. Jézus is azt mondta, hogy majd megértitek, hogy ti énbennem vagytok. Az emberi elme nem tudja ezt analizálni, nincsen rá eszközünk, amivel érthetővé tehetnénk. Mi az, hogy Őbenne vagyunk?

Hogyan lehetnénk mi Ő benne? Ezt a szív érti meg, amikor megerősödik. Amikor a megigazultságot valaki átlátja, akkor hiába mondják neki, hogy ez butaság, tudni fogja, hogy ez teljessé, boldoggá teszi, megelégtíti.

Régebben zavart, ha nem fogadtál el, ma már nem zavar. Zavart, ha nem tapsoltál, ma már nem zavar, stb. Onnan eredhet a hibás megértés, ha azt mondom, hogy én vagyok, és ebben nincs benne Krisztus. Magamra akarom ráakasztani azt, hogy én okos vagyok, vagy pont nem vagyok okos. De egy vagyok a Vagyokkal, ezért mondhatom, hogy én vagyok a bölcsesség, én vagyok a szeretet, én vagyok az erő, én vagyok a világosság. Ha Jézus azt mondja rám, hogy én vagyok a világ világossága, akkor mondhatom én is magamra, hogy én vagyok a világ világossága. Történik valami az ember megértésében, és elfordul a szemléleted arról, hogy testként nézd magad, és kezded a valódból kiindulva látni magad, nem pedig a tested alapján. („*A gyenge mondja, erőős vagyok.*”) Azon a területen, ahol gyenge vagy, bűneid, bukásaid, hibáid vannak, ott az ellenkezőjét mondd. De ne azért, mert a szavadnak hatalma van, hanem azért, mert más hatalom van már itt, és annak szavakat kell adni. Ha nem mondd ki, az sem baj, de valahogy az ember figyelme arra kell, hogy forduljon, és az igazságot kell, hogy nézze.

Pld. valaki úgy érzi, hogy magányos, egyedül van. Én egyedül vagyok, gondolod, de várj, az igazi lényed, Ő - benned van. Az Isten magányos? A magány és az egyedüllét két különböző dolog. Az egyedüllét nem magány, az teljesség. Azért vagyunk magányosak, mert nem tudjuk, mi az egyedüllét. Amikor az egyedüllétet ismered, akkor soha nem vagy magányos, bárhol is vagy. Az egyedüllétben mondhatod, hogy én és az Atya egy vagyunk. Másik példa: mondom, hogy gyenge és fáradt vagyok. De mit beszélek én? A testemről beszélek, amikor a test nem is a forrása az életnek, az Atya a forrása mindennek. Az Atya erős, én miatta vagyok erős. Isten mondhatja, hogy én vagyok az erő. Igen! Én is azt mondom, hogy én vagyok az erő, a Vagyokkal társítom magamat. És akkor valami történik, nem a kimondott szó miatt, hanem a gondolkodás megváltoztatása miatt. Vagy Isten azt mondja, én vagyok a gazdagság, én is azt mondom, hogy én vagyok a gazdagság, és egyre kevésbé a testtel való azonosulásra gondolok, hanem a Vagyokra. Amikor *magunkra* mondjuk, hogy én vagyok a bővülő élet, a gazdagság, én vagyok az erő, az egy ostobaság! De én nem erre gondolok, hanem amikor azt mondom, hogy én vagyok a bölcsesség, akkor tudom, hogy ezt Isten mondta magára, és ugyan az a Vagyok van bennem is. Amikor azt mondom, hogy az Isten bölcsessége van bennem, az a helyes gondolkodásmód.

A pozitív beszéddel az a baj - és ez a nagy különbség köztünk -, hogy az az ember, aki a "tipikus pozitív beszéd" módon beszél, annak az értelmében, a megértésében nincs alapja a szavainak. Hanem csak mondja a szavakat és kimerül, mert csak önmagából merít. Mondja, hogy én ilyen vagyok, olyan vagyok, amolyan vagyok, de önmagából, a lelkéből táplálkozik a beszéde, ebbe bele lehet fásulni, mert nincs eredménye.

De aki vagy, az nem a lelked, hanem több annál. Amikor Isten az emberre néz, akkor azt mondja, hogy ez én vagyok. De

**ez az én vagyok egy olyan reláció, ami egyben teljes hasonulás
eggyé válás is. Mint az önarckép, vagy még inkább a tükörkép.
Mert ki van a tükörben? Én vagyok ott. Ilyen az ember, az
embernek a lényege. Isten ránézett és azt mondta, hogy ez én
vagyok. Amikor magunkra nézünk, mondhatjuk, sőt
mondanunk kell, hogy én olyan vagyok, mint Ő. Ez a Vagyok
ugyanaz bennem.**

JÉZUS A REFERENCIAPONTUNK

Az ember egy teremtett lény, ezért szüksége van egy referenciapontra, amihez viszonyíthatja magát. A referenciapontunk Jézus Krisztus. Mivel a megigazultság által olyanokká lettünk, mint Ő, ehhez a ponthoz kell hasonlítani magunkat. A keresztények azt el tudják fogadni, hogy Jézus eljött, megváltott a halálával és feltámadásával, de a megigazultságnál megtorpanunk. Jézus azért is jött, hogy amit az ember elveszített az Édenben, azt újra megszerezze számára. Hogy az ember megértse önmagát, megértse, hogy kicsoda. Ez óriási különbség az ismerd meg magad mozgalmakkal szemben. Amikor az ember Jézust meglátja, akkor kezdi látni önmagát. Csak pusztán Jézust látni, azzal nem érjük el a célunkat.

Luk.15:17: Amikor azt mondja, hogy az elveszett fiú „*magába szállt*” a mosléknál, vagy *magához tért*, akkor eljutott arra a pontra, hogy elkezdte látni, kicsoda is ő. Akkor kezdett el gondolkodni azon, hogy ki is az én apám. Pál az *1.Kor.15:34*-ben azt mondja, hogy „*ébredjünk rá a megigazult (Gr1346/1343 tőszó dikaiosz = megigazult) állapotunkra, mert némelyek nem ismerik az Istent*”. Isten megismerése lehetetlen addig, amíg magunkat nem ismerjük meg. Isten nem egy elérhetetlen, elvont lény. Amikor megértem azt, hogy ki is vagyok, akkor tudom igazán Őt megérteni. Jézus a 4000 éves Judaizmus törvénykezése után jött, és azt a merész kijelentést tette, hogy: *Mát.11:27:* „*Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelteni*”. Mi sem tudjuk megismerni Istent, amíg meg nem ismerjük azt, hogy Isten bennünket minek, vagy kinek tart, és Ő milyen kapcsolatban van velünk.

Amikor megértem, hogy a fia vagyok, amikor ráébredek a megigazultságomra, akkor kezdem el felfogni azt, hogy ki is

igazából Isten. Addig csak elvont gondolataim vannak Istenről. Lehet, hogy igazak, lehet, hogy nem, mert nincs referenciapontom. Istent csak kapcsolatban lehet megérteni, Ő kapcsolatban jelenti ki magát.

Erre mondta Pál, hogy: *1.Kor.15.34: „némelyek nem ismerik az Istent”*. Amikor megvilágosodom magammal kapcsolatban, akkor Krisztus elérte a célját. Amikor ráébredek erre, akkor ismerem meg Istent is igazából.

Jer.1:5 „Mielőtt testet alkottam volna neked én már ismertelek. Mielőtt testet alkottam neked, mindent tudtam rólad!” Vagyis Istennek minden ismerete megvolt rólunk, tudott mindent felőlünk már mielőtt testet kaptunk volna. Minden információ készen volt, minden át volt gondolva. Akik igazából vagyunk, már létezett az Ő tervében. Az, amit Ő gondolt felőlünk, az, ami igaz ránk, az az igazi referencia rólunk. Az egy nagy biztonság nekünk, hogy nem a születésünkkel lettünk ismertek Isten előtt. Amikor ráébredsz arra az ismeretre, amit Isten gondol rólad, az a pont az, ahol az ember igazából öntudatra ébred. E nélkül az ember bár létezik, de nem tudja pontosan, hogy kicsoda, nem ismer önmagára. Az igazi öntudatra ébredés az, amikor ráébredünk mindarra, amit Isten már tudott rólunk, mielőtt testünk lett volna. Az Ige azt mondja, hogy én is úgy ismerek majd, ahogyan engem ismertek. *1.Kor.13:12: „Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem”*. Amikor Jézus eljött, akkor az Istenségnek a teljessége lakozott benne, vagyis már eljött a teljesség. Ez azt jelenti, hogy mivel Jézus megjelent, az ember újra képes annak az ismeretnek a birtokába jutni, amit Isten ismer róla. *Ez nem egy tudás, nem a gnózis (gr)*. Nem gnoszticizmus, hanem Istennek a kijelentése arról, amit ő gondolt rólad! Miért nem lehet ennek a tudatában ugyanúgy élni, ahogyan eddig? Miért foglalkozunk ezzel?

Pál leírja a saját megtérését, *Gal.1:15*: „Amikor tetszett az Istennek, hogy elválasztott engem az anyám méhétől, és elhívott az Ő kegyelme által”. Ez egy nagyon fontos dolog! Jeremiásnak is azt mondta, hogy „mielőtt anyád méhében megalkottalak volna én már ismertelek.” (*Mindent tudtam rólad.*) Ezekből az igehelyekből látszik, hogy ezen a ponton van egy elválasztás. Ez nem azt jelenti, hogy ezt apostolnak nevezzük ki, azt meg rabszolgának. Pál megértette, hogy amikor tetszett Istennek, akkor belehasított az Ő értelmébe, tudatába, szívébe, és elválasztódott attól, hogy én testtől és vértől születtem. Nem anyám és apám akarata volt az, hogy létrejöttem, hanem léteztem előtte, mielőtt megszülettem volna. Nagy pillanat az, amikor felismerem, hogy nem test vagyok, nem por. Amikor Pál megtapasztalta ezt a pontot, akkor - azt írja az Ige - az Isten kijelentette a Fiát énbennem.

Amikor megértem, hogy nem testtől és vértől születtem, abban a pillanatban megértem, hogy az Isten Fia énbennem van!

Lelepleződik, feltárul előttem, hogy én Isten Fia vagyok. Akkor érthetővé válik *Jn.1:12-13*: „Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek; a kik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek”.

Ez a pont az, amikor valaki rájön arra, hogy Isten mindent tudott felőlem, és ez az igazság rólam, attól függetlenül, hogy hogyan szúrtam el az életemet, vagy mit tettem rosszul. Azért tudtuk, tudjuk sok dolgunkat elrontani, mert a referenciapontunkat elvesztettük, és nem tudunk mihez igazodni, esetleg az érzéseinkhez, vagy szabályokhoz. Amikor látni kezdek, akkor ráébredek, hogy nem a testem vagyok, hanem Istentől születtem. Belőle, a kösziklából lettem. Amikor ezt érzed, akkor tudod, hogy honnan jöttél és hová mész, mert a Szellemtől születted meg.

ÚJ ÉLET KRISZTUSBAN

Isten egyik legfontosabb üzenete, hogy Jézus Krisztus vére megigazította az embert, így mondhatjuk, hogy Isten Krisztusban teljesen kicserélte az életünket egy vadonatúj életre. Amíg az ember ezt nem ismeri fel, addig egy állandó készítés van benne, hogy tegyen valamit, akár egy picit is, hogy Isten kegyelmet gyakoroljon, vagy a szeretetét, megbocsátását gyakorolja felé. Ezt láthatjuk a gyülekezetekben, templomokban, sok helyen erről tanítanak, erre buzdítanak.

Csakhogy Isten teljesen új embert teremtett, akiben valóságos öröme, gyönyörúsége van. Az Ő célja, hogy felismerd az új természetet, felismerd magadon azt, hogy az Ő képe és hasonlatossága vagy annak ellenére is, hogy a fizikai világban talán ez még nem látszik meg rajtad.

Pálnak volt egy törekvése, amit nem hagyhatunk ki mi sem ebből a gondolatsorból. *Kol.2:2: „hogyan eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának megismerésére”*. Vagyis el kell jutnia az embernek az értelem meggyőződésére. Másként: meg kell újítani az elménket és fel kell ismernünk, hogy mit tett Isten Jézus Krisztusban velünk. Itt gazdagságról beszél, az értelem gazdagságáról. Nem néhány információról, hanem a kijelentések teljes gazdagságáról, annak felismeréséről és megértéséről. Ez teszi az embert szilárdná, rendíthetetlené, mert a kijelentett igazságok meggyőződéssé válnak benne. Pál életében ez világosan látszik a megpróbáltatások idején. Ő biztos volt Isten szeretetében, gondviselésében, nem kételkedett abban, amit Isten Jézus Krisztusban megtett vele. Istenre figyelt és nem a megtapasztalható fizikai világra, ez volt az ő erőssége. Pál felismerte, hogy el kell jutnunk az értelem meggyőződésének a teljes gazdagságára.

A megtérés az értelem, az elme megváltoztatása. Ennek van egy végállapota, ami az elme teljes gazdagsága. Amikor ebben előrehaladsz, akkor meglátod valóban azt, amit Isten lát veled kapcsolatban, és hiszed is azt, amit Isten hisz rólad.

A Szent Szellemnek pontosan az a feladata, hogy feltárja előttünk Isten hitét, mert ennek a megértése jó cselekedetekre fog indítani minket. Pál apostol volt az, aki igazán nagyon sokat tett. Rá nem lehet azt mondani, hogy “otthon ült a babérjain”, és csak beszélt a kegyelemről. *1.Kor.15:10: „De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme”.* Nem én tettem, azt mondja, hanem Isten kegyelme. A kegyelem volt, ami rajtam keresztül működött, és nem én voltam az.

Újból azt mondja, hogy *nem én élek, hanem Krisztus él bennem, Ő az, aki arra inspirál, hogy tegyek dolgokat.* Amikor ebből fakad a cselekedetem, akkor nem fogok megfáradni, kiégni, beleunni, mert Istennek a bennem való kegyelme teszi ezt velem.

Jézus azt mondta, Isten dolgát akarjátok csinálni? Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött! Ez nem azt jelenti továbbra sem, hogy ne csinálj semmit. Azokat a cselekedeteket fogjuk tenni, amiket Isten eleve elkészített a számunkra. *Ef.2:10: „Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk”.* Cselekszünk, de nem azért, hogy Isten szeretetét, megbocsátását elnyerjük, hanem pontosan fordítva. Azért mert már megnyertük Isten szeretetét, kegyelmét, áldásait és a Szent Szellem cselekedetekre indít bennünket. Ezeket az igazságokat akkor tudjuk igazán megfelelően kezelni, ha teljes meggyőződésünkkel válik, hogy Krisztus benne van az emberekben.

Lehet, hogy ezt nem tudják, ezért ők a hitetlenek, de ettől még Krisztus bennük van, és az új élet is. Sőt, egy új természet is bennük van, csak még nem tudnak róla. Az a mi feladatunk, akik hiszünk, hogy megértessük az emberekkel ezt, és eljuttassuk őket az értelem meggyőződésének gazdagságáig a Szellem által.

Jézus egyébként így válaszolt a farizeusoknak (akikre azt mondja, hogy ti az ördögtől valók vagytok): *Luk.17:20: „Megkérdezte pedig a farizeusoktól, mikor jő el az Isten országa, felele nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van”*. Olyan embereknek mondja ezt, akik nem fogadták el Őt, akiket az e-világ istene megvakított. *2.Kor.4:4: „A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, a ki az Isten képe”*. Nekik is azt mondja, hogy Isten országa bennetek is ott van. A legerőteljesebb támadása a Sátánnak az identitásod ellen irányul. Hogy ne lásd, ne tudd, ne értsd meg az evangéliumot, azt, hogy te Isten megigazítása vagy Krisztusban. Minél inkább megerősödsz ebben, annál könnyebben fogod tudni legyőzni a keserűséget, fájdalmat, félelmeket, aggodásokat, stb. Én Isteni gyermek vagyok, az Ő fia, akiben az Ő természete van. Ennek a felismerése, és az ebben való meggyökerezés hozza el a győztes életet. Pál ugyanezt a gondolatot hirdeti. *Kol.1:27: „A kikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti köztetek van”*. Itt érdemes elővenni a Gr. tiközöttetek: *khrisztosz en hümin hé elpisz tész doxész*: Gr1722 en = ban-ben, vagyis bennetek. Krisztus bennetek van! A mondat tehát így szól eredetiben: *„A kikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus tibennetek van”*. Ez a kijelentés egy objektív

valóság. Isten így látja az embert, és azt akarja, hogy az emberek hitre jussanak egyéenként, és megértsék, megtapasztalják ezt, meggyőződéssé váljon bennük. Hogy Krisztus benned van: az a megigazultság! (*Róma 4:25, 5:9*) Gr dikaiosüné = két fél hasonlóságot vél felfedezni egymásban.

MEGTÉRÉS

Mivel megértettük, hogy Isten Jézus Krisztusban megigazított minden embert, így a megtérés fogalma is megváltozik a klasszikus értelmezéshez képest.

A klasszikus teológia jelenleg a megtérés alatt azt érti általánosságban, hogy mivel az ember bűnös, ezért szüksége van Isten kegyelmére, amit hit által vehet át. Alapvető feltételezése az, hogy minden ember bűnös. A bűnösségét nem feltétlen a cselekedetei miatt mondja ki, hanem a hitetlensége miatt, mert úgy véli, hogy a megbocsátás hit által történik az ember életében. Ezért fontos számukra az evangelizálásoknál, hogy az emberekre rábizonyítsák, hogy bűnösök, pontosabban, hogy felismertessék velük, bűnben vannak, és bűnbocsánatra van szükségük. Mivel ez a látásmód kizárja, hogy a megtérés előtt bárki megigazulttá váljon, ezért számára nagyon is fontos a megtéréskor szembesíteni mindenkit azzal, hogy bűnös.

Honnan tudjuk, hogy bűnös valaki? Nyilvánvaló, mert nem hisz Istenben, és olyan cselekedeteket tesz, amik nem összeegyeztethetőek a Bibliában leírtakkal. Ha megkérdézzük, hogy hisz-e Istenben, akkor azt mondja esetleg, hogy nem, és nincs is szándéka ilyen ósdi dolgokkal foglalkozni. Ekkor azonnal ki is mondjuk, hogy bűnös, meg kell térnie. Mit ért a klasszikus teológia a megtérés alatt? Dönts, fogadd be Jézust a szívedbe, mondj igent neki, bánd meg a bűneidet, és hagyd el azokat. Ezek természetesen mind igazak és érvényesek, de a megigazultság fényében másként fogjuk látni a megtérést. A legnagyobb gond az, hogy nem értettük meg az evangéliumot. A téves evangélium szerint bűnös vagy. Az evangélium: Gr2098 jelentése = jó hír, örömhír, győzelmi hír. Amit a klasszikus teológia mond evangéliumnak, az minden, csak nem győzelmi jó hír. Azt mondja, hogy bűnös vagy. Amikor már megtért az ember, akkor is azt mondja, hogy te csak egy megtért

bűnös vagy, de ez nagyon távol áll az igazságtól. Soha nincs ott az emberben az elégedettség, a tisztaság érzése. Amikor megvallja az ember a bűneit, akkor hiszi, hogy megtisztult, de ha valami bűn jön újra az életébe, ami persze megtörténik, azonnal bajban van, és elveszíti a tisztaság tökéletességének érzését.

Ez nagyon hasonlít az ószövetségben történetekre, ahol újra és újra kellett áldozni, mert bűnösnek érezték magukat az emberek. Csakhogy Krisztus egyszeri áldozata tökéletes és elfogadott Isten részéről. Soha többé nem kell már áldozat miattunk. Amikor az ember elbukott, evett a jó és a gonosz tudásának fájáról, onnantól kezdve azt gondolta, hogy már tudja, mi a jó és mi a rossz. Azt feltételezte magáról, hogy képes felismerni a rosszat és azt elkerülni, helyette pedig a jót cselekedni. Amikor elbukott az ember, megjelent benne egy torz Istenkép, ez volt az egésznek a lényege. Furcsán kezdett gondolni Istenre, és félni kezdett tőle. Az alakult ki benne, ha jót cselekszem, akkor jóban leszek Istennel, ha rosszat teszek, akkor megszakad a kapcsolatunk. Vagyis teljesen az alapján látom Istent, ahogyan én élek, ahogyan én cselekszem. Ez teljesen téves, mert Isten nem változtatta meg a gondolatát, elképzelését az emberről, és nem is mondott le róla. Ez a bukásnál is látszott már abban, ahogy az emberhez viszonyult. Az ószövetségben, ha letért az ember Isten útjáról, vissza kellett térni ugyanoda, ahol előtte volt Istennel. Ez volt az ószövetségi megtérés. Aminek az volt az alapja, hogy ha jól cselekszem, akkor rendben van Istennel az elszámolásom, ha nem jól cselekszem, akkor nincs rendben. Ez a gondolkodás sok helyen megmaradt az újszövetségi gyülekezetekben is, és az újszövetségi gondolkodásban is.

Az alapgondolat az, hogy Isten Jézus Krisztusban, már a kereszten kifolyt vére miatt igaznak, tisztának fogadott el minden embert. *(Róma 5:9)* Már akkor megtörtént ez, amikor mi még a bűneinkben voltunk.

Róm.5:10: „Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által”.

Isten már úgy néz az emberiségre, mint amelyet Jézus Krisztus megváltott, megigazitott. Sajnos az ember nem így látja önmagát, mert ha kivesszük a bűnt a rendszerből, akkor a hívő megjíjed, összeomlik, mert mindennek az az alapja az életében, hogy az ember bűnös! Ezt az evangéliumot hallotta, ezért van megváltóra szüksége. Igen, de elfelejtjük, hogy a megváltó eljött már, és megoldotta a bűn problémáját. És itt változik meg a kép. Ha meg kell térded ahhoz, hogy Isten fia legyél, akkor ószövetségi módon állunk Istenhez, akkor a megtérés is ugyanennek a szemléletmódnak a részévé válik. Magyarul, úgy prédikáltuk, hogy a megtéréskor te hozod rendbe magad Istennel. Ezt könnyen félre lehet érteni, mert óriási hatása van annak, amikor valaki tényleg egy metanoiát (Gr3340 metanoia = gondolkodásmód megváltoztatása, megtérés) hajt végre. A metanoia alapvetően lényeges, de nem ez hoz rendbe Istennel.

Azért küldte el Isten Jézust, hogy rendbe hozza az emberiséget, megbékéltesse önmagával az egész világot és minden embert. Nem a megtérés hozta rendbe a világot Istennel, hanem Jézus Krisztus.

Nagyon fontos kérdés tehát az, hogy mi mit értünk megtérés alatt. Ha valóban azt értjük alatta, hogy Őbenne minden megtörtént, minden el lett végezve, akkor nem marad más az ember, és az emberiség számára, mint erre ráébredni, felismerni. A Gr. metanoia azt jelenti, hogy elváltoztatjuk a gondolkodásunkat valamire, valamivel összhangban. Valamire, ami el van már végezve. Ha nem lenne elvégezve, akkor nem lenne alapja annak, hogy metanoiát végezzünk. Legyen mindig a szemed előtt az alapigénk: *2.Kor.5:15: „Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután ne magoknak éljenek, hanem*

annak, a ki érettük meghalt és feltámasztatott. Ugyanezt folytatva még: Eféz.2:5: Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg) és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban”.

Ezek az igék egyértelműen bizonyítják, hogy már a kereszthalál után azonnal megelevenedett minden ember Krisztusban! Mindenki! Nincs senki, aki kimaradt volna. A lényeg tehát a következő:

A megtérésnél már nem a bűnösségről kell beszélnünk, hanem arról, hogy mit tett Jézus Krisztus a kereszten. Minden bűnt megbocsátott, és ezért nem látja Isten bűnösnek az embereket, függetlenül a cselekedeteiktől. Nem vagy bűnös!

Tudom, hogy ezt nagyon nehéz elfogadni, mert az elménk tiltakozik ellene, hiszen idáig pont az ellenkezőjét hallottuk, hirdettük. De Jézus Krisztus meghalt és megigazította az egész emberiséget. Éppen ezért nem a cselekedetei alapján ítélem meg az embereket, hanem Jézus Krisztus befejezett munkája alapján. Ő pedig feltámadt, és a feltámadása volt az igazolása annak, hogy az emberiség megigazult. Pál nagyon világosan beszél: *Eféz.2:13-18: „Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett válaszfalat. Az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölte, hogy ama kettőt egy új emberré teremse Ő magában, békességet szerezvén. És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, (pogány+zsídó) egy testben a keresztfá által”.*

Pál azt mondja, hogy a pogányok és a zsidók mind együtt, egyszerre új emberré lettek Krisztusban. Mikor történt meg ez? A kereszten, amikor kifolyt Jézus Krisztus vére. Jézus

Krisztus halála által Isten megbékéltetett bennünket önmagával.

Azt mondja, *2.Kor.5:18*: „*Mindez pedig Istentől van, a ki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és a ki nekünk adta a békéltetés szolgálatát*”. Most már csak egy feladatunk maradt, elmondani az embereknek, hogy Isten már megbékélt velünk, megigazított bennünket, és ezt felismerve ők is béküljenek meg Istennel. Itt látható a két megtérés hirdetése közötti különbség. Az egyik azt mondja, hogy még mindig egy nagy elválasztottságban vagy Istentől és a döntésed az, ami majd meghatározza a sorsodat. A másik pedig azt mondja, hogy már meg van határozva a sorsod a megigazultságod miatt, ezt ismerd fel, és akkor a fizikai életedben is hatalmas változások fognak történni.

Ne a pokoltól való félelem legyen a motivációd, vagy ne Isten haragjától való félelmed, hanem az, hogy hálás vagy a bevégzett munkáért. Sokan éppen a megtérésre hivatkozva mondják, hogy majd ha dönt és hisz, akkor meg fog változni. Vagyis majd a cselekedeteiből, hitéből állapítjuk meg, hogy igaz, vagy sem. De Jézus elvégezte a rábízott munkát, függetlenül attól, hogy ez valakin meglátszik-e vagy sem. Nyilván azt szeretnénk, ha minden ember életében láthatóvá válna Krisztus, ehhez pedig felismerésre kell jutni, ezért hirdetjük az evangéliumot. Az emberek jelentős részének fogalma sincs arról, hogy nincs vádlásuk Istentől. Vagyis az életükben nem látszik a szentség, a tisztaság, sokan alkoholisták, kábítószeresek, gyilkosok stb. Ezek miatt a cselekedetek miatt mondjuk, hogy az ők nincsenek rendben Istennel. De a látszat ellenére is azt mondhatjuk, hogy Isten, amit Krisztusban tett velük, az valós tény.

Ők is megállnak Isten szemében, bár még ezt nem ismerték fel. Még nem realizálódott bennük, amit Isten tett velük!

Egyébként érdemes feltenni azt a kérdést, hogy csak azért, mert nem látjuk, hogy felismerték volna a helyzetüket, mert nem produkálják a megtérés gyümölcseit, nem is igaz rájuk az, ami Krisztusban megtörtént? De igaz rájuk, és az evangélium ezt hirdeti nekik, neked. Az Isten megigazítása leplezteti le, tárul fel az evangéliumban, amit azoknak hirdetünk, akik a bűneikben élnek. Nehogy félreértsük, sosem hirdetjük azt, hogy jó, ahogyan élsz. Nem mondom, hogy élhetsz bármilyen bűnökben, teljesen mindegy, mert már úgylis meg vannak bocsátva. Távol legyen! Azt hirdetem, hogy:

Isten megigazította az embert, téged is, és megbocsátotta a kereszten az Ő vére árán minden bűnödöt, és eltörölte azokat. Minden ellened szóló kézírást eltörölt. Szabaddá tett a bűntől.

Kol.2:14: „Az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, a mely ellenünkre volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára”. Azt szeretné, ha ezt felismerné mindenki, és egy boldog, kiteljesedett életet élénk Vele. Nem szabad arra a következtetésre jutni, hogy Isten a feltétel nélküli szeretete miatt nem foglalkozik azzal, hogyan élünk. Őt érdekli az életünk, ennek a bizonyítéka, hogy mindenét odaadta értünk.

BŰN ÉS BŰNÖSSÉG

Pál foglalkozik a bűn kérdésével. De vajon az ember a cselekedetei alapján mondható ki bűnösnek? Most nézzük meg ezt az oldalt is. Pál a következőket mondja: *Róm.5:21: „Hogy a miképpen uralkodott a bűn a halálra, azonképpen a kegyelem is uralkodjék igazság (megigazultság) által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által”*. Ez az 5. rész nagyon fontos rész. Ötször említi benne Pál, hogy az ember bűnösen születik meg. Itt a bűn: Gr 266 hamarcia = bűn, véték. Mind ugyanaz az egy szó, és mindig egyes számban van. Vagyis valami olyan, ami nem a cselekedetekre utal többes számban. A bűn egy olyan valami, amit minden ember megörökölt Ádámtól. A kérdés az, hogy tehetünk-e valamit az ellen, hogy az első emberpár elrontotta?

A bűn a halál által uralkodott, és a törvényen keresztül tette ezt. A törvény volt az, ami felerősítette a bűnt. A kegyelem is, ehhez hasonlóan, a megigazultság által uralkodik. Ez a megigazultság nem akkor lesz valósággá, ha hiszünk benne, vagy nem egy folyamatnak az eredménye, hanem mint azt már oly sokszor hangsúlyoztam, Jézus Krisztus szerezte meg nekünk az Ő vére által. (*Róma 5:9*) Tehát Pál az egész Róma 5. részben azzal foglalkozik, hogy a bűn egy ember által jött be a világba és egy ember által igazult meg mindenki. *Róm.5:17: „Ha pedig az egynek elbukása miatt lett úrrá a halál egyetlen ember által, akkor azok, akik bőségesen kapják a kegyelem és az igazság ajándékát, még inkább uralkodni fognak az életben az egy Jézus Krisztus által. Mármost, ahogyan egynek a vétké lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává. Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmsége által is sokan lettek igazakká (megigazultakká)”*. Azt írja, hogy az egy elbukása miatt lett úrrá a halál. Isten azt mondta Ádámnak, ha

eszel a fáról, akkor bizonyos meghalsz, és mivel engedetlenek voltak, ettek és meghaltak. (Persze nem fizikailag.)

A Biblia tehát azt mondja, hogy nem a saját cselekedeted tett téged bűnössé, nem az, amit csináltál, vagy sem, hanem Ádámnak, azaz egy embernek a cselekedete tett minden embert bűnössé.

És *egynek elbukása Gr3900 paraptóma = hibás lépése miatt lett úrrá a halál.* Minden ember, aki Ádám után született, bele született a halál uralma alá. Ez egy tőlünk függetlenül létrejött valóság. A kérdés az, hogy vajon Isten ebben az esetben jogosan kérheti e tőlünk számon Ádám bűnét? Ha őszinték vagyunk magunkhoz, akkor megkérdezhetjük, hogy mi közünk van az ő tetteihez? Miért kell nekünk is számot adnunk miatta? Miért vagyok én felelős más tetteiért? Szerintem jogos ez a kérdés és meg is kereshetjük rá a választ. Isten azt mondja, *Ap.Csel.17:30: „a tudatlanságnak idejét azért elnézvén az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek”.* Nézzük, hogy mit jelent az „*elnézte*” szó. Gr5237 hüperidó = szemet huny, figyelmen kívül hagy, átnéz rajta. Mondhatjuk tehát, hogy Isten nem ítéli meg azt az időszakot, amikor süketek és vakok voltunk. Szemet huny afelett, és nem ítél meg miatta. Azt mondja, hogy térjen meg mindenki! Itt a Gr3340 metanoó szó van, ami = megváltoztatni a gondolatainkat, szándékunkat.

Vagyis nem teszi felelőssé az embert, mert a halál uralma alá született. Jó ezzel tisztában lenni, mert a klasszikus teológiában nem így van.

Mivel az ember a halál uralma alá született, képtelen önmagától arra, hogy kijöjjön az alól. Ezért mondja Pál a folytatásban, hogy: Róma 5:18 *„Mármost, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága*

minden ember számára az élet megigazulásává. Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmsége által is sokan lettek igazakká". Tehát: Ahogyan egy ember miatt jött be a halál, ami minden emberre kihatott, ugyanúgy egy által jött be a megigazulás, ami szintén minden emberre kihatott. Addig, amíg ezt nem látjuk, addig csak mindenféle megoldásokat keresünk arra, hogyan tudnánk megszabadulni az Ádám által örökölt bűnös természettől, miközben már Krisztus megszabadított bennünket tőle.

Azok, akik azt gondolják, azt hiszik, hogy a tetteik teszik őket bűnössé, azok teljesen természetesen a tetteik által szeretnének kijönni a bűnösségükből és szeretnének szentek, tiszták lenni. Mivel Ádám tette miatt mindenkire elhatott a bűnösség, emiatt cselekszik az ember a maga módján. Nem a tettei teszik bűnössé az embert, hanem a bűnössége generálja a tetteit. Vagyis:

Nem a tetteid megváltoztatása hoz ki a bűnösségedből, hanem a bűnösséged megváltoztatása hoz ki abból, hogy mások legyenek a tetteid. Más gyümölcsöket teremjél.

A bűnösség állapotából nem tudnak a tetteid kihozni. Mi a baj ezzel, hiszen működik? Van benne egy nagyon súlyos probléma. Aki így gondolkodik, azt mondja, ha bűnösen cselekszel, bűnös vagy. Ha nem cselekszel bűnt, akkor nem vagy bűnös. Eltelik azonban 20-30 év, és az ember még mindig bűnösnek fogja érezni magát. Azért, mert ez a szisztéma nem tudja felmenteni a lelkiismeretet a bűnösség alól. Mert hiába mondjuk, hogy Jézus meghalt és megbocsátotta a bűneinket, az alapvető mentalitás mögöttes az, hogy ha megtérsz, majd akkor lesz igaz rád! Ezért ezt meg ezt kell tenned, megvallani, elhagyni stb., és ha elkövedsz egy bűnt, azonnal bűnössé válsz. Ez az, ami nem bibliai!

A bűnössé válás Ádámában volt, a tisztává válás Krisztusban van. Az Ádámában való bűnössé válást semmi nem tudta feloldani.

Az áldozatok nem tudták tökéletessé tenni, nem tudták lelkiismeret szerint megtisztítani az embert. (*Zsidó 10.*) Miért? Mert az áldozat cselekedet volt. Nem tudja a bűnösséget, a bűntudatot, a bűnösség érzését elvenni semmilyen tett. A bűn megvallása sem veszi el, csak Jézus áldozata és vére tette ezt meg. Ezzel nem arra bátorítalak, hogy kövess el bűnt, hanem a mechanizmust akarom megmutatni, ami mögötte van. Nem hiszed, nem mered elhinni, hogy nem a bűnvallás szünteti meg a bűntudatot, hiszen eddig azt mondták neked. Amikor így gondolkozol, így látsz, azonnal bűnösnek érzed magad, ha valami rosszat teszel. Azonnal visszajön az, ami már eltűnt Jézus Krisztusban. Mert arról vagy meggyőződve, hogy amit teszel, az tisztít meg - a bűnbánat, a bűnvallás. Ezért sokkal hatékonyabb, ha arról győződsz meg, hogy Krisztusban teljesen tiszta lettél, meg vannak bocsátva a bűneid. Utána hagyod, hogy ez jöjjön elő benned, és tisztítani fogja a tetteidet is.

A klasszikus teológia azt mondja, hogy Jézus Krisztus meghalt, és harmadnapon feltámadt. Aztán azzal folytatja, hogy mindez semmit sem használ az embernek, ha nem hiszi el, ha meg nem tér, vagy nem dönt Krisztus mellett, nem fogadja be a szívébe. Szerintem, ami Krisztusban történt, az azonnal használt, és azt fogadd el. Az elfogadást egy misztikus dologgá tettük, pedig a lényeg az, hogy valóban történt-e valami Krisztusban, vagy nem. Csak egy potenciális lehetőség lenne? Csak egy szemed előtt lebegtetett valami, ami a te és az én döntésemén múlik, azon hogy elfogadjuk-e vagy sem? Ha ebben az egészben én, mint ember benne vagyok, az a legnagyobb hibaforrás. Ha elfogadom, akkor meg fog történni valami, ha nem fogadom el, akkor nem fog történni semmi? Szerintem jogosak ezek a kérdések, és érdemes őket feltenni magunknak. Ha az emberek cselekedeteit nézzük, és azt, hogy mennyi bűnt követnek el napról napra, akkor a láthatók alapján ítélünk, vagy a láthatatlanok alapján?

Az evangélium az, hogy minden ember megigazult, még akkor is, ha nem tud róla. Függetlenül a cselekedeteitől.

Eféz.2:1: „Titeket is megelevenített, a kik holtak voltatok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint”.Eféz.2:5-6: „Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban. Kol.2:13: És titeket, kik holtak voltatok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket”.

Amikor még a bűneinkben voltunk, akkor elevenített meg bennünket.

Ez a két szó, teljesen ellentmond egymásnak és az emberi észnek, logikának. *Hóseás 6:2* az egyetlen ige az Ószöv.-ben, ahol azt mondja, hogy a „*második nap megelevenít bennünket, a harmad napra feltámadunk*”. Egy óriási dolog, hogy kint sétáló halottakból állónak tűnik az egész világ, közben belül meg lettek már elevenítve. Erre mondják, hogy ez bolondság, nem értelmes, nem logikus, mert az Istennek a logikája magasabb, mint a mi logikánk. Nem látjuk az ok-okozati összefüggést, mert azt látjuk, azt érzékeljük, hogy az ember a bűneiben van. Arra nézünk, azt figyeljük, amit látunk. De ez már nem a valóság, mert ami Krisztusban megtörtént, az be van fejezve. Az van leírva, hogy leszámolt a bűnnel. Nem lehet a bűnben élni, ez ettől fogva értelmetlenség is, semmi valóság alapja nincs már. A legnagyobb ostobaság úgy élni, mintha bűnös lennél, mert nem vagy az. Miközben azt gondolod, hogy bűnös vagy, aközben nem tudsz szabad életet élni, és az életed központi üzenete mindig az marad, hogy bűnös vagyok. Egyetlen valóság létezik, az, ami Krisztusban van, ezért minél gyorsabban arra kell törekedni, hogy felismerd, mert minden más hamis. Semmi értelme sincs. Ez a lényege a megtérésnek. *Ján.1:12: „Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada*

azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek”. A Bibliában itt a *befogadák* = Gr 2983 *lambanó* szó szerepel, az értelmezése a befogadás. Másik értelmezése, hogy felismeri a vele való összekapcsolódottságot. Ez jobban feltételez egy megelőző kapcsolatot a két fél között. Miért helyesebb a Gr. *lambanót* úgy fordítani, hogy felismerni az egymáshoz való kötődöttséget? Azért, mert a megváltás egész koncepciója a rokoni megváltásból ered, illetve ilyen aspektusa is van. A zsidóknál két rokon kiválthatta egymást. Ugyanez látszik Jézusnál is.

Jézusnak kellett, hogy köze legyen az emberiséghez, mielőtt meghalt. Azt mondja, hogy „*elmegyek az én atyámhoz és a ti atyátokhoz*”. Isten mindeneknek atyja, eljött az övéi közé Jézus Krisztusban. Az egy rokoni megváltás volt, amit Jézus tett. Nem vadidegeneket jött megváltani, hanem a rokonait.

Józsefhez a testvérei jöttek, de nem ismerték fel őt, ezért teljesen másként viszonyultak hozzá. Amikor azonban felismerték, már nem volt kétséges a testvéri kapcsolat, és a közös eredet. Jézus is eljött az övéi közé. Az Ige azt mondja, hogy abban a pillanatban, amikor felismered a megváltásodat, egyértelmű a számodra, hogy Jézussal közös eredeted van. Jézus nem szégyell a testvérenek hívni, mivel a megszentelő és a megszenteltek egyből valók! *Zsid.2:11: „Mert a megszentelő és a megszenteltek egyből valók mindnyájan, a mely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak hívni”.*

Mi egy helyről valók vagyunk, csak elfelejtettük. Jézus tudta ezt, és azért jött hozzánk, hogy ezt az eszünkbe juttassa.

Ezt jelenti a Gr80 *adelphosz* = testvér, ikrek. A Gr260 *hama* = egyidejű + Gr1185 *delphusz* = anyaméh, egy méhből való származás. Az egyik: meggyőzi a bűneiről a másikat. Ez volt az ószövetségben, ez volt a kárhoztatás szolgálata. Van ebben valami haszon, dicsőség, úgy mondja az Ige. A másik: én az

ártatlanságáról győződöm meg. Mert ez az újszövetség szolgálata, a megigazultság szolgálata, amiben mérhetetlenül nagy dicsőség van, felbecsülhetetlen mértéke, értéke van. Óriási különbség van a kettő között. Működik az is, ha valaki összeomlik, és rájön arra, hogy mennyire bűnös. Mi is így tértünk meg, de hála Istennek, felismertük, hogy az evangélium nem a bűnösségéről győzi meg az embert, azt a törvény tette. Bennünket az igaz, ártatlan állapotunkról győz meg.

ÁLDOZATOK

A klasszikus teológia, amiben az ember csak a megtérése után van megváltva, és akkor is csak egy kegyelemben részesült bűnös, azt az alapgondolatot táplálja, hogy hiába vagy régóta hívő, mindig kiszolgáltatott bűnösnek fogod érezni magad, akin időlegesen a bűnbánata, bűnvallása tud csak segíteni! Sosem érzed tökéletesnek, szentnek, tisztának magad, csak éppen egy bűnvallás után, vagy ha valami nagyon jó dolog, dicsőítés, vagy úrvacsora van éppen az életedben. Akkor érzed, hogy most teljesen tiszta vagyok. De mihelyt ez az érzés a tetteid következtében alább hagy, azonnal rosszul érzed magad, és büntudatod lesz. A valóságban azonban ez nem létezik, csak a lelkünkben játszódik le. Nem lettél bűnös tőle, csak megcsaltak az érzéseid. A megváltásod értelmezése nem oldotta meg a bűnösségedet, mert félreértelmezted az Igét. Jézus viszont megoldotta. *Zsid.10:1-2: „Minthogy a törvényben a jövődő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat. Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű büntudattal nem bírtak volna”.* Megérkezett Istennek ama báránya. És mi történt? Az Isten áldozatát állatáldozatként kezeltük. Hogyan éltük ezt meg? Eljött Jézus, és tökéletességre juttatta az odajárulókat. Megtisztult az odajárók büntudata? Soha nem tudtuk szabadon ezt érezni. Az, aki elfogadta Jézust, továbbra sem tartotta tisztának, tökéletesnek magát, nem tartotta szentnek magát, és nem tartotta tisztának a lelkiismeretét. Miért? Azért mert nem értette meg azt, ami Krisztusban történt, és Krisztus áldozatát ugyanúgy kezelte, mint egy ószövetségi áldozatot. Mint egy állatáldozatot, amit újra meg újra igénybe kell venni. Tudom, hogy keményen hangzik, de nem látok harmadik variációt.

Ő egyszer és mindenkorra törölte el a bűnt, és tisztította meg a lelkiismeretünket. Azt írja a Biblia, hogy ezt nem újra meg újra teszi, hanem egyszer örökérvényűen tette meg.

Csakhogy ezt az egyszeri áldozatot meg kell érteni, fel kell ismerni, és foggal, körömmel kell ragaszkodni ehhez a felismeréshez. Az, ami Krisztusban történt, ténylegesen lepecsételt bennünket a Szellem által. *Ef.1:13: „Megpecsételtettek az ígéretnek ama Szent Szellemével, a ki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltására, az Ő dicsőségének magasztalására”*. A Szent Szellem tökéletesen elszigetelt minket, nem tudja érinteni senki azt, akik vagyunk. A lényünk tiszta, egyszer és mindenkorra. Akkor is tiszta, ha direkt, szándékosan vétkezünk ellene? Igen, akkor is tiszta, mert nincs semmi, ami nagyobb ennél a múnél. (Külön fejezetet érdemelne, vajon létezik-e nem szándékos, azaz véletlen bűn.) A te akaratod sem nagyobb Krisztus áldozatánál. Miért? Mert egynek az áldozata mindenkit megigazított. *Róm.5:17: „Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővülködésében részesültek”*. Sem akarat, sem bűnvallás, és semmi más nem tudta az Ádámtól “örökölt” bűnt áttörni. De Jézus áldozata áttörte, ez bevégzett munka, és semmi akarat nem tudja azt visszaállítani. Azt mondtuk, hogy az ember bűnös, és meg kell tértie, ez alatt pedig azt értjük, hogy döntenie kell és el kell hagynia a bűneit. Ha elhagyta, akkor bizonyított a megtérése, ha nem, akkor bűnös, továbbra is a bűneiben él, vagy visszaesik a bűneibe.

Hol van az a kifejezhetetlen és felmérhetetlen erő, ami a kereszt, ebben a folyamatban? Én azt állítom az Ige szerint, hogy az ember nem bűnös, és pont ezért kell megtérnie! Furcsa ezt a mai értelmünkkel felfogni.

2.Tim.2:25-26: „*hogy felocsúdván az ördög töréből, az igazságra való megtérésre*”. A megtérés = a metanoia, a valóságra, az igazságra történik. A megtérésnek van egy alapja, az, amit Krisztus tett. Vannak, akik azt mondják, hogy nem hirdetjük a megtérést, de ez nem igaz. Én egy radikális megtérést hirdetek, olyat, ami nem feltétlenül látványos, és pont az miatt van rá szükség, mert meg vannak bocsátva a bűneink. Szoktuk mondani, a klasszikus teológia szerint, hogy *megtérés a bűnök bocsánatára*. Ap.Csel.2:38: “*Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára*” Ap.Csel.3:19: „*Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek*”. Ezt szó szerint így is gondoltuk, de itt az van, hogy *megtérés a bűnök bocsánatára*.

A megtérés nem a feltétele annak, hogy a bűneid meg legyenek bocsátva. A bűnbocsánat már régen megtörtént Krisztusban, amikor még mindenki a bűneiben volt.

A megtérés a következménye a bűnbocsánatnak, egy parancsoló szükségszerűség, abból fakad, amit Isten tett velünk. Az egyik helyen azt írja, hogy térj meg és megbocsátattak a bűneid, a másik azt mondja, hogy térj meg, mert meg vannak bocsátva a bűneid. Mind a 2 igénél, a Gr, eisz szó van = vele, Ap.Csel.3:19: magyar fordításban: „*térjete meg és bánjátok meg a bűneiteket, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek*”. Egyértelműen a fordítás azt mondja, hogy azért bánjátok meg a ti bűneiteket, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a bűneitek. *De nem az van oda írva*. A bánjátok szó az nem megbánás, hanem a Gr, metanoia, amiben semmi olyan értelemérzés nincs, hogy bánkódom a bűneim miatt. A Gr. metanoia azt jelenti, hogy ismerjétek fel, változtassatok a gondolkodásotokon, aztán forduljatok meg = Gr 1994 episztrephó, = odafordít + Gr1909 ba, be, bele forduljatok, bele abba, hogy a bűneitek meg vannak bocsátva.

Fantasztikus az evangélium, és szélsőségesen forradalmi. Teljesen elveszett embereknek, akikben semmilyen jögalapot nem látsz a tisztaságra, azt mondod, hogy Isten megbocsátotta a bűneiket. De nem azért, mert megtérnek, hanem mert Isten előbb szerette őket. Ez nem azt jelenti, hogy mindegy hogyan élsz, hanem azt jelenti, hogy a megbocsátás már megtörtént! És persze azt is jelenti, hogy a holnapi bűneink is meg vannak bocsátva. De ez nemcsak ennyi, mert akkor a valóban trükkös elménk azonnal azt mondaná, hogy teljesen mindegy, mit teszek, mert meg vannak úgyis bocsátva a bűneim.

Csakhogy az evangéliumban a megigazulás lepleződik le. Az evangéliumnak nem az a magva, kulcsa, hogy meg vannak bocsájtv a bűneink, hanem, hogy meg lettünk igazítva.

Róm.5:21: „a kegyelem a megigazultság által uralkodik!” Ez a lényege a Bibliának. Nem azért bocsátotta meg Isten a bűnöket, mert olyan nagylelkű, vagy, mert olyan jó apuka, stb. Ezeket szoktuk mondani. De az igazság az, hogy tiszta vagy, és nincs benned semmi, amit ellened lehetne mondani Jézus Krisztus áldozata miatt. Azért mondja azt, hogy „nincsen semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Jézus Krisztusban vannak. Nem azért mert Isten olyan jó, hogy megbocsát, hanem azért, mert olyan jó volt, és annyira szeretett, hogy a Fiát adta értünk. Jézus Krisztus minket olyan jóvá tett, tökéletessé, megigazult emberré, hogy nincsen ellenünk vádirat. Ez az ereje a kegyelemnek.

Annak, hogy bűneid el vannak engedve, kell, hogy valami stabil alapja legyen. Az, hogy olyan módon és mértékben lettél megtisztítva, mintha soha nem vétkeztél volna!

Ezért, amikor Isten rád néz, akkor nincs neki egy B verziós története rólad. „Igen, de azért figyelj oda, mert emlékszem a gyengeségeidre”. Nincs ilyen: *Zsid.10:17: „a bűneimről meg nem emlékezik”* Ha felemlegetjük egymásnak a bűneinket, az egy

kegyetlen dolog. Kegyetlenség Krisztussal szemben, ráadásul nagy tudatlanság. Nem is miattunk, hanem mert Isten nem így lát bennünket. Aki ma öl, Isten annak sem emlékszik meg a bűneiről. Büntetést kell elszenvednie a földön országa törvényei szerint, de Isten nem gyilkosként néz rá. Mindent aszerint lát, ahogyan Ő mindent újjá teremtett. Ezt néha nagyon nehéz elfogadnunk, de azért, mert teljes sötétségben tudunk lenni a gondolkodásunkban.

Benned is Krisztus természete van, ez a genetikai állományod, ennek kell továbbfejlődnie benned. Azt tapasztalod majd, hogy nem is nehéz szeretni, nem nehéz az ellenségednek jót kívánni, stb., mert a bensődből ez fakad. Visszakaptuk az eredeti természetünket, amiből jó származik. Ez örök időkkal ezelőtt adatott, és teljesen független az embertől.

Nagyon vékony jégen lépkednénk, ha az lenne a feltétel, hogy értjük-e, hisszük-e. Fontos ahhoz, hogy jól higgyük, jól tudjuk, jól értsük, hogy jól tudjuk használni az életben, de nem ez a fundamentum, hanem az, ami Őbenne van. Nehéz elhinni, hogy az ember pusztán Jézus miatt nem bűnös, addig, amíg a cselekedetein meg nem látszik. Pedig így van, függetlenül attól, hogy ez látszik-e már rajta. Sokan azt gondolják, azzal, hogy ezt mondom, a bűneikben hagyom az embereket. Azért érzik így, mert azt hiszik, hogy bűnös dolgokat tenni egyenlő azzal, hogy bűnben van az ember. De Jézus megtisztított. Ha nem tisztított volna már meg, akkor vajon a hitünk tisztává tesz-e? Ha igen, akkor mi az alapja a hitnek? Nem az, amit Jézus tett? Mert a hitünk egy meglévő dolgon alapszik, akár látjuk, tapasztaljuk egyelőre a gyümölcsét, akár nem.

A jó hír nem az, hogy Isten meg fog igazítani, hanem hogy már megigazított. A jó hír nem az, hogy meg fog bocsátani, hanem hogy már megbocsátott. A jó hír az, hogy nem vagy

bűnös és nem az, hogy nem leszel bűnös. Ez az a radikális evangélium, amit a láthatók ellenére is hirdetünk.

A klasszikus elképzelés nagyrészt azzal számol, hogy elhagyod a bűneidet, amit látható, amit csinálsz, azt nézi. A valódi örömmé az, amikor az emberek felismerik a megigazult állapotukat, és elkezdnek megváltozni a tetteik. Akkor egy őszinte belülről kifelé történő változás jön létre bennük. Ez a megtérés. Abban a szemléletben a megtérés: fogadd be Jézust, higgy, és hagyd el a bűneidet. A valóságban azonban az ember tovább küszködik, és azt látja, hogy ez sem, az sem működik jól, mert semmit nem csinál jól.

A megtérés az, hogy kezdj el úgy gondolkodni, mint Isten. Hagyd, hogy ez által az erő, ami Istenben van, ami a megváltásból van, az cselekedjen benned.

Mindkét megközelítésben nehezen változnak meg a cselekedeteid. De semmi értelme folyamatosan vádolni magad, állandó bocsátat kérésben lenni, ezt sem jól tettem, azt sem jól tettem. Ez teljes szélmalomharc, ráadásul így telik el az életed. Folyamatosan azon kell dolgoznod, hogy megtisztítsd minden pillanatban magad, mégsem vezet eredményre. Nem tudod kihagyni a következő folyamatot: fel kell ismerni a megigazultságomat, és amikor felismerem, akkor elkezd hatni rám. Ha Krisztus ereje nem változtat valóságosan, akkor mi értelme az egésznek? Van önfejlesztés, amivel el lehet jutni valameddig, de aztán rájövünk arra, hogy ez is hiányos, nem jó. Az erkölcsös életre is be lehet tanítani magunkat, de rájövünk arra, hogy üres az egész. A vallás képmutató. És amikor ránk néznek az emberek, akkor azt látják, hogy nekünk sem olyan jó, nekünk is olyan az éltünk, amilyen. Csak mondjuk, hogy jó, mert nem ásunk mélyre. Igen itt van a Jézus kártya, felmutatjuk, és akkor boldogok vagyunk, alapvetően pedig hiányérzetünk van. Miközben az látszik, hogy minden rendben, aközben belülről rohadhat az ember.

Mát.23:27: Jézus mondja: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakva. Épen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvénytelenséggel.” Miért? Mert nincs bennük élet. Amikor visszatérünk a valódi életbe, akkor nem érdekel, hogyan bukdácsolunk, vagy ki mit mond. Ha van igazi értelme annak, hogy *Jézus, Biblia, Élet*, akkor találjuk azt meg, és élünk vele. Az egész emberiség egy család, nem kell egymást a pokolba küldeni, megbántani, mert ezek nagyon primitív dolgok, amiknek semmi közük sincs Istenhez. Ha van lehetőség arra, hogy jól lehet élni, akkor találjuk meg. Vagy ha nem jó, ahogy gondoljuk, ahogy hisszük, akkor keressük meg a megoldást. Ki kell szakadni a dogmatikákból. A valóság = igazság, az nem csak egy könyv. A Biblia Istentől inspirált, Pál azt mondta, hogy *Ef.4:15: „az igazságot (Gr226 alétheuo = valóságot) követvén szeretetben”*. Krisztus is azt mondta, *Jn.8:32: hogy „megismervén az igazságot, Gr valóságot és az szabaddá tesz benneteket.*

A hívő élet az, amikor a valóságot kezded megismerni, amit már nem tud egy könyv befogni, mert a könyv előtt létezett az Ige. Az Ige itt van bennem, körülöttem, és mindenhol, mert Jézus Krisztusban testté lett. És ha a mi testünk megszűnik, Isten Igéje akkor sem szűnik meg soha. *Zsid.4:12: „Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megosztásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait”*. Amikor az élő Ige elhatol és elválasztja a testet, a lelket, a szellemet, akkor már nem félsz, hogy a test elmúlik, amit halálnak hívunk, mert nem halsz meg. A test elmúlása nem a halál, az csak a test elmúlása. Hová mennél utána, amikor te vagy, létezel örökké.

A megtérés egy nagyon fontos téma, és éppen ezért még egy kicsit visszatérnék arra, amit az elején elkezdtem fejtegetni róla. *2.Kor.5:15*. „*Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután ne magoknak éljenek, hanem annak, a ki érettük meghalt és feltámasztatott*”. És még egy ige, aminek szintén fontos a mondanivalója: *Róm.5:10*: „*Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az ő élete által minekutána megbékéltünk vele*”. Itt arról az időpontról beszél, amikor Jézus Krisztust a keresztre feszítették, és ott meghalt. Ott, abban a helyzetben még az ellenségei voltunk, gyengék voltunk, a bűneinkben voltunk, és egy igaz ember sem volt.

Akkor még nem voltak keresztények, hívők! Ott, akkor, amikor a vére kifolyt, és azok az állapotok voltak jelen a földön, akkor megbékéltünk Istennel az Ő Fia halála által.

2.Kor.5:18: „*Mindez pedig Istentől van, a ki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és a ki nekünk adta a békéltetés szolgálatát*”. Hogyan történt meg a megbékélés? A Fia halála által. Nem a beleegyezésünk által, nem a hitünk által, hanem Isten Fiának a halála által történt. Sokkal inkább megtartatunk az Ő élete által, minekutána megbékéltünk vele. Ha csak ezt az egy igét nézzük (*Róma 5:10*) lehetőséget sem hagy arra, hogy eltévedjünk. Mert onnan indít: „*amikor még az ellenségei voltunk*”. Isten saját ellenségeire mondja, hogy *megbékéltünk Istennel az Ő halála által*. Ez az alapállapot. Azzal folytatja, hogy „*sokkal inkább megtartatunk az élete által, minekutána megbékéltünk vele*”. Már az alapállapot is fantasztikus, mennyivel inkább a mostani, amikor megbékéltünk VELE, az élete által megtartatunk.

Ezek az igék ebben a kontextusban nem elválasztottságot mutatnak, hiszen Jézus azt tette, hogy eltörölte az emberiség minden bűnét. Ezért az ember nem bűnös a kereszt után! Az

emberek szemében fontos az, amit az teszünk, vagy amit látnak rajtunk. Így amikor valaki bűnököt követ el, akkor a látszat azt mutatja, hogy vele nem történt meg a megbocsátás, de ez nem igaz. Amikor azt mondom, hogy az ember nem bűnös, akkor azt is mondom, hogy jó az élete? Hogy helyes módon él-e tisztán, megigazult módon? Úgy él-e mint egy szent? Nem. Ez az a pont, ahol sokan tévednek, akik nem értenek velünk egyet. Ők azt mondják, nem mondhatod, hogy rendben vagy, amikor még alkoholistá vagy. De én azt mondom, amit Isten Krisztusban tett veled, mert az a valóság. Valóban rendben van az elszámolásod Istennel, csak fogalmad sincs róla.

Azért vagy alkoholistá, azért paráználkods, mert nem realizálódott benned, amit Isten tett veled.

Csak azért, mert nem látod ezt, és nem produkálsz a megtérés gyümölcseit, nem lenne igaz rád, ami Krisztusban megtörtént? De igaz rád, és az evangélium ezt hirdeti neked. Az Isten megigazítása lepleztetik le az evangéliumban, amit azoknak hirdetünk, akik a bűneikben élnek. Amikor azt mondom neki, hogy olyan vagy, mint Jézus, más szavakkal azt mondom, Istennek a megigazítása vagy. Vagy amikor azt mondom, hogy nem bűnös, nem azt állítom, hogy az a jó, ahogyan él. Pont azért mondom, hogy felismerje helyzetét, mert valószínű nem jó, ahogyan zajlik az élete, ahogyan cselekszik, gondolkodik, ahogyan másokkal beszél, azért hirdetjük az evangéliumot neki. Nem az a lényeg, hogy mi van a végén, hanem hogy mi van most! „*Ma van az üdvösség napja*”.

A kérdés az, hogy neked ma teljes életed van-e, boldog vagy-e, beteljesedett vagy-e. Érzed-e, hogy azt az életet éled, amire el lettél hívva, vagy nem? Ez a kérdés, és ezt hirdeti az evangélium!

Amikor a szentségről, tisztaságról beszélünk és összehasonlítjuk magunkat a nem hívőkkel, akkor jusson

eszünkbe, hogy mi vajon mennyire élünk szent módon. Lehetséges az, hogy te szent vagy, annak is tartod magad, de elképzelhető, hogy mégsem élsz igaz ember módjára. Szentnek lenni és szentül élni, nem mindig jár együtt. Van egy nagyon jó igé, aminek az értelmezését én is mástól hallottam. *1.Ján.1:6: „Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, (hívő vagyok) és sötétségben járunk, (bűnös dolgokat cselekszem) hazudunk és nem az igazságot cselekedünk”*. Ezt az ígét úgy értettük mindig, ha kapcsolatban vagy Jézussal, vagy ha közösségben, vagy vele, de bűnös dolgokat cselekszel, akkor hazudsz. Miért hazudsz? Mert nem vagy kapcsolatban Jézussal. Így fordította le az elménk, pedig nem az van odaírva. *1.Ján.1:7: „Ha pedig a világosságban járunk, (helyes módon élünk és cselekszünk), mint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől”*. Az van ide írva, hogy az életedből látszik, kapcsolatban vagy-e Krisztussal? Nem erre gondolt János, hanem: ha azt monddod, hogy közösséged van vele, (János a kontextusban azt feltételezi, hogy ez így van) de a sötétségben jársz (szent, vagy de nem szentül élsz, nem tisztán cselekszel) akkor hazudsz. Hazudsz a cselekedeteiddel, nem az igazságot cselekszed!

Ha azt monddod, hogy közösséged van vele, akkor úgy kell élned, hogy mindenben annak kell meglátszania. Vagyis az Igazságot kellene cselekedned. Ha azt monddod, hogy közösséged van vele, hogy te szent vagy, de nem szentül élsz, hanem sötétségben jársz, sötétséget cselekszel, akkor hazudsz!

A hazugság az, hogy nem tükrözi az igazi valód azt, aki vagy. Nem tükröződik a tetteidben Krisztussal való közösséged, ez a hazugság. Nem azt jelenti: ha nem tükröződik a tetteidben, akkor nincsen közösséged Krisztussal. Ne fordítsuk meg az ok-okozati összefüggést.

1.Ján.1:7: „Ha pedig a világosságban járunk, az, mint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással”. Itt van egy másik nagyon fontos szempont, amit a régi paradigmával nehéz érteni. Itt azt mondja az Ige, ha világosságban járunk, akkor közösségünk van egymással. Teljesen érthető Pál. Ha én azt mondom valakire, hogy nem bűnös, de bűnösen él, nem jelenti azt, hogy helyesen viselkedik. Ez azt mutatná, hogy nem értettük meg az evangéliumot. De ha úgy gondolkodunk, hogy a viselkedés az, ami megkülönböztet bennünket, az sem helyes. Ez a nagyobbik fiú hozzáállása. *Luk.15:30: “Te a paráznákkal etetted fel a vagyonodat”* Vagyis bűnös cselekedeteket követtél el.

Mi tehát a megoldás? Az, hogy elváltoztatod a gondolkodásodat (metanoia) az ún. “helyzeti igazságodra”, úgy gondolsz magadra, ahogyan Isten néz rád. A Szent Szellem gyümölcseként pedig meg fognak változni a cselekedeteid.

Erről a témakörrel több helyen is lesz szó bővebben a könyvben.

Ef.1.3-11: Őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van - az ő vére által - a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel. Őbenne lettünk örökösivé is, - mivel eleve elrendeltettünk erre annak kijelentett végzése szerint, aki mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik.

PREDESZTINÁCIÓ

Róm.8:28-30: Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, minden javukra van, mint a kik az ő végzése szerint hivatalosak.

Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsősülött sok atyafi között. A kiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és a kiket elhívott, azokat meg is igazította; a kiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette”.

Ez az ige arról szól, hogy mi volt, még mielőtt az ember lett volna. „Akiket eleve ismert” - Isten minden embert eleve ismert személyesen. Téged is. Az Ő alkotása vagyunk! Eleve elrendelte (meghatározta, predestinálta.) hogy az Ő Fia képére (Gr1504 hasonmására) hasonlítsunk - *(alapszó a Gr4862 szüm = össze, együtt, teljesen + Gr3444 morphé = alak, forma, megjelenés, külső ez az alapszó) erre Gr4832 szümmorphosz = együtt formál = az egész emberiséget együtt formálta.* Azután elhívott, megigazított, és meg is dicsőített Isten minden embert, és ugyanarra a formára alkotta, mint Jézust. Ezért hívja Őt az elsősülöttnek, Ő az, aki emlékeztette az embert arra, hogy „olyanok vagytok, mint én”! *„hogy ő legyen elsősülött sok atyafi között.”* Ezt kell meglátnunk, felismernünk! Mindez már akkor megvolt, mielőtt még megszülettünk, még testünk sem volt, már mindent elvégzett felőlünk. Belerögzített saját magába. Ez volt a mi előzményünk.

Ezek után megjelent Ádám, az első ember, aki vétkezett. Amiatt, hogy bűnbe esett, elvesztette azt a képét, amit Isten előre megtervezett. Vagyis, hogy ő ugyanolyan, mint Krisztus. Itt az ember már nem hasonlított arra a formára, amire Isten eredetileg alkotta, egy torzulás következett be az emberiség életében. Bejött a bűn és az ember elvesztette az ártatlanságát, tisztaságát, a bűn

eltorzította őt. Ezek tények ugyan, de Isten mindezt eleve tudta, még mielőtt az embert megformálta.

Soha nem engedte ki az embert a saját kezéből. Mindig is az Ő tulajdona maradt, még abban az állapotában is, amibe a bűnbeeséskor került.

Ádám a bukásával az egész emberiséget magával rántotta, vagyis *egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá*. A kérdés az, tehet-e az emberiség arról, hogy Ádám elrontotta a dolgokat. Azt gondolom, hogy semmit sem tehet róla. Ugyanezen logika mentén, ha az egész emberiség bűnös lett Ádám miatt, akkor miért is ne fogadnám el, hogy egy által az egész emberiség igazzá vált?

Pál ezt nagyon konkrétan le is írja: *Róm. 5:17-1:19: „Ha pedig az egynek elbukása miatt lett úrrá a halál egyetlen ember által, akkor azok, akik bőségesen kapják a kegyelem és az igazság ajándékát, még inkább uralkodni fognak az életben az egy Jézus Krisztus által. Mármost, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, (1. Ádám,) úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává. (2. Ádám). Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmsége által is sokan lettek igazakká (megigazultakká).”* Ezek a versek azt mondják, hogy az első Ádám bukásának az eredménye, a bűn elhatott minden emberre. Utána jött a 2. Ádám, aki Jézus Krisztus volt, és az Ő engedelmsége is elhatott minden emberre, vagyis általa mindenki megigazulttá vált. Kik? Az egész emberiség!

Erről már tettem említést, de annyira belénk van gyökerezve, hogy csak a hívők tudnak megigazulni. Szükségesnek látom többször tárgyalni a megigazultságot. Azt is mondhatjuk, hogy egy embernek bűne mindenkire elhatott, aztán jött a második Ádám és az Ő vére elmosta az egész emberiség bűnét, vétkét. És ami

Őbenne volt, az *ártatlansága, a tisztasága, a szentsége*, mindenkire elhatott ugyanúgy, mint a bűn! Az ember újból ugyanolyan ártatlan, tiszta lett, mint a teremtés előtt. Vagyis minden ember igazzá, megigazulttá vált, ez az evangélium. Isten nem amnesztiát adott a bűnösnek, nem hagyta meg a bűnös természetét, hanem teljesen újjá tette az embert. Egyébként az az érdekessége a dolognak, hogy Isten az emberiség bűnbocsánatát axiómaként, alapigazságként kezeli. Vagyis ilyennek látja az embert, mert Jézus Krisztus vére mindent megtisztított és újjá tett. Persze az ember nem látja azt a helyzetét, amelyben Isten látja Őt Krisztus miatt. Az ember csak a megtapasztalásaiban él, és azt gondolja, hogy olyan, amilyenek a cselekedetei. Vagyis az emberiségnek még nem nyílt meg a szeme az evangéliumra, arra, ami kijelentés lenne a számára, hogy Isten *ártatlannak, tisztának látja őt Jézus vére miatt*. Éppen ezért szükséges hirdetni az embereknek a jó hírt: *Ember, ne gondold magad tovább bűnösnek, mert nem vagy az. Isten megigazított téged!* Ezt nemcsak úgy mondogatjuk magunknak, mert attól még nem lenne megbocsátva nekünk, nem változna meg semmi. Az Ige tesz erről bizonyosságot! *„Mert, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává”*.

Minden emberben ott van ez a megigazultság, csak még nem látják. Amikor megértjük ezt, akkor elő fog jönni az az ember, akit Isten megtervezett már az időknek előtte. A cselekedeteink pedig szoros összefüggésben vannak a látásunkkal, a kijelentéseinkkel.

A szentség azt jelenti, hogy el vagy választva valamilyen célra. Gr hagiosz = Istennek szentelt, Isten tulajdona. Tehát Isten elválasztott minket saját maga számára. Mindenki az Úré, amíg ezt nem tudja, addig nem így viselkedik.

Amíg ezzel nem vagyok tisztába, addig teljesíteni akarok, ki akarom érdemelni az Ő elismerését, szeretetét, elfogadását.

Csakhogy az evangélium kijelenti a megigazult voltodat, amiben nincs semmi távolság közted és Isten között. Teljesen egy az ember Istennel. A feladat az, hogy az ember elfordítsa a szemét oda, ahol meglátja saját magát, ahogyan Isten látja őt. Meglátja, megérti, hiszi, ami aztán a meggyőződésévé válik, és megváltozik a cselekedete is. Jézus sikeresen megváltotta az egész világot, akár hisznek benne akár nem. Ez a fundamentumunk. Jézus Krisztus a mi megkérdésünk nélkül 2000 évvel ezelőtt minden embert megigazított, amikor még mindenki gonosz volt, mindenki bűnös volt, és nem tett senki semmit azért, hogy igazzá legyen.

Éppen ezért azt az állapotot, hogy Isten igaznak tart minden embert, benne téged is, nem tudod elrontani, semmissé tenni! Ez ajándék az emberiségé, ez a kegyelem és ez az evangélium ereje! *Róm.5:15: „De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset; mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg. Az Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra. Mármost, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává.”* Tehát **a megigazult állapotunk ajándék**, ami az evangélium ereje. A megigazultság nem csak annyi, hogy „*meg vannak bocsátva a bűneid*”. A megigazultság az, hogy hasonlítunk Istenre. Persze ezt nem mi látjuk így, hanem Ő látja ezt, amikor ránk néz. Istennek ez a belső meggyőződése, hite rólunk. Az evangélium nem arról szól, hogy te mit tettél, mennyire érdemelted ki Isten kegyelmét, bűnbocsánatát, hanem arról, amit Isten tett a Krisztusban. Az a jó hír, hogy elfogadott és megigazított vagy Isten számára. Gr2098 euaggelion jó hír, örömhír; győzelmi hír, győztes hadvezér érkezésének híre, ill. az ezért járó jutalom; evangélium. Róm.1:17: *Hitből-hitbe*, Isten hitéből a te hitedbe, amit Ő hisz rólad, azt te is elkezdted hinni magadról!

Az evangélium azt üzeni, hogy tökéletes vagy Isten szemében, mindenféle cselekedet nélkül! Abban a pillanatban, ahogy ezt elfogadod, a cselekedeteid is meg fognak változni! Miért? Mert nem a cselekedeteimmel akarom tökéletesíteni magamat, hanem Ő tett tökéletessé engem.

Elfogadom, hogy tökéletes és szent vagyok, mert azzá tett engem. *Ez az identitásom*, még akkor is, ha ezzel ellentétesen cselekszem. Ez csak azt jelzi, hogy nem értettem meg teljesen azt, hogy Krisztus tökéletessé tett. Ha ezt megértjük, megváltozik a cselekedetünk. Nem a bűn a probléma, ezt meg kell érteni, hanem az, hogy nem látjuk a megigazultságunkat.

Róm.5:21: „Hogy miképpen uralkodott a bűn a halálra, azonképpen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által”. Tehát a kegyelem uralkodik, mégpedig az igazság által. Itt a Gr1343 dikaiosüné = *megigazultság* szó szerepel. A kegyelem erejét, ami miatt az uralkodni tud, a megigazultság adja. A megigazultságod azt jelenti, Isten kijelenti rólad, hogy ki vagy, és mi az igazi valód. Vagyis ami Krisztussal történt, az veled is ugyanúgy megtörtént. Egész pontosan az egész emberiséggel megtörtént ez a csoda. Az emberi evangélium az, hogy azt mondjuk az embereknek, „Bűnösök vagytok, elkárhoztok, ha nem tértek meg.” Krisztus evangéliuma nem ezt mondja, hanem arról beszél, mi az igazság Krisztusban. „Nem vagytok bűnösök, mert Isten már megbékéltette magával az egész emberiséget.” Vagyis nem tulajdonítja nekik a bűneiket.

Róm.5:10-11: „Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által! Sőt ezenkívül még dicsekszünk is az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által részesültünk a megbékélés ajándékában”. (amit az Atya adott). Az emberiség nem bűnös, Isten nem látja bűnösnek. Teljesen tisztának lát téged is, mert Jézus vére megtisztított.

Zsid.10:22: „Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint a kiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől.”

A hit teljessége az, hogy tökéletes vagy, tiszta vagy, habár a cselekedeteiden még nem látszik. A hit az, ami megváltoztatja a cselekedeteidet, a gondolataidat, és a beszédeidet. Ha nem így van, akkor nem hit által élünk, hanem cselekedetek által. Isten szentté, tisztává, ártatlanná tett, ez Isten hite bennünk, ezt gondolja rólunk. Amikor ezt befogadod, elhiszed, ez jelenti a „hit teljességét.”

Jézus Krisztus a vére által megtisztított mindenkit, csak ezt még nem ismerték fel sokan, mert az elméjük tele van a régi megrögzött dolgokkal, tanokkal. Isten már nem lát téged bűnösnek, annak ellenére, hogy esetleg te úgy látod magad! Ez az emberiség jó híre. *Róm.1:16: „Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére”, (ereje: Gr1411, dűnamis = erő, képesség, lehetőség, hatalom, + eszti = van,).* Vagyis: Nem szégyellem az evangéliumot, mert az Isten képességén alapul, amivel meg tudta tenni, hogy rendbe hozzon engem önmagával. Ebben van Isten ereje, ez az Ő képessége.

Ha ezt látod és hiszed, akkor nyugszik meg a hited Isten erején! Ha Istennek ezt a képességét megérted, akkor Isten hite van benned.

2.Pét.1:1: „egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtartónknak, Jézus Krisztusnak igazságában”. A megigazult voltunkban van benne Isten minden hite, Ő ezt hiszi rólunk! Amikor így gondolkodunk, akkor Isten hite van bennünk. 2.Kor.3:4: „Ilyen bizodalunk pedig a Krisztus által van Isten iránt”. „Teljes meggyőződésünk van Istenben Jézus Krisztus miatt. Az igaz ember hit által él”! Az Ő hite által Róm.1:17: „a megigazult ember az Isten hite által él”.

(Hab.2:4, Gal.3:11, Zsid.10:38.) Vagyis Isten hiszi rólunk, hogy Jézus Krisztusban sikeresen megigazított bennünket! Amikor értem, hogy Isten mit tett velem, akkor látom Isten hitét. Ő ezt hiszi rólam. Amikor így gondolkodsz magadról, akkor Isten hite van benned. Gal.2:20: „nem én élek... Isten fiának a hite által élem!”

Az Ő hite az, hogy sikerült a megváltás, igazzá tett téged Jézus vére árán. A hitünknek nem az a lényege, hogy anyagi áldásokban, gyógyulásokban, csodákban legyen részünk, hanem hogy meglássuk Isten helyreállítását, hogy az embert ártatlannak, tisztának, szentnek, az Ő képe és hasonlatossága hordozóinak tette meg Krisztusban! Amikor nem látjuk azt, amit Isten Krisztusban elvégzett, vagy nem hisszük azt, amit Isten hisz rólunk, akkor nincs meg bennünk a valódi hit. A hit látja a teljességet, a hit nélküliség pedig a tökéletlenséget. Isten igazsága benne van minden emberben kivétel nélkül, csak még nem ismerték fel a helyzetüket. El kell mondani nekik, hogy mi történt velük a Krisztusban. A homály, a meg nem értés, a lepel csakis hallás által hullik le, szűnik meg. A probléma abban van, hogy elidegenedtünk Istentől, de az evangélium pont arról beszél, hogy Isten megbékélt az emberrel, ember, te is békülj meg Istennel!

Az evangélium ezt a megigazultságunkat jelenti ki, ez a központi üzenete! Ez az egész már nem a bűnökről szól. Nem a bűn van a középpontban, hanem a mi megigazultságunk! Amikor Isten Jézusra néz, akkor azt látja, hogy a Fia feltámadt, és benne minden ember szintén feltámadt, és az Ő megigazult volta miatt Isten igaznak lát minden embert.

Ez azért izgalmas, mert Isten egy teljesen új teremtést alkotott a láthatatlanban, mindent újjá teremtett. Ha látod magaddal kapcsolatban, hogy igaz vagy, akkor látsz jól. A megigazultság lényege, az evangélium magva, hogy újra tökéletesnek látod magad, ahogyan Isten lát téged. Amikor ezt elfogadod, akkor látni

fogsz szellemben. Megnyílik a szellemi dimenzió előtted, tapasztalatod és meggyőződésed lesz. Amikor azt mondjuk, hogy Jézus Krisztus a mi megigazultságunk, akkor nem egy távoli Istenre gondolunk, bár Ő a mennyben van, hanem meggyőződésünk van, hogy egyek vagyunk vele.

Amikor felismerjük a kegyelem nagyságát és erejét, amikor tudjuk az identitásunkat, arra vágyunk, hogy szoros közösségben legyünk vele, és Ő legyen a minden az életünkben. Vezessen, igazgasson, terelgessen bennünket, sodorjon, amerre akar, mert mindenben tőle akarunk függeni.

BÜNTUDAT

Ez is egy nagyon nagy súly az emberek szívéen! A legkisebb bünt is büntudattal éli meg az ember, főleg, ha emlékeztetik is rá. Ezt teszik sajnos sok gyülekezetben és a templomban. Ez azért van, mert nem tiszta, nem világos a megigazultságról való kijelentés a papok és pásztorok előtt sem. Ha végigolvastad a megigazultságról szóló gondolatokat, akkor láthatod, hogy Isten nem lát bűnösnek! Ő megigazultnak látja az emberiséget Krisztus miatt, olyannak lát, mint aki soha nem követett el bünt, ebben nem tudjuk Őt megingatni. Itt a földön a zsidók évről évre megemlékeztek a bűneikről a törvény szerint. Mi a mai gyülekezeteinkben sokkal sűrűbben, minimum hetente megemlékezünk, vagy inkább emlékeztetnek bennünket a bűneinkre, és mindarra, amik hiányosságok az életünkben. Az ószövetségi gondolkodásmód valóban elválasztotta az embert Istentől. Ezt változtatta meg Jézus Krisztus, amikor minden bünt véglegesen eltörölt a kereszten. Ezzel az volt a célja, hogy végre egy lehessen az emberrel, az Ő szeme fényével, és ne tudja elválasztani semmi bűn vagy büntudat a vele való közösséget, egységet. Az ember nem igazán vett erről tudomást. Megpróbál mindent megtenni a cselekedeteivel, hogy Isten valahogy megbocsásson neki. De amint elköveti a következő bünt, azonnal újra feltámad benne a bűnösség és a távolság érzése. Ez abból fakad, hogy nagyon jól tudjuk, megint el fogjuk követni a következő pillanatban ugyanazt, vagy mást, megint távol és vádlás alatt leszünk. Tudok eleget Istenről, hogy ne élvezzem a bünt, de ahhoz keveset, hogy elég szabad is legyek. Fent-lent. Az egyik pillanatban teljesen odaszántam magamat az Úrnak, teljesen közel éreztem magam hozzá, utána jön a bukás. De akkor is, ha reménytelen vagyok, Isten elfogad, nem kell bizonyítani semmit. Isten teljesen feltétel nélkül szeret, még ha hátat is fordítok és elszaladok előle. Ő utánam jön és szeret. Furcsa, amikor a hitetlen

embernek azt mondjuk, hogy Isten szeret feltétel nélkül, majd amikor megtér, megtudja, hogy egyáltalán nem úgy látja az egyház ezt a kérdést, mert azonnal feltételekhez kötjük az üdvösségét.

Isten a szeretet Istene, ez az Ő természete, soha nem fog megváltozni, még akkor sem, ha mi nem vagyunk teljesen tisztában azzal, hogy kicsoda Ő. A szeretete soha nem attól függ, hogy éppen mit tettem, vagy mit nem tettem. A mi értékünk, és az, ami járna nekünk, nem ugyanaz! *„A legjobb cselekedeteink is olyanok, mint a koszos rongy.”* Vagyis az, ami nekünk jár, az a halál. De mi értékesek, drágák vagyunk Isten szemében. *„Hova mehetnék a te szellemed előtt” (Zst.139)*. Itt azt olvashatjuk, hogy képtelenség bárhová is elmenni, eltűnni, kikerülni, elmenekülni Isten előtt. Nem tudod lerázni magadról, mindenhol ott van, akárhová is mész. Még ha a legdurvább helyre is mennél el - a pokolba -, akkor is veled lenne ott! Persze, lehet azt mondani, hogy nem tapasztalom, nem érzem ezt folyamatosan, csak pl. a gyülekezetben, vagy ha éppen valami jó dolog történik velem. Ez azért van, mert nem értettem meg, nem fogtam fel, hogy Ő kicsoda. Isten ezen akar változtatni azért, hogy folyamatos megtapasztalásom legyen. Ez a megigazult állapotom felismerése után állandósul bennem. Lehet rengeteg probléma, bántás, negatív emberek vehetnek körbe, de azt tudhatjuk, hogy Ő egy velünk, és mindig benne vagyunk a jelenlétében.

Pál, amikor börtönben volt, tudta, hogy Isten jelenlétében van, pedig a körülmények nem ezt mutatták. Belül teljes békessége, és öröme volt, mert nem függött a körülményektől Isten jelenléte, szeretete. Pál a legnagyobb szükségben is megtapasztalta, megértette, hogy Isten szeretete és kegyelme a kereszten volt bemutatva. Amikor Isten azt mondta, hogy azt a büntetést, ami téged és másokat érne, magamra vettem, én a te halálodat haltam meg, az volt a legnagyobb dolog, ami megmutatta Isten szeretetét, és kegyelmét. Ha valaki, akkor Pál volt az, aki igazán sok

megpróbáltatáson ment keresztül, de megértette az evangéliumot, az örömhírt.

Isten Krisztusban kijelentette, hogy Ő érted halt meg, és soha nem hagy el, el sem távozik tőled. Veled marad a világ végezetég. Mát.28:20: „Íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

Ez azért furcsa, mert az egész Ószövetségi gondolkodásban benne van, hogy Isten egy távoli Isten, aki messziről nézi a teremtményeit. Csakhogy az Újszövetségben Isten Jézus Krisztusban eljött, és kijelentette magát, úgy jelentette ki magát, hogy Ő nem olyan Isten, aki távol van, hanem mint *Immánuel* – „*Velünk van az Isten*”. Ő nem fél attól, hogy részese legyen az életednek, életed bármely területének. Veled van, és olyan nagyon igaz ez, hogy bármivel, amivel te naponta szembesülsz, Ő is ugyanúgy szembenéz. *1.Kor.6:17: „Aki az Úrral egyesül, egy szellem Ővele*”. Ő legyen a te referenciapontod! Ő teljes nyugalomban van, te is menj be az Ő nyugalomába. Nem szabad, hogy a körülmények tanítsanak arra, hogy Isten milyen, mert Jézus az, aki kijelentette Őt.

Az ószövetségi áldozatok, amelyeket a bűnök miatt végeztek az emberek, soha nem voltak elégségesek, megfelelőek arra, hogy véglegesen el legyen törölve a bűnük. *Zsid.10:1-4: „Azok az áldozatok, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képesek tökéletességre juttatni az odajárulókat; Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű büntudattal nem bírtak volna. De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek. Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket”.* Isten látta, hogy az egyetlen mód, ahogyan tökéletességre tudja juttatni az embert, ha ad egy olyan áldozatot, ami annyira teljes, hogy soha nem kell

Zsid.10:8-10: „áldozatot és ajándékot és égő, meg bűnért való

áldozatokat nem akartál, sem nem kedveltél a melyeket a törvény szerint visznek. Ekkor ezt mondta: Íme, itt vagyok, hogy cselekedjem a te akarodat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat, a mely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megismételni. Ez az áldozat minden ember minden bűné, minden időben, örökre eltörli. Ennek következtében, soha nem lesz közte és köztünk elválasztódás. Nincs bűn, ami közénk állhatna, Krisztus volt ez a tökéletes áldozat „megáldozása által”. Jézus azért jött, hogy az egész régi rendszert eltörölje, amiben naponként áldoztak és megvallották a bűneiket. Ő büntelenné tett minden embert, és elvette a bűnösség tudatot is. Zsid.10:17: „a bűneitekről soha nem emlékezek meg!” Néha az az érzésem, hogy azt az alapigazságot, amit nem ember jelentett ki, hanem Isten, az egész kereszténység szinte semmibe veszi, és továbbra is azt állítja, hogy az ember bűnös. Éppen ennek a bűnösség tudatnak a hozadéka az, hogy távolságot érez az ember maga és Isten között. Ez egy ördögi becsapás. Megemlítheted neki, hogy te milyen nagy bűnös vagy és mennyit vétkezel, mert neked szükséged van erre. Ennek ellenére Ő nem fog emlékezni valójában a bűneidre. A világ minden bűne el van törölve véglegesen. Természetesen ez semmiképpen sem hatalmaz fel arra, hogy bűnben éljünk! Róm. 6,1 „Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-é a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, mimódon élénk még abban?” De amikor Isten rád, vagy rám gondol, akkor nincs benne semmi olyan gondolat, ami emlékeztetné Őt a bűneinkre. Erre mi emlékeztetjük magunkat minden bűnvallásnál, illetve emlékeztetjük egymást.

Jézus Krisztus győzött a bűn és a halál felett. Ő volt Istennek ama béránya, aki elvette a világ bűneit. (Jn,1:29) A könyv elején arról írtam, hogy sok kérdésem volt a hitetlen emberekkel

kapcsolatban. Ma azt gondolom a megigazultság fényében, hogy nincs velük semmi baj, csak még nem látják és nem fogadták el a megváltást, nem hitték el azt a valóságot, amit Isten Krisztusban tett velük, értük. Nagyon nagy példa az, amit a Lukács 15-ben olvashatunk az elveszett fiúról. A disznók vályújánál a disznók moslékát ette, amikor magához tért. *Luk.15:17-24: „Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! Az atyja pedig monda az ő szolgálóinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdenek azért vigadni”.*

A megtérés az, hogy visszatérünk oda, ahonnan korábban elmentünk, ahol már voltunk. Rádöbbsz arra, hogy ki vagy, magadhoz térsz. Ahogy a fiú ment a házhoz azon gondolkodott, amit az apjának el is mondott, hogy nem vagyok méltó hozzád, atyám. De az apja a megvallására nem volt kíváncsi, hanem odarohant és magához ölelte. Nem mondta neki, hogy mondj valamit, lásd be, hogy hibáztál, hogy jót tehessen veled. Nem érdekelték bűneinek a részletei. Az a *személy* érdekelt, aki halott volt, de újra élt! Nem számított, hogy mi történt a halál állapotában, csak annak örült, hogy visszajött. Jézus Krisztus sikeresen megtisztított, ártatlanná, szentté tett bennünket, másként mondva, megigazított. Éppen ezért már nem cél a megigazult

állapot elérése, nem cél az, hogy ártatlannak, tisztának lásson Isten, mert már Jézus Krisztusban annak lát! Csak is így tudunk vele közvetlen közösségben lenni, élvezni az Ő közelségét, minden korlátozás nélkül!

A bűnt persze bűnnek kell mondani, hiszen a Biblia is foglalkozik vele. De azt is tudnunk kell, hogy Isten nem úgy lát bennünket, ahogyan a Sátán szeretné. Egyébként azt hiszem, hogy a Sátánnak annyi ereje van, amennyit adsz neki. Éppen ezért szeretném hangsúlyozni, hogy nem a bűnnel, a bűnös cselekedetekkel kell foglalkoznunk, mert az még több bűnt, bűnös gondolatokat fog létrehozni. Sátán ereje nem mérhető ahhoz az Istenhez, aki benned van. Csak mi adunk neki teret, mert bűnközpontúság van az életünkben, de Jézus sikeresen legyőzte, ebben kell hinnünk! A bűntudat már Ádám és Éva életében is jelen volt. Bukás előtt úgy látta magát Ádám, ahogyan Isten látta őket, de amikor meztelennek látták magukat, akkor már nem azt látták, amit Isten látott velük kapcsolatban. Azonnal feljött bennük a rossznak ismerete, elfedték magukat, el is bűjtak. Az embert ártatlannak teremtette Isten, nem volt bűntudata, bűnismerete. Ezek a bukás után születettek.

A probléma az, hogy Jézus halála után az embereknek ugyanúgy megvan a bűntudata, bűnismerete. Pedig a bűnismeret csak arra való, hogy tisztába legyen az ember a cselekedetei milyenségével. A bűntudat viszont a Sátán becsapása, és vádlása, amihez egyáltalán nincs joga.

Mivel az ember előtt ez nem világos, továbbra is fenntartja a vallásos tevékenységeket, bármilyen köntösben is van az. A vallást a bűntudat tartja fenn, vakságot és sötétséget okoz. A vallás akkor született, amikor az ember megvakult. Evett a fáról, akkor a szeme megnyílt arra, hogy a testi fizikai dolgokat lássa, onnantól nem látta Istennek a dolgait. Ez az állapot olyan, mintha az ember a pokolba került volna, mert a vakság a Hádész. A világ a Sátán

hatalma alatt volt. *Róm.1:23-24:* „És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négy lábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával”. *Róm.1:24:* „Annakokáért adta is őket az Isten szívök kívánságaiban tisztátalanságra, hogy egymás testét megszeplőítsék.” Az ember felcserélte az Isten dicsőségét, és megvakult. Ebben a vakságban jött létre a vallás, amit a mai napig is ez tart fent. Az ember elbukott, megismerte a rosszat, és vak lett arra, amit Isten lát. Emiatt az ember kitalált valamit, amit igaznak, jónak tart, azért, hogy magát elfogadhatóvá tegye Isten előtt. (*Róm.2:15*) A törvény cselekedete be lett írva az ember lelkiismeretébe. Attól kezdve az ember azt érezte, tennie kell valamit Isten előtt, hogy rendben legyen vele a kapcsolata. A hitetlen embereknél ez elsősorban teljesítménykényszerben nyilvánul meg. Az ember az értéket abban látja, hogy minél többet, minél tökéletesebben cselekedjen. Akik hívőként élnek, de nem úgy látják magukat, ahogy Isten, azokban ugyanúgy megjelenik a teljesítménykényszer.

(*Zsid.7:19, 10:1*) Az Ige egy tökéletes áldozatról beszél, amire a mózesi törvények nem voltak képesek eljuttatni az embereket. (*10:2*) Ha sikerült volna, akkor megszűnt volna az áldozat, és többé semminemű büntudattal nem bírtak volna. Vagyis ha az áldozatnak sikerült volna megtisztítani az embereket, akkor megtisztította volna őket a büntudattól is. Ma a kereszténységben ugyanaz az állapot van, mintha nem sikerült volna Jézus Krisztusnak az emberiséget tökéletességre juttatni, mert nem szűnt meg a büntudatunk. Egy olyan vallásunk lett, hogy vétkezünk, büntudatunk van, majd bocsánatot kérünk, és nincs büntudatunk. Ebben a libikókában éljük az életünket, nem tudjuk megmagyarázni azokat az igéket, amik arról szólnak, hogy eltörölte a bűnt, megigazította, megtisztította az ember lelkiismeretét, stb. Jézus Krisztus ténylegesen megtisztította az ember lelkiismeretét, csak mi ezt nem vettük észre. Egészen addig, amíg az ember vak és nem látja, hogy mi történt, addig a

vakságából fakadóan fog cselekedni, még ha erkölcsileg helyesek is a cselekedetei.

Lelkiismeret = Gr 4893 szüniedédisz. Gr 4862szün = együtt, Gr 1492eidó oida = látni. A lelkiismeret azt jelenti, hogy együtt látni. A bűnös lelkiismeret, a büntudat azt jelenti, hogy a bűnt látja az ember lelkiismerete. Amikor az ember vétkezett, a saját lelkiismerete elkezdte bűnösnek látni őt.

Amikor Jézus Krisztus meghalt és feltámadt, az emberek továbbra is bűnösnek látták magukat, bűnös maradt a lelkiismeretük. De nem azért, mert Jézus nem tisztította meg azt, hanem azért mert nem tértünk meg. Az elménk az, ami nem tisztult meg. A „nem tértünk meg – „metanoia” a hívőkre is vonatkozik. Ha Jézus Krisztus vére nem tisztította meg a lelkiismeretünket, akkor van-e bármi lehetőségünk kiszabadulni a bűnből? Ha viszont egyetlen áldozatával örökre tisztává tette, akkor marad-e bármi, ami Jézus vérének hatását semmissé tehetné a lelkiismeretünk felett? Ha azt mondjuk, hogy igen, akkor azt állítjuk, hogy a bűnnek nagyobb ereje van, mint Jézus vérének. *1.Jn.1:9: „Jézus Krisztus vére megtisztít minket”*. Folyamatos jelenben van a szó, megtisztít, a tisztító hatása tehát folyamatos. Semmi nem tud beszennyezni, ezt eredményezte a megváltás. Ha ez nem történt volna meg, akkor olyan, mintha semmi nem történt volna. Ugyanúgy bűnben lennénk, és önmegváltás lenne minden imánk, megvallásunk, odaszánásunk. Ugyanolyan vallásos tevékenység volna, mint bármelyik más vallásban.

Meg kell értenünk, hogy Jézus vére sikeresen megtisztította a lelkiismeretünket. *Zsid.9:14: „Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, a ki az örökké való Szellem által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek”*. Jézus Krisztus

vére törölte ki a lelkiismeretünkéből a vádlást, amit a bűn okozott, hiszen bűnösnek látja az ember magát, és elbújik. Pál azt mondja, hogy én nem szégyellem, lemondok a szégyen takargatásáról. A törvényt lehetett szégyellni, hisz nem tudtuk betartani. De az evangéliumot nem kell betartani vagy nem betartani.

Az evangélium Isten ereje, ami rajtam kívül álló dolog, de nagy hatással van rám. Nem belőlem, az igyekezetemből, odaszánásomból fakad, hiszen Jézus Krisztus vére tisztított meg a bűntől, büntudattól és a holt cselekedetektől.

Nem látod magad bűnösnek, és nem akarsz tenni semmit, hogy nagyobbnak lássanak, hogy valaki legyél. A lelkiismeret azt jelenti, hogy együtt látsz Istennel, azt látod, amit Isten lát. Isten nem lát bűnösnek téged, azt mondja, hogy nem emlékezem meg a bűneidről. A lelkiismereted akkor működik jól, ha együtt látsz Istennel. Ő ártatlannak, büntelennek, szentnek lát minket. Ez az alapja annak, hogy közösségben tudsz lenni vele. Nem a cselekedeteid az alapja, akármilyen jók is, hanem hogy Jézus vére teljesen eltörölte azt, ami elválasztott tőle.

Zsid.10:22: „Járuljunk oda, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől”. A hit teljessége ez. A legnagyobb hit nem az, amikor elhiszük, hogy valaki felkel a halálból, vagy meggyógyul, hanem az, amit Isten hisz felőlünk, hogy sikeresen megtisztította a lelkiismeretünket. Amikor ezt elhiszed, akkor meg is tapasztalod, hogy semmi nem választhat el Istentől. De nem azért, mert olyan jó vagy, hanem mert Jézus Krisztus minden válaszfalat ledöntött, az utolsó legkisebb bűnt is eltörölte. Csak az Ő vére tudta ezt megtenni és tudja fenntartani ezt az állapotot. Ezt nem vagy képes elrontani azzal, hogy vétkezel. Ez a megtisztítás még a megváltáskor megtörtént, de ebből az ember semmit sem vett észre. Ma is sok hívő nem látja ezt, és fél. Sokan azt hiszik, hogy a büntudat tart vissza minket a bűntől. De nem! A szentség, tisztaság, ártatlanság tudata. A büntudat állandóan a bűnösségedre

emlékeztet. A bukás hozta be a büntudatot, miért ragaszkodunk hát hozzá? Jézus mindent elvégzett, de mi az elménkben hordozzuk a büntudatot, és állandóan várjuk a Messiást, hogy megmentsen. Minden ember bűnös volt, de Isten megtisztította az emberiséget. Ha ez nem így ment volna végbe, akkor tökéletlen lett volna Jézus áldozata. De minden ember lelkiismeretére elhatott ez az áldozat, és ez lett a hit teljessége.

Mivel Jézus Krisztus kitörölte a szívünkéből a büntudatot, csak az elménkben maradt az benne. Az elmédben gondolod, érzed magadat bűnösnek, de ez hazugság. Vagyis megtérsz ahhoz, amit Isten hisz, elfogadod azt, amit Ő gondol veled kapcsolatban, akkor is, ha nem úgy cselekszel, ahogy kellene. Ha megérted azt, hogy Isten megigazított téged, és szent ember vagy, akkor már nem akarsz bünt elkövetni. Tudod, hogy olyan a természeted, amiben nincsen bűn, olyan vagy, mint amilyen Ádám volt addig, amíg nem jött a kísértő. Nem volt büntudata, teljesen idegen volt a természetétől. Tehát Jézus Krisztus vére megtisztította a lelkiismeretünket, de ezt nem tudtuk, nem vettük észre, az evangélium jelenti ki nekünk. Az ember bűnbánattal, imákkal stb. nem tudja megtisztítani magát, csakis Jézus Krisztus vére képes erre. Lehet, hogy az elmédben küszködsz azzal, hogy ezt tettem vagy azt tettem, de meg kell megváltoztatni az elmédet, meg kell újítani. Metanoia - térjetelek meg, gondolkodjatok másként. Egy új referenciapontunk van, ez pedig az Isten hite rólunk. Efezus 4:5 mondja, hogy egy hit van, (*egy a hit*) és Jézus Krisztus ennek a forrása. Minden az Ő hitéről szól, arról hogy Ő mit tett velünk, amikor még a bűneinkben voltunk.

A BŰNVALLÁS

Szeretnék írni arról, hogy a keresztyénység miért tartja elengedhetetlennek a bűnvallást, és én mit gondolok róla.

A klasszikus teológia szerint rá kell bizonyítani az emberre a bűneit, utána megláttatni vele a szabadulást. *2.Kor.3:9: „Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőség az megigazultság szolgálata?”* Itt az Ige, arra hívja fel a figyelmünket, hogy az ószövetséget ne mentsük át az újszövetségbe, nem elég, ha új ruhát adunk neki. Az újszövetség a megigazultság szolgálata kell, hogy legyen. Lehet a Bibliát használni úgy, hogy a kárhoztatás szolgálata lesz, mindegy, hogy Mózes idejében, vagy Jézus idejében történik. A kárhoztatás szolgálata az, hogy rábizonyítjuk az emberekre a bűnösségüket. A rábizonyítás a lényeg. Ha a nem hívőket kérdezzük, akkor ők is azt mondják, amit mi mondunk: bűnös vagy, meg kell térned, ha nem térsz meg, el fogsz veszni, sőt most elveszett állapotban vagy, ezért kell megtérned. Ez a szemlélet azt mondja, hogy Isten haragja van minden emberen. Ezért van az, hogy meg kell mentenünk minden embert. A megtérés lényege pedig az, hogy megtérsz a bűneidből, elhagyod azokat, és akkor megmenekülsz, Isten örül neked és szeret téged. Ha ezt boncolod, akkor olyan mintha két Isten lenne, az egyik, akinek a haragja rajtad van, és haragszik rád nagyon, egészen addig, amíg meg nem térsz.

Ha a megtérés alatt azt értjük, hogy elhagyod a bűneidet, illetve azt gondoljuk, hogy a megtéresed nem valódi, ha nem hagytad el a bűnöket, akkor bűnközpontú gondolkodásban vagyunk. Ha megvallod a bűnöket, akkor kimenekülsz Isten haragja alól. Másként nem lehet ezt elérni, Isten csak akkor szeret, és bocsát meg, ha ezeket megteszed.

Ez téves gondolkodás, pedig sokan gondoltuk ezt így. Hogyan szeret akkor a feltétel nélkül szerető Isten? Ez nem tűnt fel nekünk, mert abból indultunk ki, hogy haragszik ránk, de megadta a lehetőséget számunkra. Amikor megtértünk, akkor elfogadott. De ha bűnbe esünk, akkor minden rosszá válik, akár pokolra is juthatunk. Ez egy súlyos skizofrén kivetítés Istenre. Őbenne nincs semmi sötétség, bármi sötétség, amit belelátunk a személyébe, azt saját magunkból vetítjük át. Ha belegondolunk, akkor látjuk, hogy az egész mögött a félelem húzódik meg. Az alapállapot az, hogy attól félünk, el fogunk veszni. Ennek a típusú evangelizálásnak a lényege is az, hogy félned kell, mert nem tudod, milyen nagy bajban vagy. Mindenütt a félelem van: mikor megvallod a bűneidet és túl vagy rajta, akkor átmenetileg jól érzed magad. Utána megint elkövsz egy bűnt, és esetleg nem vallod meg, akkor Isten lesújt. Különböző elképzelések szerint beteg leszek, valami baj ér, hogy tanuljak belőle, vagy akár el is veszhetek. Ez a félelem. Így a szeretet nem teljes, nem teljes az Isten ismerete, szeretete bennem és benned.

Mit jelent az Istenbe vetett hit megélése? Hiszen az ördög is hisz, de fél tőle. Mi pedig egy szerető Istent ismerünk, így a félelemnek nincs helye. Istenben hinni nemcsak annyi, hogy meggyőződünk a létezéséről. Megtapasztalni Őt sem annyi, hogy bizseregsz, vagy a “dicsőség” rád száll. Ezek az érzelmi dolgok, ahogy jöttek, úgy mennek. A valódi hit és meggyőződés nem változó dolog. Az akkor is megmarad, ha az életed nem úgy alakul, ahogy szeretnéd. Isten szeret téged, ez minden helyzetben így van, akármi is történik veled. Ha börtönbe kerülnék, vagy bármilyen nehézségem támadna is, akkor sem lenne semmi okom arra, hogy kételkedjek az Ő szeretetében. Ha semmiben sem érnék el sikereket, vagyis lehet, hogy nem csinálnám jól a dolgaimat, az sem jelentené azt, hogy Isten nem szeret. Nincs alapom rá, hogy azt higgyem, ezek miatt Ő másként gondol rám. Nagy baj a teológiai elképzelésekkel, hogy azok az ember kivetítései Istenre.

Ezért gondoljuk azt, hogy Isten most haragszik, most meg nem haragszik. Ez a mi észjárásunk: Isten úgy változik, mint az időjárás, vagy ahogy mi változunk.

Amikor Jézus meghalt a kereszten, akkor az nem Istent változtatta meg, hanem bennünket (megigazított).

A haragvó Isten mögött félelem van, de ha a félelem megszűnik, eltűnik a hibás istenkép. Mint amikor világosság támad, és a sötét megszűnik. Amikor félek, akkor el kell gondolkodnom, mit jelent az, hogy hiszek Istenben, mert amikor a szeretetben teljessé válunk, akkor nincs félelem. Ha mégis megjelenik, meg kell nézni, hogy mi az oka, és miért motivál bennünket. Az Ószövetségben helyén való volt, hogy összejöttek és megvallották a bűneiket. Ennek a lényege az, hogy volt egy világos utasítás, ami cselekedet alapon nyugodott, megmondta, hogy ezt így kell tenni. A bűnvallás lényege az volt, hogy nem úgy tettük a dolgokat, ahogyan kellett volna, ahogyan eredetileg megegyeztünk a szerződésben, azaz a törvényben. Attól eltértünk és ezt elismertük. Az Istennel való együttműködésnek ez volt a lényege. Pál írja a Korintusi levélben, hogy nem haragvó Istenünk van, hanem Ő Krisztus bevégzett munkája miatt véglegesen és teljesen megbékélt az emberiséggel. Tehát ha félelmet érzünk magunkban, akkor nem a valódi Istent látjuk.

A bibliai kontextusban az ember elbukott, azt mondta, hogy én már tudom, mi a jó és mi rossz. De Isten tudta, hogy ez az állapot már nem jó, mert te, ember, félsz tőlem. Azt mondtad, hogy észrevetted a mezítelenségedet, és elrejtetted magadat.

Tehát szerződést kötöttünk (törvény), és minden betűjét próbáljuk betartani. De ha sikerül is, ettől még a kapcsolat teljesen kiüresedhet, kihűlhet, mert cselekedet alapú. Belül pedig olyan, mint a meszelt sír.

Jézus a farizeusoknak mondja: *Mát.23:27-28: "Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhhoz, a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. Épen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvényteleniséggel".* Rendben van, mondja Isten, menj a saját utadon, ha betartod a szabályokat, akkor nem sértesz meg engem, nem sérted meg ezt az elhidegült kapcsolatot. Él a bensőséges kapcsolat nélkül, de élj a szabályok szerint, és ne sértsd meg a törvényt.

Egy idő után az is kialakulhat, ha betartom a szabályokat, akkor jó vagyok. Ez önigazultsággá válhat bennünk, ez volt az egyik nagy hibájuk a farizeusoknak. Csakhogy a valóságban így nem tudsz a tökéletességre, a tisztaságra eljutni, mert valami probléma mindig ott lesz, csak eltakarod, akár magad előtt is. Tehát tartod a törvényt, de valami romlás belül mégis elkezdődik. Mivel csak a törvényt nézem, az igazzá tesz engem a magam szemében.

Mégis a törvény ideje alatt az emberek tömegesen kimentek Keresztelő Jánoshoz. Úgy látták a törvényt, hogy mi itt élünk ebben a kapcsolatban, fontosnak tartom, és azt teszem, amiben megegyeztünk, de közben bajt érzlek. Tudták, hogy valami nagyon-nagyon nem jó. Érezték azt, hogy hiába próbálják betartani a törvényt, valami lényeges hiányzik. Ha nem tudlak szeretni téged Istenem, vagy meghitten veled lenni, akkor ez egy hideg, rideg, unalmas élet. A meghitt kapcsolat hiánya miatt nem vagyok boldog. Nincs tehát valami mód, amivel ezt helyre lehetne tenni? De igen, van, ha felismerjük a megváltást.

Az ószövetségi bűnvallás lényege az, hogy világosságra hozza a bűnös cselekedeteket, belátja, megvallja, és bocsánatot kér.

Keresztelő János volt az Ószövetség utolsó nagy embere, akiről azt írja az Ige, hogy nem született asszonytól nagyobb. Nála is az volt a lényeg, hogy eljöttek az emberek és megvallották a bűneiket. Ő az utat készítette a Messiáshoz, bementette őket. Közben a templomban folyamatosan áldoztak, vitték az állatokat, és ahogy kiléptek onnan azonnal tudták, hogy megint jöhetnek nemsokára. Tehát miközben az áldozás zajlott, az emberek tömegével mentek Jánoshoz és megvallották a bűneiket.

Ami a döbbenetes és elgondolkodtató, hogy amikor Jézus megérkezik és elkezd prédikálni, attól kezdve már szinte nincs bűnvallás. Egy-egy embernél még látjuk, de a szolgálatának nem lényeges és sarkalatos eleme, hogy a megtérésnél meg kell vallanod a bűneidet.

A kereszténységbe visszahoztuk ezt a gondolkodást. Amikor pl. Jézushoz odavitték a parázna asszonyt, akit rajtakaptak, Jézus azt mondta, hogy menj, és többé ne vétkezzél. De nem mondta, hogy ismerd be, és valld meg a bűnödöt. Ma, ha nem vallod meg a bűnödöt a pásztornak, nem kapsz feloldozást. *Ap.Csel.2:38*: Pétert kérdezik: „*Mit cselekedjünk? Térjete meg, és keresztelkedjete meg Jézus Krisztus nevében a bűnök bocsánatára*”. Nem látni, hogy az lett volna a mindenek fölött való legfontosabb üzenet, hogy valljátok meg a vétkeiteket. Azt mondja, hogy térjete meg, (metanoia) térjete más felismerésre. Az a szemlélet, amit ma is lehet hallani a karizmatikus és tradicionális gyülekezetekben, nem változott meg az idők folyamán. A katolikus, Luther-féle, baptista, pünkösdi, karizmatikus mozgalmakban ezen a területen nem történt lényegi áttörés. Vagyis az a lényeg, hogy te bűnös vagy, meg kell vallanod a bűneidet. Pedig ez teljesen ószövetségi szemlélet! Megvallom, bocsánatot nyerek, aztán csinálom valamit, ami nem helyes, bűnösnek érzem magam, aztán újból megvallom, és megint bocsánatot nyerek. Ha ezt így nézed, akkor hol van ebben Krisztus, hol van benne a végleges megváltás? Ezért ha így

gondolsz a tisztaságra, a szentségre, bizonytalanságban maradsz. Mert minden attól függ, hogy mit teszel, hogyan élsz, és megvallottad-e az elkövetett bűneidet. Azért nyersz bocsánatot, mert megvallottad a bűneidet? Nem. Nem azért kérek bocsánatot, hogy bocsánatot nyerjek, hanem mert sajnálom, amit csináltam, és az Istennel való bensőséges kapcsolatomban jól esik neki elmondani, hogy sajnálom, amit tettem. Ezért természetesen nem is azt mondom, hogy jó, ha valaki bünt tesz, vagy éljünk szabadon a bűnös cselekedeteinkben. Nem mindegy, hogy mit csinálunk, hogyan élünk.

De azt gondolni, hogy a tett beszennyez téged, hiba. Ez egy ószövetség alapú, cselekedet alapú megközelítés.

A megváltás lehetőséget adott ahhoz, hogy tiszta legyél – ezt az arminianizmus szemlélete hozta be a Biblia értelmezésébe. Előtte nem létezett. Tehát a teológiában ez az arminianizmus. Az arminianusok alapítója Jakob Arminius (1560-1609) leydeni hittanár volt. Arminius 1609-ben lágyítani akarta az eleve elrendelést (predesztináció). 1618 november 13-ra hívták össze a dorti (dortrecht) nemzeti zsinatot Dordechtben.

A dordrecht kánonok összefoglalása 5 pontban:

1. Teljes romlottság (teljes képtelenség a jóra)
2. Feltétel nélküli kiválasztás
3. Korlátozott engesztelés (részleges vagy behatárolt megváltás)
4. Ellenállhatatlan kegyelem
5. A szentek állhatatossága (üdvösségre való megtartatása)

A híres remonstráns öt cikk tartalma a következő:

1. Isten azokat rendelte örök üdvre, akikről előre látta, hogy a hitben mindvégig megmaradnak.
2. Jézus halála által minden egyes ember bűnéért eleget tett, de csak a benne hívők részesülnek az elégtétel hasznáiban.
3. A hit és megtérés Isten ajándéka.
4. A kegyelem, mint Isten ajándéka, hatálytalan marad, ha a bűnös ember akarata annak ellenszegül.
5. Ily módon a hit és kegyelmi állapot elveszthető.

Ha ki vagy választva, akármit csinálsz, a Mennybe mész, mondja Kálvin. Ha nem vagy kiválasztva, akkor is mindegy, mit csinálsz, nem mész oda. Erre mondta Arminius, hogy a megváltás mindenkire igaz, mintegy potenciális lehetőség. Ha él vele jó, ha nem, akkor nem jó. A kereszténység alapvető koncepciója ma is, hogy a megváltás egy lehetőség. Nagyon elterjedt ez a gondolkodás, szinte ki sem lehet irtani az emberek fejéből. Ha választja az ember, akkor igaz rá, ha nem választja, nem igaz rá semmi. De létezik a teológiában az inklúzionizmus, ami arról szól, hogy Jézus meghalt akkor, amikor a bűneinkben voltunk, (*Efézus 2*) és akkor elevenített meg Övele együtt. Ezeket az igéket az Árminista szemlélet nem veszi észre, és nem tud mit tenni vele. Ha Krisztus megváltása csak egy lehetőséget hozott arra, hogy tisztává válj, akkor olyan, mint egy ószövetségi áldozat, ahol az ember hozzáállása volt a kulcs ahhoz, hogy a bűnei el lettek fedezve, vagy sem. *Zsid.10:1-22*: „*azokkal az áldozatokkal, amelyeket esztendőnként szüntelenül visznek, sohasem képes tökéletessé tenni az odajárulókat*”. Tehát az ószövetségben nem tudott tökéletessé lenni az ember.

Akkor az újszövetségi bűnvallás képes arra, hogy tökéletességre juttassa az odajárulókat? Nem, mert újra meg újra végig kell csinálni a folyamat. Pont azért, mert azt hisszük, ha megvalljuk a bűneinket, tiszták vagyunk, ha pedig nem valljuk meg, nem vagyunk tiszták. Ha az a lényeg, hogyan cselekszel, akkor hogy működik a teljes megváltás?

Kérdezd meg magad, hogy tökéletességre jutottál-e. Ilyenkor próbál megfelelő választ keresni rá az ember, pld. hogy igen, ha nem követek el bűnt, stb. Látjuk tehát, hogy a bűnvallás nem tisztít meg. *Zsid.10:2: „különben megszűnt volna az áldozás”*. Hiszen az egyszer megtisztult áldozók többé semmi büntudattal nem bírtak volna. Ez a lényeg, ezt kell megérteni. Nem azt mondom, hogy ne valld meg a bűneidet, mert különféle értelme is lehet az ember életében a bűnvallásnak, már beszéltünk erről, tedd meg tehát nyugodtan. Csak fontos, hogy világosan lásd, *nem ezért nyersz bocsánatot*.

„...az egyszer megtisztult áldozók többé semmi büntudattal nem bírtak volna.” Pál észrevett valamit az ószövetségben! Ha azok az áldozatok képesek lettek volna megtisztítani az áldozót, akkor az azt jelentette volna, hogy nincs büntudatuk, és nem kell többé áldozniuk! Ez sok mindent foglal magába. Miért hozza az ember újra meg újra az áldozatot? Mert büntudata van! Ezek mindig a bűnre emlékeztetnek. A kereszténységben nagyon hasonló a helyzet. Olyan, mintha egy másik ruhába öltözött ószövetség lenne, mások a szertartási elemek, rendszerek, de a lényege majdnem ugyanaz. Hol van a teljesen megtisztult áldozó? Sehol. Pedig amikor Jézus megjelent, akkor azt mondta Keresztelő János, hogy: *íme, az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit*. Többé már nem állatáldozattal élünk. Ha az eddig leírtak szerint szemléljük Krisztus áldozatát, akkor állatáldozati szintre degradáljuk a megváltást, és azt, amit Krisztus tett a kereszten. Azért, mert úgy nézünk rá, mintha ugyanannyit használt volna

nekünk, mint egy ószövetségi állatáldozat, amit naponként ismételnünk kell. Az újszövetségi bűnvallás és minden, amit köré építettünk, amit hiszünk róla, alapvetően ilyen.

A bűnvallás egy cselekedet a fejedben, teszek valamit, és annak következménye van. Ezen az alapon lehetetlenség tisztának lenni, soha nem érheted el ezt az állapotot. Azért, mert az alap az, hogy mit teszel. Tökéletes ószövetségi gondolkodás, ahol a lényeg az volt, hogy azért vagy igaz, mert jót teszel. Ha igaz módon cselekszel, igaz vagy, ha nem, akkor nem.

Ha ezt őszintén csinálod, akkor rá kell jönnöd, hogy valami baj van benned. Pál írja a *Róma 7-ben*, hogy *igyekszem a jót tenni, de nem tudom*. Csak az őszinte ember tud erre rájönni, aki becsapja magát, abból öngazult, vallásos farizeus lesz. Vigyázzunk, hogy ne legyünk képmutatók. Mivel cselekedet alapú a rendszer, minél jobb vagy, annál öngazultabb leszel, és az öngazultság kegyetlen. Arra gondolsz, hogy mit csinálsz jól, és ez az, amit továbbadsz: az evangélium semmi más, mint amit én csináltam, azt kell neked is csinálnod, mert akkor felelsz meg a követelményeknek. Ha nem sikerül, teljesen tönkremész benne. Ha őszinte vagy magaddal szemben, esetleg van a természetedben maximalista vonás, akkor belebolondulsz a kudarcba, és az elveszettség érzésébe. Ez nem a szeretet munkája, az evangélium nem erről szól. Ez az ószövetségi gondolkodás, ami a bűnre emlékeztet évről évre.

„Lehetetlen, hogy a bakok és bikák vére eltörölje a bűnöket”. Lehetetlennek tartod, hogy Krisztus vére ezt megtette? Ó, nem! Nem, nem, nem! Ilyet nem mond senki, hiszen Ő eltörölte a bűneinket. De mégsem merjük szó szerint elhinni. Azt látom, hogy követünk egy rendszert, amit azért kell követnünk, mert így újra és újra átéljük a tisztaság illúzióját. Ha csak ennyit látunk abból, amit Jézus csinált, vagy a bűnvallásból, akkor a kereszténység is ugyanúgy áll, mint az ószövetségi zsidók. Itt az Ige arról beszél,

hogya az állat vére nem tudta eltörölni a bűnt, mert ha eltörölte volna, *akkor tökéletességre jutottak volna, különben a megtisztult emberek semmi büntudattal nem rendelkeznének*. Mondani kell ezeket, mert nagyon nagy erővel van jelen az ember lelkiismeretében a kettős érzés. Egyrészt az, hogy Jézus vére eltörölte a bűneinket - majd váltás - olyan büntudat tölti el, mintha ezt soha nem is mondta volna. (kognitív disszonancia) Vagyis ha van olyan módszer, áldozat, ami megtisztít, eltörli a bűnt, és tökéletessé tudja tenni az odajárulókat, annak az a következménye, hogy azok megtisztulnak és nincs büntudatuk! A kérdés az, hogy vajon van-e ilyen áldozat, vagy nincs? Attól függ minden, hogy erre milyen választ adsz. Ha megérted, akkor azt mondd, hogy igen, van ilyen áldozat, csak én voltam vak hozzá. Sokáig nem láttunk tisztán. Az a kegyelem, hogy megláthattuk Jézus áldozatában: a vére eltörölte a bűnöket, nem úgy, mint egy állat vére, hanem egyszer s mindenkorra, véglegesen. Ennek az a következménye, hogy tökéletességre juttatta az odajárulót, aminek pedig az a jellemzője, hogy többé semmilyen büntudata nincs.

Azt mondani, hogy nincs büntudatod, ez a másik eretnek és veszélyes helyzet az általános vélemény szerint. Azt gondoltuk, hogy a kereszténységnek, vagy Krisztusnak és az Ő munkájának az a lényege, nehogy elveszítsük a büntudatot, mert ha a büntudatot elveszítjük, akkor beköszönt a szabadosság, mindenféle korlátozás nélküiség, ahol semmi értelme a jóra való törekvésnek. Tehát ilyet nem lehet mondani, mert akkor elszabadul a pokol, és mindenkiből vadállat lehet. Pont az a szörnyű, hogy azt hisszük, Jézus munkájának ellenére az ember ilyenné válhat, ha szabadságot, vád nélküiséget érez. Amikor elhiszük, hogy ez így igaz, akkor tényleg kellenek a korlátok, mert különben valóban ez lehet a vége. Olyan mintha egyik oldalon beszélénk egy nagy hatalmas dologról, a másik oldalon meg egy nagy nulláról. Azt hirdetjük, hogy gyakorlatilag egy önfegyelmű rendszer a vallás, a magad önuralma, a magad regulázása és a testvéreidé is. Pedig az

önuralom gyümölcs és nem testből kiinduló cselekedet. *Gal.5:22*: Az önuralom a szellem gyümölcse, nem egy “megfeszítem magam” típusú dolog. Hogy tud a szellem gyümölcse lenni?

Úgy, hogy kinő belőled, az isteni természetedből. Ez történt a megváltáskor, ez a megigazultság. Egy új természeted van, új ember vagy, hagyd el a régit, és foglalkozz az újjal! Miközben foglalkozol az újjal, megjelennek az életedben az újnak a cselekedetei! Azt fogod látni, hogy spontán módon, a természetedből fakadnak majd a jó cselekedetek. Nem akarsz rosszat tenni, nem kívánod a negatív dolgokat!

Azt mondja, *2.Pét.1:4*: *hogy „az isteni természet részeseivé lettetek, kikerülvén a romlottságot, ami a kívánságban van”*. A megoldás az isteni természet realizálásában van. Úgy teszed a dolgaidat, mint egy növény, aminek a magjába bele van kódolva az egész fa. Amikor a növény nő, és több táplálékot kíván, az nem azért jön létre, mert hiányállapotban van, hanem azért, mert az a természete. Arról kell meggyőződnöd minél előbb, hogy mi az igazi természeted. Isteni természeted van, olyan, vagy mint Jézus. Hagyd, hogy minden területet ez hasson át! *Zsid.10:2*: *„az egyszer megtisztult áldozók semmi nemű büntudattal nem rendelkeznek”*. Abban a pillanatban, amikor ez megjelenik, az a “vallás” végét jelenti. Amíg nem ismertük meg Jézus áldozatát, addig vallást csinálunk. *Zsid.10:17*: *“A bűneikről, álnokságaikról többet meg nem emlékezem”*. *Zsid.10:22*: *”járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek a teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől.”*

Tehát teljes bizalommal mehetünk hozzá, a megigazított szívünkkel, a megtisztított lelkiismeretünkkel. Benne volt tehát Jézus munkájában az, hogy egyetlen áldozatával minden egyes embert a lelkiismerete szintjén is teljesen tökéletesé tett! Nem azért lesz tökéletes, mert megvallja a bűneit. Azért fogja megvallani bűneit ha, szeretné, mert tiszta, és tudja, hogy a tisztasághoz nem valók ezek a tettek.

Andrew Wommack írja, *Efezus 1.* szerint, *el vagytok peccsételve. Ez azt jelenti, hogy a bűn meg sem tud érinteni.* A törvénykező gondolkodásban pedig a szabad akaratból egy “szent tehenet” csináltunk, az ember szabad akaratát nagyobbá tettük, mint Isten akaratát. Ugyanígy az ember bűnre való képességének nagyobb hatalmat tulajdonítunk, mint annak, hogy Isten Krisztusban mit tett a saját Fiának a halála és a vére által, majd bepecsételte azt. Ahogy kezeljük ezeket a dolgokat, az a tudatlanságunkból fakadó vallásosság. Azt olvassuk, hogy megtisztította a lelkiismeretünket, de ha csak egy kicsi rossz lépésünk is van, máris kiradírozzuk az egészet. Tehát, amikor a szellemünket bepecsételi, akkor nem tudja a bűn többé érinteni, vagyis van valami, ami nagyobb hatalom, mint a bűn: Isten, Krisztus és az Ő áldozata. Ellőtte is mondtuk a szánkkal, de a szívünkkel nem értettük, nem hittük el. Mondtuk, de a gyakorlat az volt, hogy megvallottuk és újra megvallottuk, de amikor imádkozunk, ott állunk Isten előtt, akkor megint a bűnnel foglalkoztunk. Ha mindig a bűn van a fókuszban, mindig a bűnre nézünk, ez nem normális. Ha ez a megváltás, akkor nagy baj van. *Bocsáss meg bűnös vagyok, naponta ezerszer elmondjuk.* Fel kell ismerni, hogy tökéletessé tett minket, megigazított, és nem lehet a bűnnek nagyobb hatalma, mint az áldozatnak. Ha bünt követsz el, az akkor sem töri meg, amit Isten Krisztusban tett veled: hogy az Ő halálában te is benne voltál és meghaltál vele, feltámadtál és megelevenített téged. Egyébként azért követsz el helytelen dolgokat, mert ezek a szellemi igazságok, szellemi valóságok, nem hatoltak át a gondolkodásod falain. Nem teljes a felismerésed erről, ezért erősebb a bukottságból származó benyomás, kondicionáltság, és ez uralomra tud jutni. De ez nem győzheti le azt, ami Krisztusban történt. Fontos tehát a *Zsid. 10:22.* verset megjegyezni - tiszta szív, tiszta lelkiismeret.

Semmi nem tudja beszennyezni a lelkiismeretünket! Mert ha olyan a lelkiismeretünk, hogy a tetteink elérnek oda, akkor

megint összekeveredik az egész. De a szellemi dimenzióban látjuk, ami Krisztusban a valóság: Őbenne vagyunk.

Érthető, hogy nem értik sokan, mert csak azt hallják, hogy valld meg a bűnt, hagyd el. Ehhez nem kell Isten, nem kell gyülekezet sem. Össze kell jönni egy csoportban, és azt mondani, hogy mindenki hagyja el az ivást, és ha jó a terápia, sikeres lesz. De ha azt mondd az embereknek, hogy a Teremtő van benned, akkor a saját magukról alkotott kép változni kezd, „*én nem csak egy szerencsétlen alak vagyok, aki semmire sem jó, stb.*” Sajnos, ennyire leszűkült az, amit magunkról gondolunk. Ebben nagy szerepe van az egyháznak, mert folyamatosan azt sulykolja, hogy az ember bűnös. Azért jött el Jézus 2000 éve, mert bűnös volt az ember, a munkát bevégezte, többé már nem bűnös. Amikor Jézus bemerítkezett, akkor azt mondta, hogy így illik minden megigazultságot beteljesíteni.

Képzeld el, hogy mi lenne a világgal, ha nem a bűnökkel foglalkoznának, hanem azon járna az eszük magukkal, vagy másokkal kapcsolatban, hogy mennyire jó az ember. Erre mondhatod, hogy nagyon humanista vagy. De ha lehántod a vallásos nyelvezetet, akkor azt látod, hogy erről szól az evangélium. *Fil.1:6: „a bennetek levő jónak a megismerése által”*. Ez nem humanizmus. Miért, szerinted jók az emberek? Dehogyan, az egyik ezért, a másik azért tesz bűnt. Tehát nem mondhatjuk, hogy jó az ember? De igen, azt mondja az evangélium, hogy jó az ember, csak nem tudja, még nem realizálódott benne a jóság. A jó alatt nem egy rózsaszínű mézesmázos érzelgős természetet értek. Amikor Isten csinált valamit, azt mondta, hogy az jó. Erről a jóról beszélek, azaz arról, hogy a megigazultság benne van az emberben - ez az evangélium. Ha minden ember elkezdene csak a jót gondolni magáról és a másikról, annak ellenére, hogy nem ezt látjuk, tapasztaljuk, megváltozna a világ. *Róm.4:3: Ábrahám a nem láthatók ellenére hitt*. Ha hívő vagy, hiszed, hogy olyan vagy, mint

Jézus, akkor annak ellenére, amit látsz és hallasz, a valóságot hiszed, és azt mondod. Ha ez így van, akkor nagy változás érhető el. Nem azért mert egy meseországga akarjuk alakítani a világot, hanem azért, mert ez a valóság. Már odáig jutottunk, hogy el sem tudjuk képzelni az életet, ahol mindenki szeret mindenkit. Azt mondjuk, hogy majd a mennyben lesz olyan. A keresztények inkább elmenekülnek és feladják. A Biblia azt mondja, hogy a gonosz egyre gonoszabb lesz, a szent egyre szentebb. Szerintem most nagyobb dicsőség van a Földön, mint volt valaha. A kérdés az, hogy mire nézel. *Ap.Csel.3:19*: a „*metanoia*” él, és nem a „bánjátok meg”. A törvénykezős gyülekezetek mondják, hogy térj meg, hagyd el a bűneidet és valld meg, gyakorlatilag a megtérés alatt ezt értik. A *metanoia* azt jelenti, hogy egy új felismerésre jutsz. Amíg nem jutsz új felismerésre, addig nincs megtérés. Ha ma is úgy gondolkodunk, mint az ószövetségben, hogy valld meg és hagyd el... akkor egy cselekedet-rendszert csinálunk a megtérésből. A megtérésnél a Szent Szellem új felismerésre vezet minket, ami nagyon jó. Ez nem egy kárhozható dolog, hanem egy eleváció, egy emelkedés, kijelentés, leleplezés. Amikor azt mondja az Ige, hogy térjtek meg, ott a Gr1994 episztrefo szót használja. Azt jelenti, hogy befordulni, pld. térjtek meg a bűnöknek bocsánatára. Mindenhol az Gr1519 eisz = ba be, bele van, vagyis a befordulás. Tehát: meg vannak bocsátva a bűneitek, ismerjétek fel és forduljatok ebbe bele. Meg vannak bocsátva! De ez nem azt jelenti, hogy most már bármit megcsinálhatsz. Ha így gondolsz, akkor nem értetted meg azt, amit mondtam. Azért mondom, hogy ne ezzel foglalkozz, hanem azzal, hogy te az Isten fia vagy, olyan, mint Jézus. Az a megigazultság, hogy isteni természeted van. Amikor ezzel foglalkozol, akkor ehhez a méltósághoz igazodva szeretnél élni.

A kegyelem több annál, hogy Isten megbocsátotta a bűneidet előre. Sokkal-sokkal teljesebb ennél. Azt jelenti, hogy nem olyan ember vagy valójában, aki bűnt akar elkövetni.

Azért gondolod magadról azt, mert elhiszed, hogy romlott, bűnös ember vagy. Mert nem értetted meg, amit Jézus végzett el, a megigazultságodat.

Ha azt megérted, egy más tudatállapotba kerülsz. Elkezdesz királyként gondolni magadra, és nem utcalányként. Még ha úgy is élted az életed, nem fogod azt gondolni magadról, mert nem abból indulsz ki, amit egész életedben tettél, vagy amit veled tettek. Bár rossz is lehetett az életed, az a baj hogy még soha nem döbbsz rá kicsoda vagy, nem ismered az identitásodat. Pedig Isten szerint ártatlan, büntelen, tiszta vagy, szent vagy, teljesen Istennek odaszánt, elkülönített. Ez az emberi perspektívából felmérhetetlen nagyság és dicsőség. Tudnod kell, minél jobban meg kell élned, hogy eredendően, természeted szerint, születési jogon vagy szent. Vagyis ettől kezdve már nem törekszem arra, hogy szent legyek, mert tudom, hogy az vagyok. Nem azért vagyok szent, mert *mondom*, hanem azért mert *tudom*. Amikor ezt megtapasztaljuk, akkor tudjuk, hogy amit Jézus csinált az igaz, valóságos. Nem gondolom, hogy én vagyok a legnagyobb példát, hogy ezt bemutassam, de nem is kell bemutatnunk. Az a célom, hogy felismerthessem, hogy ez ott működik bennünk. Hogy átéld, és magad megtapasztald. Ha ezt megérted, boldog ember vagy, és nincs már vallásosság benned. Szabadon tudsz beszélni bárkivel, házasságtörővel, alkoholistával, drogossal. És teljesen másként éled meg a velük való kapcsolatot.

Jézus a bűnösök barátja volt. A velük való kapcsolat lényege, hogy felismerjék bennünk Krisztust, és megtapasztalják általunk az életet. „*Jak.5:16: „Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének”.* *1.Ján.1:9: “Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól”.* Ez a két ige, ami azt mondja, hogy meg kell vallani a bűnöket. Jakab nem azt mondta, hogy a

bűnvallás azért van, mert ettől leszel igaz Isten szemében, hanem a megromlott kapcsolatok rendezéséről beszélt. A tükör Biblia is azt mondja, hogy beszélj a másikkal, ha azt megbántottad, ha vétkeztél ellene. Ha valakivel nem vagy jó kapcsolatban, akkor békülj meg vele, rendezd a dolgaitokat.

1.Ján.1:9-ben a megvalljuk = Gr3670 homologeo van, ami azt jelenti, hogy ugyanazt mondani. Mit mond Isten a bűnre? Azt, hogy nem emlékezem meg róla. Mit mond a te bűnösségedre? Azt, hogy nem vagy bűnös. Ha el is követsz valamit, valld meg a megigazultságodat, mert Isten megigazultnak lát. Mondd ugyanazt magadról, amit Isten mond rólad. Nem mindegy, hogy a bűnösség tudatot, vagy a megigazultság tudatot erősíted. Azért követsz el újra meg újra valamit, mert bűnösnek tartod magad. Azt mondja az Ige, hogy szívvel hiszünk a megigazultságra. Ha nem hiszel, akkor meg kell erősítened magadban ezt. Ő hű és igaz, megbocsátotta a bűneidet, szükséged van arra, hogy megerősödj abban, amit Isten veled tett. Isten nem akar tőled memóriagyakorlatot, nem azt akarja, hogy ismerd be a hibádat, ha beismerted, akkor tiszta vagy és megbocsátok. Ezt mi gondoltuk így, és mi vetítettük Istenre. Amikor Istennel beszélgetsz, természetes, hogy elmondod Neki, ha rosszul cselekedtél, mert a szeretet erre indít. De tisztában kell vele lenned, hogy már megbocsátott, nem azért, mert erre kérted, hanem mert **előbb szeretett**.

Egyetlen példát sem látunk az újszövetségben a bűnvallás gyakorlatára. Jézus soha nem mondta a megtérőknek, hogy gyertek, soroljátok fel az összes törvényteleniséget, amit elkövettetek. Az Ap.Csel.-ben sincs erre példa, pedig ott ezrek jöttek az Úrhoz, mégsem hívták őket a felházba, hogy felsorolják a valaha elkövetett, összes bűnüket, miután hittek.

LELKIISMERET

Sok megszokás, sok hagyományos gondolat van erről a témáról a klasszikus teológiában, de érdemes újra elővenni a megigazultság és a kegyelem fényében, mert csak ezeken keresztül tudunk mélyre ásni. Már az előző részben érintettem ezt, de nem szeretnék úgy tovább menni, hogy ne lássunk tisztán, világosan.

A lelkiismeret kérdése a Krisztusba való bemerítkezés kérdésénél merül fel. *1.Pét.3:21*: „*A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi nem a test szennyének lemosása, hanem a jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által;*” itt kiemelném, hogy „*a jó lelkiismeret keresése*”, a jó lelkiismeret válasza Isten felé, vagy kutakodása. Sok mindent gondolunk a lelkiismeret alatt, tudás, ismeret, érzés, gondolat bennünk arról, hogy mi a jó és mi a rossz. Ha valami rosszat teszünk, akkor vádol, furdal, ami felhívja rá a figyelmemet, hogy valamit nem csináltam jól. Ha a lelkiismeret hangjára hallgatunk, akkor az jut eszünkbe, hogy mit rontottunk el. A lelkiismeret úgy működik, hogy nagyon nehéz neki megfelelni. Mintha olyan magas standard lenne, hogy időnként egyszerűen félünk a lelkiismeretünkre gondolni, mert olyan élesen és tisztán mutatja a hiányosságainkat. Ha állandóan erre hallgatnánk, olyan életünk lenne, amiben folyamatosan elégedetlenek lennénk magunkkal. Azt mondjuk, hogy a lelkiismeretünk az erkölcsi mutatónk. Ahogyan a Biblia levetíti a bukás előtti állapotát az embernek, azt lehet látni, hogy amit Isten teremtett az jó volt, sőt az emberre azt mondta, hogy íme, igen jó. Az Éden is azt jelenti, hogy élvezet, gyönyörűség. Éden egy kívül-belül lévő teljes harmóniát jelent.

Lelkiismeret: ha a magyar szót elemezzük, akkor arra következtetünk, hogy a lelkünknek egy részéről beszél, tehát nem tárgyi, nem anyagi, és nem megfogható dolog. A lelkiismeret nem

körülhatárolható, hanem képes változni, szélesedni, keskenyedni. Mozoghat tág határok között egészen addig, amíg azt nem mondjuk, hogy valakinek talán nincs is lelkiismerete. Emberek gyilkolnak, és olyan dolgokat tesznek, amiket a másik már nem tenne, de nincs büntudatuk, sőt nem is tartják bűnnek, amit tesznek. De akkor mi az értelme annak, hogy van? És egyáltalán mióta van?

Érdeemes visszamenni a kezdetekhez. Ádám és Éva ott vannak az Édenben és Isten azt mondja nekik, hogy minden fáról ehettek, de a jó és gonosz tudásának fájáról nem. *1.Móz.2:16-17: „És azt parancsolta az ÚR Isten az embernek: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és a gonosz tudásának fájáról ne egyél; mert amely napon eszel róla, bizony meghalsz.”* Istennek ez az ígérete azonnal meg is valósult, amikor Ádámék ettek a fáról. Hirtelen szellemi halált haltak és bejött az életükbe a halandóság is. Elveszítették a szellemi látásukat, és a fizikális, testi dolgokra kezdtek el figyelni. Amikor Ádám és Éva evett a gyümölcsből, legelőször azt vették észre, hogy mezítelenek. Emiatt szégyellték magukat, és elrejtőztek az Úr elől. *1.Móz.3:7-8: „Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Fűgefalevelet fűztek hát össze, és ágyékkötőket csináltak maguknak. Majd meghallották az ÚR Isten szavát, aki hívős alkonyatkor a kertben járt. És elrejtőzött az ember és a felesége az ÚR Isten elől a kert fái közé.”* A szellemi halálnak ezek voltak a következményei. Félelem és szégyenérzet. *1.Móz.3:9-11: „Az ÚR Isten pedig hívta az embert, és azt mondta neki: Hol vagy? Ő így felelt: Szavadat hallottam a kertben, és megijedtem, mivel mezítelen vagyok, és elrejtőztem. Isten azt kérdezte: Ki mondta neked, hogy mezítelen vagy? Vagy talán ettél a fáról, amelyről megtiltottam, hogy egyél?.”* Ha megnézed a verset, nem említi, hogy valaki mondta volna nekik, hogy ezeket tegyék, teljesen maguktól jöttek rá. Honnan szerezték ezt az ismeretet? Amikor

ettek a fáról automatikusan észrevették a meztelenségüket, rögtön tudták, hogy bűnt követtek el és azonnal szégyellték magukat.

Nagy a valószínűsége annak, hogy miután ettek a fáról, akkor jött létre, vagy ébredt fel a lelkiismeret bennük. Minden ember örökölte a lelkiismeretet.

1.Móz.3:7: „Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy meztelenek. Fügefalevelet fűztek hát össze, és ágyékkötőket csináltak maguknak.” Ezt a cselekvésüket lehet, hogy csak átugrottuk és nem tulajdonítottunk neki figyelmet, de látszik, hogy az Istennel való közösségük, az Isten dicsőségében való létük hirtelen megváltozott és saját maguk tudatára ébredtek. Elkezdték magukra nézni és magukkal foglalkozni. A bennük lévő lelkiismeret szégyenérzetet okozott és azonnal félni kezdtek a büntetéstől. Előtte nem ismerték a bűnt, a félelmet a büntetést. Miután megtörtént a bukás, Isten azt akarta, hogy legyen az emberben egy olyan „hang”, ami folyamatosan jelzi, tudatosítja a bűneit és arra mutasson, hogy megbocsátásra van szüksége. Isten azért adta a törvényt, hogy megerősödjön bennünk a lelkiismeret, és azért, hogy kárhoztasson minden embert, és visszavezessen Istenhez. *Róm.2:15: „Mint a kik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az ő szívükbe, egyetemben bizonyágot tévén arról az ő lelkiismeretük és gondolataik, a melyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik.”* A törvény cselekedete be lett írva az ember lelkiismeretébe.

A probléma az, hogy Jézus halála után az embereknek ugyanúgy van bűntudata, bűnismere, pedig nem kellene, hogy legyen. Mivel van, továbbra is fenntartja a vallásos tevékenységeket, bármilyen köntösben is vannak. A vallást a bűntudat tartja fenn, vakságot és sötétséget okoz. A bukástól kezdve az ember azt érezte, hogy tennie kell valamit Isten előtt,

hogy újból helyén legyen Vele a kapcsolata. Hasonlóképpen élük meg ezt a hitetlen emberek is, náluk elsősorban teljesítménykényszerben nyilvánul meg. Az ember az értéket abban látja, ha minél többet minél jobban cselekszik. Akik hívőként élnek, de nem abban hisznek, mint amiben Isten, azokban ugyanúgy megjelenik az, hogy a cselekedeteinkkel próbáljuk rendbe tenni magunkat. *Zsid.7:19: „Minthogy a törvény semmiben sem szerzett tökéletességet; de beáll a jobb reménység, a mely által közeledünk az Istenhez. Zsid.10:1: „Minthogy a törvényben a jövő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat.”*

Az Ige beszél egy tökéletes áldozatról, amire a mózesi törvények nem voltak képesek eljuttatni az embereket. *Zsid.10:2: „Különbén megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű büntudattal nem bírtak volna”.* Vagyis ha az állatáldozatnak sikerült volna megtisztítani az embereket, akkor nem lett volna büntudat. Ma a kereszténységben olyan állapot van, mintha nem sikerült volna Jézus Krisztusnak az emberiséget tökéletességre juttatni, mert nem szűnt meg a büntudatunk. Olyan vallásunk lett, hogy vétkezünk, büntudatunk van, majd bocsánatot kérünk és nincs büntudatunk. Ebben a libikókában éljük az életünket és nem tudjuk megmagyarázni azokat az igéket, hogy eltörölte a bűnt, megigazította, megtisztította az ember lelkiismeretét.

Most nézzük meg a lelkiismeret eredeti Gr jelentését. A Gr lelkiismeret a Gr4893 szüneidészisz. Gr4862 szün = együtt, eideszisz az Gr1492 eidó-ból van, ami azt jelenti, hogy látni. Vagyis azt jelenti, hogy együtt látni, vagy együtt tudni. A lelkiismeret olyan, ami együtt ismeretet jelent, együtt tudást, együtt látást. Együtt tudni, együtt érteni, de kivel? Nyilván egyszerű a

válasz. Istennel együtt tudni, együtt látni. *Ap.Csel.12:11-12*: Péterről szól, amikor az angyal a börtönből kiviszi, „*És Péter magához térve monda: Most tudom igazán, hogy az Úr elbocsátotta az ő angyalát, (Dán.6:22.) és megszabadított engem Heródes kezéből és a zsidók népének egész várakozásától. És miután ezt megértette, elment Máriának, a János anyjának házához.*” A *miután ezt megértette* szónál a szünidézisz van írva. Vagyis történt vele valami és miután ugyanúgy látta, mint Isten, ugyanúgy együtt-egyformán gondolta vele, mi úgy fordítottuk, hogy megértette. Lehetséges, ha valamit valóban megértünk a Bibliából, azért van olyan örömteli rácsodálkozásunk, mert ugyanazt látjuk, mint Ő. Együtt látunk vele.

Ebből látszik, hogy a lelkiismeret valami, ami bennünk van, de nem tárgyi ismeret, tudás. A megismerés, megértés, ugyanaz, mint együtt rezonálni Isten látásával, tudásával, ismeretével. *Ef.4:13-14*: „*Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére. Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdság által;* A következő hangsúlyoznám ki: mindnyájan eljutnak az Isten fiának a hitébe és az Ő megismerésének az egységébe. A végcél az, hogy ugyanazt lássuk, ugyanazt tudjuk, mint Ő. Ebben kell teljességre jutni, mert akkor működik a megtisztított lelkiismeretünk jól.

Zsid.10:22: „*Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint a kiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől.*” Az együttlátás vagy a nem együtt látás Istennel ott van valahol az ember szívében. Lehet, hogy valakinek elhomályosodik a szíve, elidegenedik, megkeményedik. Miért? Gyenge bennük a lelkiismeret az együttlátás. Az egész életünknek egyébként az a célja, hogy megismerjük magunkat ugyanúgy, ahogyan Ő ismer. Ugyanarra az

ismeretre térjünk meg, ami a metanoia. Ma nem maradt más az emberiség számára, mint a felismerés és az ebből fakadó cselekedetek, magatartás. Ez maga az élet. Aki mást mond, még nem érti mit jelent az, hogy Krisztusban minden elvégeztetett. A lelkiismeret szó tehát ezt jelenti: Együtt látás, együtt ismeret.

Mielőtt tovább mennénk, érdemes végignézni, hogy mit mond a Biblia a lelkiismeretről. Azzal kezdtem, hogy a lelkiismeret nagyon tág határok között mozog. Valakinek megengedi a lelkiismerete, hogy öljön, és nem érez büntudatot, van, akinek nem. A lelkiismeret különböző állapotait különbözteti meg a Biblia.

Erőtlen lelkiismeret: *1.Kor.8:7: „De nem mindenkiben van meg ez az ismeret; sőt némelyek a bálvány felől való lelkiismeretük szerint mind mai napig, mint bálványáldozatot eszik, és az ő lelkiismeretük, mivelhogy erőtlen, megfertőztetik”.*

Ezt követi egy rosszabb állapot, a beteg, megfertőztetett lelkiismeret. *Titusz1:15: „Minden tiszta a tisztáknak: de a megfertőztetetteknek és hitetleneknek semmi sem tiszta; hanem megfertőztetett azoknak mind elméjük, mind lelkiismeretük.*

A harmadik a megbélyegzett lelkiismeret. *1.Tim.4:2: „Hazug beszédűeknek képmutatása által, kik meg vannak bélyegezve a saját lelkiismeretükben” Ef:4:19: „Ezért erkölcsi érzékükben eltompulva, gátlástalanul mindenféle tisztátalan tevékenységre vetemedtek nyereségvágyukban.”* Ez az az állapot, amikor torz módon érvényesül a lelkiismeret. Ennek az oka az, hogy az ember erkölcsi érzék nélkül él. Az erkölcsi érzék hiánya azt jelenti, hogy az embert a kívánságai vezetik. (erkölcstelen). Ilyenkor az ember elhagyja a szellemi lény mivoltát, és fizikai tudatállapotban van. Vagyis nem a szellem (pneuma) vezeti, hanem a lélek (pszüché), és benne az elme, akarat, érzelem.

Olyan a lelkiismeret, mintha az ember szívében tükröződne valami. Ha ez a valóságból (Gr225 alétheia = az igazi valóság) tükröződik, akkor jó a lelkiismeret. De ha nem a valóságból tükröződik, akkor rossz lelkiismeret lesz a szívben. Tehát vagy gonosz, vagy jó lesz belőle. A szívünkben lévő ismeretet az határozza meg, hogy Istennel együtt látunk, vagy sem. *Jn.8:9: A házasságtörő asszonyt odaviszik Jézushoz és Jézus azt mondja, aki közületek nem bűnös az vesse rá az első követ. „azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván és a legkisebbel kezdve kimennek mind az utolsóig.” Róm.2:14-15: „Mert mikor a pogányok... mind, akik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az Ő szívébe... lelkiismeretük és gondolataik kölcsönösen vádolják és mentegetik egymást”* Amikor az ember még nem bukott el, teljesen tiszta volt, nem volt szüksége törvényre. Amikor elbukott, akkor került bele a törvény cselekedetének az ismerete a lelkiismeretébe. Sokáig csak abban a megvilágításban gondolkodtuk, hogy a jó és a rossz között különbséget tenni az pozitív dolog. Ezt hívjuk ma erkölcsnek, morálnak, és persze, ebben a világban ez valóban így van. De a bukás előtt csak a jónak az ismerete létezett, nem volt szükség a különbségtételre. Amikor azt hallod, hogy jó, akkor a fejedben az jeleneik meg, hogy nem rossz és automatikusan összehasonlítást végzel. De Isten azért látott mindent jónak, mert minden teljesen összhangban volt Ővele, a Logossal. Ezért csak azt tudta mondani, hogy ez jó. Mondhatta volna, hogy ez vagyok én, ez belőlem van, ez harmóniában van velem. Amikor elbukott az ember, akkor az, hogy valami vagy jó, vagy sem, belekerült az ember lelkiismeretébe. De láthatjuk, hogy ez nem a teremtett állapot.

Zsid.9:14: „Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, a ki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek”. Amikor Krisztus vére megtisztította

a lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, akkor a következő történt meg:

Újra kitörlődött a lelkiismeretünkől a törvény cselekedete, ismerete. Ez azt jelenti, hogy nem a morál, az erkölcs vezet minket, vagy, hogy mi a jó és mi a rossz, hanem egy magasabb valóság, ami csak Jó.

Ezt nagyon nehéz érteni a bukott elmével. Sokan félreérthetik, mert olyan, mintha ki akarnám venni az erkölcsösséget az életből, és akkor mindenki azt teszi, amit akar. Ez egyszerűen egy rossz rendszerben való gondolkodás. Azt gondoljuk, hogy az egész életnek az alap kontextusa az, hogy tudni kell, mi a rossz és mi a jó. A bukás miatt erről szólt az egész Ószövetség. A törvény pedig olyan volt, mint egy nagyító, mindezt kihangsúlyozta, és azt mondta, dönts el, hogy melyiket választod.

Mi lett ennek az eredménye? Azok, akik őszintén csinálták, rá kellett, hogy jöjjenek, nagy baj van, mert bárhogy igyekszem, azt érzem, hogy bűnös vagyok, még mindig vádol a lelkiismeretem. Amikor megjelent keresztelő János, akkor tömegesen mentek hozzá az emberek és megvallották a bűneiket.

A bukással bejött a jó és a rossz, előtte minden csak jó volt, világos és tiszta. A nem tiszta lelkiismeret vádol.

Amikor az ember elbukott, akkor vádlás alá került. Pedig az Ige a következőket mondja: *Kol.2:14: „Az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, a mely ellenükre volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára”,* valamint: *Kolosse. 2,16 „Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában: Melyek csak árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé”.* Pál utal arra, hogy amikor Jézus meghalt, akkor

eltöröltetett minden vádirat, és már nem lehet megítélni az embert a cselekedetei alapján.

A vádlás elfogadásával pedig hatalmat adunk a Sátánnak, ezért is nevezi a Biblia vádlónak. Pedig a Sátánnak nincs semmi joga a vádláshoz, és nincs valódi hatalma fölöttünk.

A bukáskor az történt, hogy a vonatkoztatási rendszer, amiben az ember élt megváltozott, azaz teljesen más lett. Ez a változás akkora lett, mintha valamit egy tőle teljesen idegen mértékegységben próbálnánk megmérni. (pld. ha a víz méréséhez hossz mértéket akarnánk használni.) Az ember felcserélte a dicsőségét, ami maga az Isten gondolata, jelenléte, sőt maga az Isten. Az Éden, ahogy már említettem gyönyörűséget jelent, azaz kívül és belül harmónia volt, az ember jól érezte magát, akárhogy is volt, meztelenül vagy sem. Ezt a közeget felcserélte másra. Pál azt mondja, hogy ember képére. (Gr1504 eikón = kép, amiben az ikon szó is benne van = hasonlóság) Vagyis emberhez kezdte el hasonlítani magát, nem az Istenhez. *Róm.1:23: „És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négy lábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával.”* A dicsőség azt jelenti, hogy Isten gondolata határoz meg engem, és azt hogy ki vagyok. De az ember a teremtőt, az Atyát, aki mindennek a forrása, felcserélte a teremtménnyel, ami az ember vagy állat képe. Ma is vannak templomok, amikben ezeket imádják.

Abban a pillanatban, amikor az ember elbukott, történt benne egy rendszerváltás, az Ő dicsőségében való élet hirtelen egy másik vonatkoztatási rendszernek adta át a helyet. Ennek a lényege az volt, ha jót teszel, akkor jó vagy, ha rosszat teszel, akkor rossz vagy. Ez belekerült a szívébe, a lelkiismeretébe és automatikusan vádolta őt. Az elvárás teljesíthetetlen, mert az ember nem kompatibilis a rendszerrel, mert az igazi valója végtelen, olyan, mint Isten, és nem lehet mérni az alapján, hogy mit és hogyan

cselekszik. És itt van a bukás lényege, sőt a törvény ezt erősítette fel. Amit cselekszel, az fog meghatározni téged. Ez került bele az ember lelkiismeretébe, amit a Római levél is mond (idézem ismét): *Róm.2:15: „Mint a kik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az ő szívükbe, egyetemben bizonyosságot tévén arról az ő lelkiismeretük és gondolataik, amelyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik”.* És attól kezdve mindenkiben benne van folyamatosan.

De Jézus vére megtisztította a lelkiismeretünket a holt cselekedetektől. Ennek a meg nem értése miatt van, hogy nem tud áttörni az evangélium úgy, ahogyan át kellene törnie. Mert amíg ez benne marad az ember szívében, addig nincs teljes megértés arról, hogy mi történt a kereszten. Azt, hogy a törvény alatt élsz, onnan tudod, hogy vád, elmarasztalás lesz benned. Úgy érzed, hogy soha nem tudod átugrani a lécet. Ez mind-mind arra utaló jel, hogy nem teljes a megértés benned erről. Ha sikerül felismerni ezt - együtt gondolkodni ebben Istennel -, akkor látni fogod, hogy nincs semmi, ami kárhozzátna téged! Hogy a lelkiismeret vádol, az a normális keresztény tudatban is teljesen elfogadott, holott azt mondja az Ige. *Róm.8:1: „Nincsen azért immár semmi kárhozzátásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak.”* Ha ezt az ígét nem érted meg, vagy nem mered elfogadni szó szerint, akkor jelen lesznek benned a vádlások. De ha megérted, hogy Krisztus munkája miatt az ember Őbenne van, akkor nem adsz helyet a vádlásnak, és egyszerre kerek egészé áll össze a Biblia. Tudni fogod magadról, én tényleg Krisztusban vagyok és nincsen már vádlásom, mert teljesen más viszonyítás van a szívemben. Nem tud ítélni engem többé már semmi.

Hogy működik a lelkiismeret? Hogyan lehetséges az, hogy ami az egyik embernek szabadság, az a másiknak bukás, és megbotránkozás? *1.Kor.8:1: „A bálványáldozatok felől pedig tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismeretünk (Gr.1108 gnószisz).*

Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít”. Óriási különbség van tudás és tudás, ismeret és ismeret között. *Ef.3:19: És megismerjétek (Gr1097 ginószkó) a Krisztusnak minden ismeretet (Gr1108 gnószisz) felül haladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig.* Van valami, ami Krisztusnak a szeretete, ami túlhalad minden ismeretet, ami csak létezik, és ezt te megismerheted! Ha pusztán csak a szavak formájában nézed őket, gnószisz vagy ginószkó, akkor összezavarodhatsz, mert ugyanazok a jelentései: ismeret, tudás. De az egyik helyen azt mondja, hogy mindenkinek van ismerete (*Gr.1108 gnószisz*), és az ismeret pedig felfuvalkodottá tesz. Másik helyen pedig, amikor valaki megérti, megismeri (*Gr1097 ginószkó*) Krisztus szeretetét, ezzel felülhalad minden ismeretet. Tehát különbség van ismeret és ismeret között, csak ma nincs rá külön szavunk.

A gnosztikus tanítás azt hirdeti, hogy a tudás (ismeret-gnószisz) a legteljesebb mértékben meghatározó, és ha nem helyes az ismerted, nem jutsz a Mennybe. Sokan sokféleképpen gondolkodhatunk akár a megigazultságról és a kegyelemről is. Nem az erről való ismeretünk, véleményünk miatt van örök életünk, hanem Jézus Krisztus tökéletes áldozata miatt. Ahogyan Pál is mondta, van a Krisztus szeretetének az ismerete és az felülhalad mindent. Ha ez teljessé válik bennünk, akkor tudunk ítélkezés nélkül szeretni. Jézus is azt mondja, *Ján.13:35: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok*”. Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. Amíg nem jutsz el a minden ismeretet felülhaladó szeretetig, addig tudásod van csak, ami felfuvalkodottá tehet. Pedig nem tesz különbbé egymásnál bennünket a tudásunk - a megigazultságunk miatt.

Az számít, akik vagyunk, és így egyformán értékesnek láthatjuk egymást, mert az értékünk nem a tudásunkból fakad.

Isten nem azt nézi, hogy milyen ismeretünk van, hiszen Ő megbékélt velünk, mert úgy szerette a világot, hogy az egyszülött Fiát adta. (Jn.3)

Az igazi ismeret felülhalad minden okosságot, intellektuális, spirituális magaslatot. Amikor valóban szeretsz, akkor ismersz igazán. *1.Kor.8:2: „Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy, az, mint ismernie kell” 1.Kor.8:3: „Hanem ha valaki az Istent szereti, az ismertetik ő tőle.”* Ha szereted Istent, akkor jelenik meg benned az Ismeret. Ennek eredménye a növekedés, előrehaladás, építés, mert a szeretet épít. Az igékkel való dobálózásban nincs igazi tartalom, de amiben Isten van, abban növekedés van, ott találkozol a minden ismeretet felülhaladó szeretettel.

1.Kor.8:4-6: „Tehát a bálványáldozati hús evése felől tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világon, és hogy Isten sincs senki más, hanem csak egy. Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, az, minthogy van sok isten és sok úr; Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, a kitől van a mindenség, mi is ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, a ki által van a mindenség, mi is ő általa”.

Azt mondja az Ige, hogy egy bálvány sincs a világon, miközben minden sarkon bálványoknak áldoztak. A legnagyobb bálványimádó város volt Korinthusi, mindenféle nációval, szektával, mágiával, klubbal, és Pál azt állítja, hogy egy bálvány sincs a világon. Hogyan? A 7. versben van a válasz. *1.Kor.8:7: „De nem mindeniben van meg ez az ismeret; sőt némelyek a bálvány felől való lelkiismeretük szerint mind mai napig, mint bálványáldozatot eszik, és az ő lelkiismeretük, mivelhogy erőtlen, megfertőztetik.”* Pál állít egy olyan dolgot, amitől sok hívő nagyon meghökken, és nehezen hiszi el. Egy bálvány sincs a világban. Aztán azt mondja, hogy nem mindeniben van meg ez az ismeret. Hogy érti ezt Pál? Amikor látjuk a Mária, Szent József, Krisna,

Visnu szobrot, Budha szobrait stb, akkor ezek nem bálványok? Isten azt mondja, hogy nincsenek, mert egyetlen Isten van, és az Ő.

Amikor Pál azt mondja, hogy nem mindenki van meg ez az ismeret, az nem azt jelenti, hogy ne tudná bárki elolvasni, ami le van írva. De nem képes mindenki igazán megérteni, vagy valami miatt nem akarja elfogadni. Nem a felfogás hiánya miatt, hanem mert testből, érzékelés szerint, és nem szellemi módon gondolkodik, vagy, mert túl erősen gyökereznek a saját elvei. Ez miatt lehet gyenge az ember lelkiismerete. Pál gyengének hívja, amikor az ember nem lát teljesen együtt Istennel. Pál azt mondta Titusznak *1:15* *“Minden tiszta a tisztáknak: de a megfertőztetetteknek és hitetleneknek semmi sem tiszta; hanem megfertőztetett azoknak mind elméjük, mind lelkiismeretük. 1.Kor.8:8: „Pedig az eledel nem tesz minket kedvesekké Isten előtt”. Vagyis ha tisztát eszel, attól még nem leszel jobb Isten előtt. „mert ha eszünk is, nem leszünk gazdagabbak; ha nem eszünk is, nem leszünk szegényebbek.” 1.Kor.8:9: „De meglássátok, hogy ez a ti szabadságotok valamiképpen botránkozásukra ne legyen az erőtlenségnek”. Hogyan lehetséges az, hogy egy dolognak az ismerete szabadságot ad neked, a másoknak pedig megütközést, botránkozást okoz? Úgy, hogy megértésbeli különbség van közöttünk. 1.Kor.8:10-12: „Mert ha valaki meglát téged, a kinek ismerete van, hogy a bálványtemplomnál vendégeskedsz, annak lelkiismerete, mivelhogy erőtelen, nem arra indítatik-e, hogy megegye a bálványáldozatot? És a te ismereted miatt elkárhozik a te erőtlen atyádfia, a kiért Krisztus meghalt. Így aztán, mikor az atyafiak ellen vétkeztek, és az ő erőtlen lelkiismeretüket megsértitek, a Krisztus ellen vétkeztek”*

Azért, hogy ez a szöveg érthetőbb legyen, íme, egy példa: Ha egy Krisna tudatú hívő étellel kínál minket, tudjuk, hogy bevitték a Krisna szoborhoz, a szobor elé tették, és felajánlották Krisnának. Ha ezen felháborodunk, érthető, és akinek úgy diktálja a hite (a

lelkiismerete), az ne egyen belőle. De Pál azt mondta, hogy nem lényeges. *1.Kor.10:25: „Mindent, a mit a mézsárszékben árulnak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkiismeret miatt”*. Régen a kóser vágás miatt volt fontos, hogy milyen a hús, de erre is az a válasz, hogy ne is kérdezzétek, mert minden az Úré. Azt mondja Pál, hogy ezek lényegtelenek, hagyjátok, ne tudakozódjatok a lelkiismeretetek miatt. Amikor ezen felháborodunk, akkor erőtlenné még a lelkiismeretünk, de ez nem baj. Ebben ne kárhoztassuk magunkat, nyugodtan cselekedhetünk a saját hitünk szerint. Pál tehát nagyon egyértelműen mondja, hogy nincs bálvány, de ezt csak akkor tudjuk elfogadni, ha megvan az ismeret bennünk. Ezért mondja azt, ha a testvéred látja, amit csinálsz, és ő is úgy tesz, (a saját hite dacára) *1.Kor.8:11: „a te ismereted miatt elkárhozik a te erőtlenné atyádfia, a kiért Krisztus meghalt”*. Itt a Gr622 apollümi = elkárhozik szó van, ami azt jelenti, hogy tönkremegy az élete, valami végleg elromlik nála (nem örök kárhozatot jelent). A megbotránkozás is azt jelenti, hogy a hitét elveszti, és rossz állapotba kerül lelkileg. Pálnak szabadsága volt bemenni és pld. enni a „Krisnásokkal”, közben a hívő, aki látta, megbotránkozott. *1.Kor.8:9: „De meglássátok, hogy ez a ti szabadságtok valami képen botránkozásukra ne legyen az erőtlennékné”*. Például az USA-ban nem szabad a hívőknek alkoholt inni, de Európában nincs ilyen tiltás. Ez egy kulturális dolog.

Az Ige útmutatása szerint azonban jobb alkalmazkodni a szeretet miatt, hogy elkerüljük a botránkozást. Tehát bátran cselekedhetünk úgy a bálványokkal kapcsolatban, ahogy a hitünk diktálja.

A TISZTA LELKIISMERET

Amikor Isten megteremtette a világot, akkor minden jó volt. Ő egy jó Isten és minden, amit Ő csinál az jó. Amikor helyreállította a világot, akkor is minden újra jó lett, de még nem látszik. *Zsid.9:9: „A mi példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattelvőt.”*

Mivel azok az áldozatok nem voltak képesek tökéletessé tenni őket, vártak egy olyan áldozatra, ami alkalmas erre. Isten nem is gyönyörködött a bakok és bikák vérében. *Zsid.10:6 “Égő és bűnért való áldozatokat nem kedveltél.”* János azt mondta, hogy íme, az Isten Báránya, utalva arra, hogy ez az áldozat az, amire eddig vártunk. Ma úgy teszünk, mintha az, amit Jézus tett, nem lett volna több egy állatáldozatnál. Ezen ne botránkozz meg, de tény az, hogy eljött Jézus, az Isten Báránya, és az ember ugyanúgy él tovább. Az az ember, akinek van ismerete, tudása erről az áldozatról és a megváltásról, nem látja, hogy tökéletes, és büntudata van. Ezek nem összeférhető dolgok.

Lehetetlenség, hogy Jézus Krisztus meghalt, de megmaradt az ember büntudata. Vagy nem volt tökéletes az áldozat, vagy nem értettük meg azt, hogy mi történt a kereszten. Szembe kell nézni azzal, hogy meghalt Isten báránya, Jézus Krisztus, de még mindig nem tartjuk szentnek magunkat, tökéletesnek, tisztának, ártatlannak, büntelennek.

Mire várunk még? Egy újabb áldozatra? Meg kellene változtatnunk azt, ahogyan gondolkodunk. Ha Krisztus áldozatát nemcsak szavakkal tartjuk tökéletesnek, hanem a hatásában is, akkor megigazulnak látjuk magunkat. Ha ezt felfedezzük, akkor minden megváltozik.

Zsid.10:14: „Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket”. Zsidó.10:22: „Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint a kiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől”. Pál állítja, hogy Ő már tökéletessé tett bennünket, és megtisztította a lelkiismeretünket a holt cselekedetektől. (*Zsid.9.*) A bukás miatt a törvény cselekedete kezdett el működni az emberben. A megváltás miatt azonban már nincs az emberen a törvény elérhetetlen mércéje. Nem a cselekedeteink mutatják meg, hogy mennyire vagyunk értékesek, tehát az állandó vádlás és büntudat is meg kell, hogy szűnjön.

Zsid.10:17: „Azután így szól: És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem”. Isten előtt nincs többé lenyomata annak, amit bárki tett, Ő nem ismeri a bűnt többé, elvetette, mint napkelet a napnyugattól. *Zsolt.103:12: “Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket”.* Mert amikor Jézus meghalt, akkor megtisztította a lelkiismeretüket a halott cselekedetektől, és a szívük tiszta lett a gonosz lelkiismerettől, hogy a hitnek a teljességével jöhessenek hozzá. Megszűnt a büntudat, mert tökéletessé tette az embert. Egyszerűen csak el kell fogadnunk, hogy ez így van és eltűnik azonnal a kárhoztatás. Előtte csak szerettünk volna tiszták lenni, mégis állandóan vádolva voltunk, de csak azért, mert téves ismeret volt bennünk. Ő azt mondja, hogy nem ismeri a bűneinket, álnokságainkról többé nem emlékszik meg. (*Zsid.8:12.*) Tudnod kell, hogy a lelkiismereted tiszta, ennek az elfogadása a metanoia. Ez a világosság olyan erős lesz benned, hogy már nem akarsz bűnt elkövetni. Minél inkább nézed Istent, annál inkább látod a megigazultságodat, a megtisztultságodat, és egyre kevésbé tudsz olyat tenni, ami nem illik ehhez.

Zsid.10:22: „Megigazult szívvel, hitnek a teljességével, mint akiknek a szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől.” Az egész nem azon alapszik, hogy mit csinálsz, hanem azon alapszik, amit

Jézus akkor tett, ott a kereszten. Aminek az eredménye az, hogy tiszta a lelkiismereted!

Ez nem jelentheti azt, hogy most megvallom a bűneimet, tiszta lettem, jöhetek hozzá, majd élem tovább az életemet, amíg újra azt nem érzem, hogy bűnvallást kell tennem. Sem Izrael, sem a kereszténység nem hiszi el azt, amit Isten hisz, tud róla. Vagyis nem éli meg a tiszta lelkiismeretét, vagy mondhatjuk úgy is, hogy nem a tiszta lelkiismerete szerint él. Az Ige alapján merd azt állítani magadról, hogy tiszta a lelkiismereted. Ha éppen valamilyen bűnt követtél el, akkor vajon mit érzel? Ha azt mondod, hogy nem érzed magad tisztának, vádol a lelkiismereted, akkor nem érted, amiről itt beszél a Biblia. Bármilyen szennyben, vagy mocsokban van is az ember itt a földön, akkor is tiszta Isten szemében. Ha ezt nem hiszed el, akkor vissza kell menned a kereszthez, és meg kell nézned, hogy mi történt akkor Jézus Krisztusban. (megigazultál) Amikor ez történt, akkor egyetlen ember sem volt rá méltó és nem is tudott róla, hogy Jézus mit tesz érte. Mindenki még a bűnben volt, de Ő ennek dacára békítette meg magával az emberiséget. Megkérdezheted, hogy vajon az egész világ békeességben van-e ezzel az Istennel, vagy sem? Pál azt mondja erre: *2.Kor.5:19: „Isten volt az, a ki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígését.”* Illetve: *Ef.2:5-6: „Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban”.* Mivel azt mondja, hogy *amikor még a bűneitekben voltatok,* nyilván minden emberre, az emberiségre gondol.

Van, akinek szüksége van a törvényre, ez nem baj, mert a törvény zsinórmérték. *1.Tim.1:9: „Tudván azt, hogy a törvény nem az igazért van, hanem a törvénytaposókért és engedetlenekért, az istentelenekért és bűnösökért, a latrokért és fertelmesekért, az*

atya- és anyagyilkosokért, emberölőkért. De a megigazultak ellen nincsen törvény”. Egyébként jobb törvény alatt lenni, mint anarchiában vagy káoszban. Viszont ha nő benned a világosság, akkor rájössz arra, hogy nincs szükség rá, mert teljesen szabad vagy, ami a törvénytől nagyobb biztonság és védelem a bűn ellen.

A megtisztult lelkiismeretünk, mit jelent? Azt, hogy már nem a morál, a jó és a rossz szabályoz bennünket. (lásd. bukás előtti állapot) Ha ebből arra következtetünk, hogy akkor most minden pokolivá válik, akkor ez súlyos félreértelmezés. Az emberek inkább maradnak a törvény alatt, gátak és korlátok között, mert félnek. De csak azért, mert nem ismerik azt, ami velük történt. Ahogy növekszik bennünk a megértése annak, hogy tiszta a lelkiismeretünk, úgy növekszik automatikusan a világosság. Nem azon gondolkodunk, hogy most bűnt kövessünk-e el, vagy sem. Ha ilyeneken járattjuk a gondolatainkat, az azt jelzi, hogy még nem vagyunk tele ezzel a világossággal. Szinte minden embert az tart fogva, hogy fél a rossztól, ami persze nem baj, de fontos, hogy olvassuk ezeket az ígéket, és vizsgáljuk magunkban, hogy valóban tiszta-e a lelkiismeretünk.

A bűnvallásban van egy csavar, ha a lelkiismeretünkben benne van a törvény, akkor meg akarjuk vallani a bűneinket. Pedig az Úr megbocsátotta, tiszták lettünk. A klasszikus gondolkodásban mindent meg kell vallani, de mi van azzal, amire nem emlékszünk? Azt mondjuk, nem probléma, azt Isten nem kéri számon tőlünk. Ez alapján úgy tűnik, hogy az emlékezőtehetségünkre van bízva, hogy mit vallunk meg. Isten arra sem emlékszik, amire mi emlékszünk! Akkor nem jobb az Ő memóriájára alapozni, mint a sajátunkra? Megvallunk minden bűnt, amire Isten emlékszik - de nem emlékszik semmire sem, tehát nincs mit megvallani. Ezért is gondolom, hogy a rossz lelkiismeret, a rossz a tudásunk a lelkiismeret felől, okozza a bűnvallás kényszerét. Mert nem tudjuk, hogy már tiszta, de ezek az ígék bebizonyítják nekünk. Ezekből is

látszik, hogy a bűnvallásra nem Istennek van szüksége, hanem nekünk, és nekünk sem a megbocsátás miatt. Ez persze nem azt jelenti, ha kiabáltál a feleségeddel, férjeddal stb. akkor ne kérj normálisan bocsánatot, mert nem jó az, amit tettél.

Ne azt mondogasd, hogy én büntelen vagyok! Itt arról van szó, hogyan állsz az elszámolásoddal Istennel. De tiszták vagyunk, nem azért mert megtisztítottuk saját magunkat, hanem Jézus Krisztus vére miatt.

Ez a világosság megváltoztatja majd a cselekedeteidet. Sőt, megváltoztatja azt, ahogyan élünk. Mindenki azért él úgy, ahogyan él, mert amit magáról ismer, magáról tud, az tükröződik a tetteiben. *Mát.5:16: „Úgy fényeljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”.* Amikor valóban világosságban járunk, akkor az megnyilvánul a jó cselekedeteinkben. Arról beszélek, hogy nyugodj le és tapasztald meg a nyugalmat belülről is. A tiszta lelkiismeret olyan, hogy nem lát rosszat. Persze érzékeled, ha megütnek, megbántanak, ordítanak veled, de szellemi értelemben felülemelkedhetsz rajta. Ha így állunk az élethez, akkor fel fog bennünk épülni a *2.Kor.5:16: „Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük”.* Pál azt mondta Filemonnak *1:6: hogy „a bennetek levő jónak a megismerése által”.* Lehetetlen két ember közötti kapcsolat, ha nem a jóra koncentrálnak. Ez azt jelenti, hogy nincsen akkor rossz? Nem, nem azt mondom, de nem arra figyelünk, nem azt hangsúlyozzuk. Lehet, hogy azt gondolod, ezzel a homokba dugom a fejem, de szerintem inkább szellemi éleslátás ez, ami olyan, mint az Istené. Ha Isten nem így állna a világhoz, ha nem erre nézne, akkor rég hátat fordítana az embernek és előlről kezdené az egészet. Megtehetné, de látja, hogy óriási jó van bennük, erre koncentrálnak, és emiatt tud mindenkit magához húzni. Mi is így kell, hogy tegyünk a másik emberrel. Nagyon könnyen

fennakadhatunk a rosszon, de ha a saját szellemi fejlődésünk alapján nézzük, akkor az egész életünk, minden pillanat egy spirituális lecke. Ha nem így nézed, az akkor minden pillanat a kudarc megélése lehet. Fontos, hogy az a fajta lelkiismeret fejlődjön benned, ami ugyanúgy lát, ahogyan Ő. Amikor ezt gyakorlod, sokkal több örömet okozol Istennek és jót Isten Egyházának, mert így mindenki a maga részét, feladatát végzi, és ilyen módon építi a testet.

A kegyelem és a megigazultság megismerése előtt azt gondoltam, úgy fogok meghalni, hogy tökéletlen leszek, mert azt soha nem érem el. Bármennyit imádkoztam, bármennyi embert vezettem az Úrhoz, bármennyit szolgáltam, stb. mindig tudtam, hogy kétszer ennyit is tehettem volna. Ahogy foglalkoztam az Igével, a kegyelemmel és a megigazultsággal kapcsolatban, egyszer csak megértettem, hogy tökéletes vagyok, és abban a pillanatban azt is tudtam, hogy most bármikor, ha el kell mennem, tökéletesen megyek el. Tökéletes, szent, tiszta vagyok. Ebben teljesedik ki a hitünk. Ettől kezdve nem az számít, amit testben látunk, hanem hogy magunkkal kapcsolatban azt látjuk-e, amit Isten lát.

Ő nem tart bűnösnek, nem is látja a bűnöket, te se tartsd magad annak. Amikor ez valósággá válik benned, akkor az evangélium elvégezte a hatását.

METANOIA

Tudom, hogy nagyon tömény ez a sok információ, főleg, ha már van ismereted, és esetleg nem egyezik meg azzal, amit most itt írok, de szeretném, ha együtt gondolkodnál velem. Én is sokat vívódtam, és arra jöttem rá, hogy nem szabad ragaszkodni a tradícióimhoz, a jól kitaposott útjaimhoz, hanem engednem kell annak a valóságnak, igazságnak, amely Krisztusban van. A legnagyobb feladatunk, hogy megváltoztassuk a gondolkodásunkat arra, amit Isten gondol rólunk. Ez azért nem könnyű, mert mint már említettem, teljesen belerögzült, beleégett az elménkbe, hogy bűnösök vagyunk, és csak úgy tudunk tiszták lenni, ha felismerjük és megvalljuk a bűneinket és bűnbocsánatot kérünk rá. Pedig Jézus Krisztus mindent bevégezt, minden elvégeztetett. Ezt az elvégzett munkát kell felismerni. A hitessel semmihez semmit nem tudsz hozzátenni, és a hitetlenséged sem vesz el belőle semmit. A megigazításban minden elvégeztetett.

Az ószövetségi rendszer teljesen más volt, mint az újszövetségi. Az ószövetségben cselekedet alapú megigazítás volt, ami azt jelenti, hogy cselekszed a jót, amiért jutalom vár, vagy cselekszed a rosszat, és azért büntetés jár. *Róm.3:21: „Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek megigazítása, a melyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták”*. A cselekedeteid nem tesznek hozzá és nem vesznek el abból, amit Krisztus tett az emberiségért.

Ma a gyülekezetekben, templomokban leginkább az ószövetségi megtérést hirdetik, azt mondják, hogy térj meg a bűneid bocsánatára. Ez azt üzeni, hogy a megtérésed visz bele a bűneid bocsánatába. Csakhogy Jézus vére minden bűnt eltörölt, Isten minden bűnt megbocsátott, és soha nem fog megemlékezni azokról.

A megtérésnek arról kellene szólnia, hogy a bűneid megvannak már bocsátva, ezért élj úgy, mint aki tiszta és szent. Ebbe kell beletérni, belefordulni. (Gr1909 + 762, episztrepho, ahol a Gr 1909epi = ba, be, Gr4762 sztrepho = megfordul). Fel kell ismernünk, hogy nem nekünk kell megváltozni, hanem már megváltoztunk Krisztusban. Azoknak, akik már régebb óta hívők, sajnos, nagyon nehéz megérteni, és megváltoztatni a gondolkodásukat. De mégis fontosnak találom, mert egyébként képtelenség szabad szívvel állni Isten előtt. Minden pillanatban, még a legszentebben is jöhetnek gonosz gondolatok, vádlások. Ezeket csak akkor tudjuk legyőzni, ha tudjuk, hogy valós alapunk van a győzelemre, mégpedig az, hogy Jézus Krisztus vére már a keresztfán lemosta minden bűnünket, és megtisztított bennünket. Meg kell változtatnunk a hozzáállásunkat, aminek az alapja a kegyelem és a megigazultságunk. Ez egy szilárd, stabil alap, ami mindig is megáll. Jézus azt mondta a kereszten, hogy elvégeztetett, ez azt jelenti, hogy ehhez nem tudsz semmit sem hozzátenni, és nem is tudsz semmit elvenni belőle. Úgy teljes, ahogy van.

Évszázadokon keresztül félreértelmeztük az Igét, amikor azt gondoltuk, hogy a hit az, amivel létre lehet hozni a megbocsátást és a kegyelmet. De ez nem igaz. Krisztus elvégzett munkája a megigazítás teljes volt, és ez már készen van, mint szilárd alap. Nem szabad cselekedet alapon megközelíteni Istent, ezért szükséges megváltoztatni a gondolkodásunkat. Szinte minden tanítás diplomákban, gyülekezetekben arról szól, hogy meg kell változnom, mert ha nem, akkor, bajban vagyok.

Ha nagyon őszinték vagyunk magunkhoz, akkor be kell látnunk, hogy már vágynánk valami másra, ami felemel, ami a helyünkre tesz.

Amikor Krisztus meghalt és feltámadt, akkor vele együtt meghaltunk, de vele együtt feltámasztott bennünket.

Amiképpen ott meg lettünk elevenítve, aszerint változtassuk meg a gondolkodásunkat!

Lehet, sőt valószínű, hogy ebből még semmit sem érzel, de úgy kezdj el változni, ahogyan az élő valóság megjelent. Ez nem megy egyik napról a másikra, nem úgy van, hogy megértettem tegnap és ez egy befejezett dolog lett. Állandó, folyamatos felismerésben vagyunk, újra meg újra! *Ézs.55:8-9: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim így szól az Úr. Mert amint magasabbak az egek a földnél akképpen magasabbak az én utaim utaitoknál, és gondolatim gondolataitoknál”*. Amikor azt mondjuk, hogy térj meg, akkor azonnal a berögzült megtéréssel kapcsolatos tennivalóink jutnak eszünkbe. Éppen ezért hangsúlyozom, hogy a megtérést másként kell értelmezni. Metanoia. Tegyéél szert új felismerésre, és változtasd meg a gondolkodásodat. Csakhogy amíg az evangéliumot úgy hirdetjük, hogy hagyd el, valld meg, bánd meg, addig pont a lényegét nem ismerjük fel.

Az evangéliumnak Isten megigazítását kell hirdetni. Jézus azért mondta az evangéliumot, mert abban Isten megigazítása lepleződött le, tárult fel előttünk. Nem a jövőben fogja megigazítani az embereket. Az újszövetségben az lepleződik le, amit Isten már megtett értünk.

Tehát előbb történt meg a megigazítás, így volt minnek lelepleződnie. Ez után lehetett kijelenteni, hogy igazak vagyunk. Sokszor hallani, hogy változtasd meg az életedet. De hogyan? Mit tegyek? Ilyenkor újra meg újra elmondják, hogy térj meg a bűneidből, és csináld végig a jól ismert folyamatot. Én azt látom az Igéből, hogy ennél tovább kell menni. Új felismerésre kell eljutni, mert ha ez nem történik meg, akkor bár sok mindent meg tudsz csinálni, el tudsz hagyni, meg tudsz tagadni dolgokat, de mindmind csak nehézségek és szenvedések árán fog menni. Sosem lesz

tartós az eredmény, mert mindig rajtad fog múlni. Ha ezt nem így, tisztán hirdetjük, akkor az egy másik örömezenet.

Mk.1:15: „térjete meg és higgyetek” Többféleképpen is létre tud jönni bennünk a metanoia. Van, hogy a felismerés, az ismeret után tud jönni a hit. Először egy intellektuális ismeretünk van. Pld olvassuk a Bibliát és gondolkodunk az olvasottakon. Van, aki először felismeri a hazug állítást, hogy bűnös, és egy utolsó senki. Megérti az igazságot (felfogja az értelmével), utána megváltozik a gondolkodása, el tudja fogadni a megigazultságát és létrejön a hit benne. Megint másokat tud olyan hatás érni, hogy hit ébred bennük, pl. valami miatt meglátják Isten szeretetét, és utána értik meg a megváltás lényegét, a folyamatot. Nem szabad szabályokat felállítani ebben a dologban sem.

A valódi felismerés túl van az intellektuális megértésen. Természetesen fontos a jó ismeret, fontos, hogy ne értsük félre az Igét, de a gondolkodásmód megváltozása a metanoia.

A megigazultságod mindig ott van benned, amikor erre ráébredsz, akkor megismered a valóságot, akkor a valóság szabaddá tesz. Megismeritek Gr1097 ginoszkó = felismerni valamit. Vagyis amikor felismered az igazságot, látod, hogy az milyen jó, akkor egy idő után úgy élsz abban a szabadságban, mintha mindig is a részese lettél volna. Amikor valaki prédikál, és azt mondom, hogy ez a szívemből szól, jelzi, hogy az igazság mindig is ott volt bennem, csak nem lepleződött le, nem tárult fel előttem. Mert a valóság és az igazság nincs távol tőled, hiszen te magad vagy az. Ez lepleződik le, és ezért teljesen sajátodnak érzed. Ilyen a szeretet is. Amikor lelepleződik, akkor az nem arról szól, hogy szeretnünk *kell*. A kell, az egy tőlünk távoli dolog. Automatikusan jön majd belőlünk a szeretet, mint gyümölcs, azért, mert ilyenek vagyunk.

Ap.Csel.2:38: „Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát”. Ennél az ígénéél lehetne mondani, hogy nézd, azt írja, hogy meg kell térni, és akkor megbocsátatnak majd a bűneid. Amikor azonban megvizsgáljuk a szöveget, akkor látjuk, hogy a térjete meg szó a metanoia, azaz változtassátok el a gondolkodásotokat, és forduljatok bele a bűnöknek bocsánatába. Ez egy olyan dolog, ami már készen áll nekünk. Nem azt mondja, hogy ha megtértek, majd akkor lesznek megbocsátva a bűneitek. Hanem azért változtassátok el a gondolkodásotokat, hogy felismerjétek, a bűneitek már meg vannak bocsátva!

Érdemes megnézni, hogy Jézus mit mond a megtérésről! *Mt.3:2: Mt.4:17: „térjete meg, mert elközelített az Isten országa”.* Nem azért kell megtérni, mert bűnös vagy! Egyetlen szó sincs itt a bűnről. Pedig ha az lett volna a legfontosabb üzenete, akkor arról beszélt volna. Azt mondta, hogy térj meg, mert itt van Isten országa, amely békesség és Szent Szellem általi öröm. Tehát változtasd el a gondolkodásodat arra, hogy egy csodálatos ember vagy, mert helyre lettél állítva. Fantasztikus békességed és örömed lehet, függetlenül attól, hogy mid van, vagy mid nincs. Ezt jelenti az, hogy változtasd meg a gondolkodásodat. Azt feltételezzük, ha nem ugyanazokkal a szavakkal mondjuk, hogy “térj meg”, akkor nem érti meg az ember. Nem szabad azt gondolni, hogy csak egy bizonyos formához, vagy egy fordításhoz van kötve az igazság hirdetése. Az Igazság előbb létezett, mint bármilyen forma, bármilyen írás vagy könyv. Annak örülhetünk, ha valamilyen írás segít az Igazságnak a megértésében, de azt gondolni, hogy egy bizonyos forma a garancia az Igazság felismerésére, óriási tévedés.

HIT I.

Talán az egyik leginkább félreértelmezett dolog a hit. A keresztény világban sokan azt gondolják, hogy a hit egy olyan lehetőség az ember számára, amit arra lehet használni, hogy előállítunk vele, illetve létre hozzuk vele valamit, amit a Bibliából olvasunk ki. Ez téves elgondolás.

A hitünk nem hoz létre semmit, és nem győzi meg Istent semmiről! A hitünk bennünket győz meg arról, amiről Isten meggyőződött.

A Biblia definíciója: *Zsid.11:1-3: „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Mert ezzel szereztek jó bizonyosságot a régebbiek. Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy a mi látható, a láthatatlanból állott elő”.*

A hitnek a láthatatlan az alapja!

Minden, amit érzékelni lehet, a nem érzékelhetőből állt elő. A valóság, az igazság az érzékszerveink által nem érzékelhető! A Biblia a nem manifesztálódott dolgokat láthatatlannak hívja. A valóság a láthatatlan világ, az isteni örökkévalóság, és abból indul ki minden. Mi a reménylett dolgok valósága? Gr2476 hűpohisztemi = valóság, és abból a Gr5287 = hűposztászisz, Gr5259 = hűpo = alatta, hisztemi = állni. Azok a dolgok, amikben korábban reménykedtek, (pld. a zsidóság várta a Messiást), valóságos dolgok voltak, mert Isten ígéretei igazak.

Ami az egészet alátámasztja, az a HIT! Abban hiszünk, hogy Isten dolgai így vagy úgy fognak megtörténni és megjelenni, manifesztálódnak. Ezeket azért érdemes megérteni, mert a hívők általában a jövőben reménykednek, pedig már minden a miénk. Majd ha az Úr elvisz, akkor milyen jó lesz, majd ha valami

számunkra kedves dolog fog megtörténni velünk, akkor milyen áldottak leszünk, stb. Amikor hívők jövőbeli dolgokkal erősítik, vigasztalják egymást, az kifárasztja az embert. Azért, mert nincsen alátámasztás (Gr. hiposztázisz), ami megtartja az egészet. A megtámasztás az a hit, ami az elvégzett, és a már meglevő dolgokról szól. Amikor még mindig úgy beszélünk, hogy majd így lesz, majd úgy lesz, akkor egy idő után kifulladás a lelkesedésünk, érezzük, hogy valami testi gerjedelmet kell produkálni. Mert hit a reményelt dolgok **valósága**. Amíg csak reménykedsz, addig bizonytalanság vesz körül, nem érzed a megnyugvást. A jövőbe tekintesz és vársz valamire. Pl., hogy Isten megáld anyagilag. Csakhogy Isten már megáldott minden áldásával. *Eféz.1:3: „Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben, a Krisztusban”.*

A hit sokkal több, mint a remény. Isten megnyugvása is abból fakad, hogy megtette, elvégezte - bevégezte a munkáját tökéletesen. Mostantól akármi is lehet a világban, bármilyen nehézségek és kemény dolgok, Ő megnyugodott. Nekünk pedig nem a láthatókra kell nézünk, hanem a láthatatlanokra. Jézus azt mondja, hogy emeljétek fel szemeiteket, ne lefelé nézzetek, ne a világra nézzetek, hanem felfelé, és akkor nem a láthatókat látjátok majd, hanem a láthatatlanokat. *2.Kor.4:18: „Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók”.* A láthatatlanok nem érzékelhetők, (gr blepó) a láthatók időlegesek. *És az a szó, ami az ideig való,* (Gr4340 proskairosz) az egy bizonyos időszakig tart, nem tart örökké. Vagyis ami érzékelhető, ami látható, szemlélhető, megfigyelhető, felfogható, csak egy bizonyos időszakig tart. Ami viszont nem látható, az örökké tartó. Gr165 örökké = aioniosz = korokon keresztül tartó. Tehát, mindazok a dolgok, amiket érzékelni lehet, csak egy bizonyos időszakig léteznek, és vannak olyan dolgok, amik nem érzékelhetőek, nem láthatóak, amik

aionoszokon, korokon keresztül tartanak. Mi azt mondjuk, hogy örök.

Ha a láthatatlanokkal fogunk foglalkozni, akkor annak meg kell jelennie, és meg is fog jelenni az életünkben. Isten országa látható lesz rajtunk keresztül.

Minél inkább a láthatatlan köt le, annál inkább meg fog jelenni az, a világ számára. Aki rád néz, Krisztust látja meg benned, amikor beszélgetsz az emberekkel, segítesz nekik, vagy csak egyszerűen velük vagy, gyógyír leszel a számukra. Megoldást hozhatsz el nekik. Ez az egész szellemi módon történik meg.

Róm.8:19: „a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését”. Ez az egész világ arra vár, hogy megszabaduljon, és hogy megszülessen a dicsőséges szabadságra. Hogy az Isten fiai dicsőséges szabadsága megjelenjen. Ennek az alapja megtörtént már, és benne van a láthatatlanban mindenki számára. *Róm.8:21: „Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára”.* Gr1657 eleutheria = szabadság mindenféle korlátozástól mentességét jelent. A hit a nem látható dolgokról való meggyőződés. A Gr1650 eleghosz = bizonyíték, meggyőződés. Meggyőződés olyan dolgokról, amik nem érzékelhetők. Tehát a konfliktus az, hogy az ember nem érzékeli a láthatatlant, sőt, amit lát, érzékel, azt gondolja valóságosnak, de nem az. Aztán jön a hit, ami a nem érzékelhető, a nem percipiálható dolgokat valóságnak látja. Pál máshol azt mondja, hogy az érzéki ember ezt nem érti. *1.Kor.2:14: “Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Szellemének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg”.* Logikával, elképzeléssel, gondolkodással, tapasztalati úton nem lehet odajutni. Mert a hit nem tapasztalat, hanem a nem látható dolgokról való meggyőződés. *Kol.2:16-17: „Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy*

ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában. Melyek csak árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé". A valóság a Krisztusé, a remény csak a valóság árnyéka. De eljött Krisztus! Pál azt a képet használta, hogy Krisztus árnyéka vetődött előre, ami a reménység, de most megjelent az, aki az árnyékot okozta. A valóság, a lényeg számunkra a hit formájában realizálódik, így tudunk számolni vele. *Zsid.11:2: „Ez által szereztek jó bizonyítást a régiek*". Itt gondolhatunk a 12 kémre. A jó bizonyítást, a jó hírt csak azon az alapon lehet mondani, amit nem tudunk érzékszervekkel felfogni, tapasztalni. Ebben volt jó bizonyítást a régieknek. A hithősök a nem látható dolgokkal foglalkoztak, és nem a látható dolgokról szereztek meggyőződést, hanem a láthatatlanokról.

Lassan rájövünk arra, hogy azok valóságosabb dolgok, mint a láthatók. Sokszor csak intellektuálisan fogalmazzuk meg ezeket. Állítjuk, mi nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra. Ennek ellenére hiába idéztük az Igét, mert összeomlottunk, amikor valami probléma történt. Kérdezzük ilyenkor, hogy hol van Isten? Hát itt van, és mindig is itt volt, minden a mi meggyőződésünkön múlik. Jézus azt mondja, hogy talál-e hitet, amikor eljön. Ráhábnak volt hite, de Izraelben csak Józsuénak és Kálebnek volt. Jézus akkor sem talált volna hitet. Nem állíthatjuk azt, hogy egyikünk birtokosa a hitnek, a másikunk meg nem. A hit senkinek sem a monopóliuma. A hit Istentől van. Isten hite az, ami nem ismer gyülekezeti határokat.

Jézus azt mondta, hogy a vámszedők is megelőznek benneteket. Amikor valóban a nem láthatóról kezdesz meggyőződni, az fog minőségi változást hozni az életedben. Különbösen csak egy látszat változás az, ami létrejön. Ha nem a láthatatlanból gyökerezik a látszat, akkor lehet szép az életed, de nem valóság. Legyél őszinte magadhoz, mert ez nem a másik hitéről szól, hanem a tiédéről.

A hit, a meggyőződés nem ismer semmilyen vallási, gyülekezeti korlátot.

Lehet, hogy valakinek van meggyőződése, hite, mégsem jár gyülekezetbe, de szereti a másik embert. Lehet, hogy szeret vitatkozni, akkor is szereti az embereket. Lehet, hogy teljesen más kultúrája van, de szereti az embereket, és meg is halna értük. Tehát azzal szereztek jó bizonyosságot a régi hithősök, hogy a láthatatlannal foglalkoztak, és nem az érdekelte őket, ami látszik, mert a láthatatlanba voltak beleyökerezve.

A következő ige alapozza meg azt, hogy minden a láthatatlanról szól. *Zsid.11:3: „mert hit által értjük meg, hogy ez a világ Isten beszéde által teremtetett meg, mert a látható a láthatatlanból állt elő”*. Szó szerint így van leírva: A látható, a láthatatlanból állt elő! Vagyis mindenféle anyagi, materialista elméletet ki lehet húzni. Mindarra, ami látható, mindarra, ami érzékelhető, nem lehet alapozni semmit. Tehát ha bármilyen változást akarsz okozni a láthatóban, valakinek az életében, azt nem tudod a láthatóból létre hozni. Minden, ami látszik, ami manifesztálódik, ami érzékelhető, az a láthatatlanból jön elő. Nem tudsz mással számolni, csak a hittel. Ezért nem működik hosszú távon semmilyen vallási vagy viselkedési változás. Teljesen mindegy, hogy milyen alapokon áll, erkölcsin, félemlítésen, vagy buzdításon, ezek mind kifulladásnak, mert a láthatóban gyökereznek. Amikor valaki hisz, az nem belőle indul ki.

Amikor azt hajtogatják nekünk, hogy higgy, csak higgy, és megint csak higgy, akkor ez testi erőlködésbe torkollhat, és belőlünk fakadna. A hit mindig a láthatatlanból jön elő, és a láthatatlanról van meggyőződése.

(Érdeemes elgondolkodni még egy tényen. Nagyon sokan azt a dolgot tartják igaznak, amit a körülöttük lévő, vélekedő emberek

tömege állít, vagy elfogad. Ez egy óriási csapda lehet. Nem mindig az az igaz, amit a tömeg igaznak tart.)

Jn.8:30: "Jézusról írja, hogy „sokan hittek őbenne”. Ap.Csel.14:1: „prédikálván úgy, hogy mind zsidók, mind görögök nagy sokasága lett hívővé”. Ha elolvastad ezt a szöveget, akkor fel kell tűnnie, hogy Pál vagy Jézus nem döntés elé állították az embereket, ahogyan ma tesszük. Ők úgy beszéltek, hogy az ott lévő emberek, ahogyan hallották a valóságot, elkezdtek maguktól hinni, mindenféle rábeszélés és nyomás nélkül. A láthatatlan valóságról beszéltek, mert az szüli meg a hitet. Ha mindig arról beszélünk, hogy ezt ne tedd, vagy azt ne tedd, bár benne van a Bibliában, és akarja is az ember a jót, de mégis belefárad az erőlködésbe, mert nincs, ami energiát adna a továbblépéshez. Ha látjuk a láthatatlant, akkor mindenféle tiltás nélkül is tudjuk, hogy mi a helyes. Legtöbbször a szemet szemért, fogat fogért alapján viszonyulnak egymáshoz az emberek. Mindaddig, amíg mi nem vagyunk meggyőződve arról, hogy Isten megigazította az emberiséget, és minden ember a testvérünk, addig mi sem fogunk tudni csak úgy elengedni a másiknak szívből. Mondani mondjuk, hogy megbocsátok neked, de mégis van bennünk egy túske a másik felé. Ha Ő bánt téged, de neked jó meggyőződésed van felőle, akkor úgy tudsz vele bánni, mint a testvéreddel. De ha nem állsz hitben, akkor úgy fogsz bánni vele, ahogyan ő bánt veled.

Jézus találkozik a samáriabeli asszonnyal, és azt mondja neki, *Ján.4:14: „Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne”.* Jézus azt mondja, amikor hiszel, amikor meggyőződsz a láthatatlanról, akkor benned is élő víznek a kútfeje keletkezik. Vagyis van egy meggyőződésed arról, hogy a láthatatlanban, Krisztusban minden el lett végezve, és felfakad benned az a forrás, ami miatt ömleni fog belőled az élet.

Ez az élet már nem a látható, érzékelhető világról beszél, hanem arról, hogy Krisztus mindent elvégzett. Nem kell azon igyekezned, hogy valahogy kiérdemeld Isten szeretetét, elfogadását, megbocsátását, mert már a tied!

A hit ma legtöbbször akkor kerül szóba, amikor szeretnénk megtapasztalni valamilyen csodát itt ebben a látható világban. Sokan mondják, ha látok csodát, akkor hiszek. Izrael is így állt a dolgokhoz. De hiába láttak csodákat, nem hittek. Lehetőségük lett volna bemenni az ígélet földére, és nem mehettek be, ott haltak meg a pusztában. Pedig látták, hogy van egy nagyobb hatalom, mint ők. Vagyis tudták, hogy Isten sokkal hatalmasabb, mint az ember, de ez sem vitte őket be. Ma ugyanígy, ehhez hasonlóan az egyházak hirdetik, hogy van Isten, térjetelek meg, és ez nagyon jó. De a lényeg, ami a legfontosabb, az te és mi vagyunk egyesével, ami veled és velünk történt! Mindannyian meg lettünk igazítva ott a kereszten egyenként.

Meghaltál, és fel is támadtál Krisztusban, teljesen megtisztította a lelkiismeretedet. Tökéletesen tiszta vagy Jézus vére miatt. Megigazult, tiszta és szent ember lettél! Nem a hívő praktikákban, vagy a liturgikus tettekben, akármi is legyen az, hanem Őbenne történt ez meg. Ez a lényege a hitnek!

Amíg ez nincs bennünk, akármit csinálunk, még ha a legnagyobb istentiszteletet is éljük át, ha hazamegyünk, boldogtalanok leszünk. Nem leszünk teljesek, és talán boldogtalanok is maradunk. Azt gondoljuk, ha vasárnap valami nagy dolog történik velünk a gyülekezetben, vagy a templomban, akkor az továbbvisz a következő időszakban is, de ez nem igaz. Évszázadok óta ezt tesszük, és mégis kifulladásunk, sőt tele vagyunk mindenféle bajokkal. Évszázadok óta azt mondják, hogy gyere a gyülekezetbe, és fogadd be Jézust. Aztán ha az életedben elkövettél valami bűnt, azt soha nem mossa le rólad semmi, még Jézus vére sem. Ezek rettenetes gondolatok! Miért van ez? Mert a

láthatókra mutat, és nincs hit! Mert a hit azt jelenti, hogy a láthatatlan dolgokról van meggyőződésed.

A valóság megtapasztalása az, hogy beszélünk valamiről és nincs mögötte a szubsztancia, akkor az elszáll. Ha a valóságról beszélünk, akkor annak tartalma van, súlya van, ereje van. Ma is azt gondolják sokan, a gyülekezet arra való, hogy oda behívjuk az embereket, és döntés elé állítsuk őket. És ha nem döntenek, akkor hiábavaló volt az erőfeszítés. Ez azért lehetséges, mert két különböző kontextusban látjuk, értjük az igéket. Nem mondom, hogy ez nem működhet, de abban a látásban azt feltételezik, hogy a megtérőnek köze nincs Istenhez addig, amíg el-, vagy be nem fogadja. A másik kontextusban pedig csak fel kell ismernie azt, hogy már megvan mindene, csak még nem látta ezt meg. Abban az Istenben hiszünk, aki úgy hívta elő a láthatatlanokat, mint a meglevőket. Úgy beszélek bármelyik emberrel, mint aki már megigazított. A bevégzett munka mindenki megigazításáról szól, függetlenül attól, hogy az ember felismerte-e azt, vagy sem. Mivel az ember elbukott, Isten elküldte a Fiát, és a halálában megigazultnak ítélte meg az egész világot. Ennek bizonyosságaként fel is támasztotta. De itt nem fejeződik be a történet, mert Pál azt mondja, *Ef.2:6: „és vele együtt feltámasztott, és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért”* (minden embert). Ez akkor történt meg, amikor még a világban az emberek erről semmit sem tudtak, mindenki bűnös volt, minden ember halott volt. De Isten már nem így látja a világot, mert megigazultnak ítélte meg. Bár az ember meghalt, de fel is támadt Krisztussal, az Atya a keblére ölelte, és fiának szólította. *Luk.15:24: „mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.”* Az apa örült a fia visszatérésének, és nem mondogatta neki, hogy merre jártál, mit csináltál, miért hagytad el az atyai házat. Hanem fiának nevezte, és ünnepet tartott nagy lakomával. A nagyobbik fiú viszont nem úgy látta a dolgokat, mint az apja. Ő a mezőn dolgozott és meghallotta a zenét és a táncot. Ekkor tudta meg,

hogya a testvérét ünneplik, aki hazatért. *Lk.15:28*: „*Ekkor az megharagudott, és nem akart bemenni. De az apja kijött, és kérlette*”. Ma az Egyház néz úgy a világra, mint ahogyan a nagyobbik fiú az öccsére. Nem tudja elfogadni testvérének, és azt gondolja, hogy a pokolra jut. Ez azért van, mert nem látja meg azt, amit az Atya látott, hogy Krisztus halálában és feltámadásában benne volt az ember is személyesen. Isten soha nem változott meg, (*Jakab 1:17*) csak az ember. Így az embernek kellett megigazulnia, hogy kapcsolatba kerüljön Istennel, és hogy olyan természetesen legyen, mint Istennek. E nélkül az ember nem tudna közösségben lenni Vele.

HIT II.

Idáig megértettük a hit alapszabályát, a hit nem állít elő semmit, nem bír teremtő erővel, csak azt tudja előszólítani, ami már megvan a láthatatlanban. Isten Jézus Krisztusban mindent elvégzett, és Ő erről megvan győződve, ez a hite ezzel kapcsolatban. Látja a megváltást, annak eredményét, és abban hisz.

Vagyis mielőtt mi szeretnénk volna, Ő már szeretett minket ezt mondja János. *1.Ján.4:19: „Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket!”* Előbb halt meg, és igazított meg minket, mint ahogy azt mi tudtuk volna, előbb megbékéltetett az Atyával, mint ahogy mi megbékéltünk Istennel. Neki előbb voltak rólunk gondolatai, mint ahogy nekünk megszülettek a gondolataink róla stb. *2.Tim.1:9: „Aki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az Ő saját végzése és kegyelme szerint, mely adatott nekünk a Krisztus Jézusban örök időknél előtte”.* *Hab.2:4: az igaz (Hb 662, 663-ból cáddik = megigazult) ember az ő hite által él.* Az ószövetségben folyton cselekedni kellett, hogy megigazultak lehessenek. Mi pedig a hitet egyszerűen, mint egy beszállókártyát, valutát, fizetséget használtuk azért, hogy Isten befogadjon, elfogadjon.

Téves az a gondolat, hogy a belépéshez, ahhoz hogy Isten fiává válj, hogy közösséged lehessen Vele, bűnbocsánatot kaphass, vagy Isten elfogadását elnyerd, szükség lenne a te hitedre. Isten még ezt sem kívánja az embertől. A Fia megtett mindent értünk. Az Ő áldozata a belépőkártyánk és nem a mi hitünk! A mi hitünk elfogyhat, elgyengülhet és növekedhet is. A hitet a már megtörtént cselekmény adja.

Ő már akkor mindent elintézett, amikor még bűnösök voltunk, és talán meg sem akartuk ismerni. Pál azt mondta, hogy az a hit,

ami bennünk van, az is Krisztusnak a hite, és az alapján fog Isten bennünket látni. *Gal.3:23: „Minekelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig”*. Mit jelent, hogy eljön a hit? Semmiképpen sem azt, hogy egyikünk hisz a másikunk pedig nem hisz, és ezért jön a pokol. A belépőt Isten adta Jézus Krisztusban. De nem a hited vitt Krisztusba, hanem Isten.

1.Kor.1:30: „Istentől vagytok ti a Krisztusban!” Isten volt, aki ezt megtette, Isten az, aki Őbelé helyezett, Isten az, aki bennünket összekötött Krisztussal, Isten az, aki megbékélt velünk. Nem a mi hitünk és nem a mi egyetértésünk. Ez egy egyoldalú dolog volt, nem tudunk semmit sem hozzátenni.

Sajnos, ma ezt a klasszikus teológia nem így értelmezi, mert egy cselekedetalapú, öntisztogató módszert választott. Az egyik legártalmasabb dolog, ami történt a Bibliafordítások során, hogy a metanoia szót, amikor görögről latinra fordították, akkor penitencia-nak, penance-nak fordították, ami az angolban a repentance (megtérés). A re = vissza, újra meg újra, a penance, penitentia = jóvátétel, fizetni érte. Az említett fordítás gyökere már benne volt a fordítóknak. Vagyis neked gyakorlatilag újra meg újra jóvá kell tenned, fizetned kell, azért amit tettél, és akkor Isten jóban lesz veled.

A Gr. metanoia szó értelmezését a következő példán keresztül ismerhetjük meg. Az egyik király elment, hogy megtámadjon egy másik királyt. Annak a másik királynak segítségére indult egy harmadik sereg, így nagyon nagy lett a túlerő az első királlyal szemben. Amikor ezt a király megtudta, meghallotta, hogy ellene jön a harmadik király is, akkor: így van a szövegben, hogy metanoiát végzett, vagyis megváltoztatta az egész elképzelését, megfordult és hazament. A metanoia szó egyszerűen annyit, jelent, hogy megváltoztatni a gondolkodást. Másként gondolkodni, másként, látni: meta = a szerint, együtt, -val, -vel, azáltal,

keresztül. nusz = elme, szellem értelme. Metanoia, metanoau, megtérés, vagy térjetelek meg. Ez az egész azt jelenti, hogy a szellemed értelme szerint, aszerint a felismerésed szerint változtasd meg a gondolkodásodat.

1.Kor.2:16: „Mert ki érte fel az Úrnak értelmét, hogy megoktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van”. A nusz szót használja az eredeti szöveg, Krisztusnak a nusza, Krisztus értelme van bennünk. *Eféz.4:23: Megújuljatok pedig a ti elméteknek szelleme szerint,* Gr = újuljatok meg a nuszotok szelleme szerint, szelleme által. Ez arra utal, hogy van egy olyan rész benned, a szellem értelme, ami rendben van, ami Krisztus értelme. Amikor a Lukács ev. végén Jézus megjelent nekik, és nem értették Őt, akkor megnyitotta az értelmüket, hogy megértsék az írásokat. Abban a pillanatban hirtelen történt velük valami, és ezt átélték. Ezt tapasztaltuk mi is. A megtérés nem egy intellektuális tudás. Eddig milyen tudatlan voltam, de most olvasom a könyveket, és aszerint kezdem el megváltoztatni a gondolkodásomat. Nem.

Krisztusnak az értelme élő, ami megelevenítette a halott szellemedet. Kezdj el úgy gondolkodni, változtasd meg az elmédet úgy, ahogy meg van elevenítve a szellemed.

Már az elején megjegyeztem, hogy a saját hitünk nem bír teremtő erővel. Képtelen bármit is magától előállítani, csak azt tudja előszólítani, ami már megvan. Vagyis a hit akkor valódi, ha az Isten hitében hiszünk, abban, amit Isten hisz, gondol a megváltásról és annak eredményéről. Minden elvégeztetett, Ő ebben hisz, és nem tágít ettől.

A Biblia több helyen is említi, hogy legyen bennetek az Istennek a hite, vagy Krisztusnak a hite. Sokszor nem is vesszük észre ezeket a szavakat, mert más magyarázatokat hallottunk róla. A legtöbbször azt tanítják, hogy a hitet neked, magadnak kell

előállítanod. Ezért sokan görcsölnek a hit kérdésén, és magukat hibáztatják azért, mert nem tudják előállítani a megfelelő nagyságú hitet, ami képes cselekedni. Ez egy teljesen rossz megközelítés. A mi viszonyrendszerünkben azt gondoljuk, hogy nekünk kell mindent először megtennünk, és majd azt követi Isten cselekedete. De, mint már ezt megállapítottuk, ez téves elképzelés. Ezért nagyon fontos, hogy ne abban bízunk, amit mi magunk tudunk létrehozni, hanem abban bízunk, higgyünk, amit Ő már létrehozott, amit Ő akar, akart. Ennek a tudata minden görcsöt, akarást, nyögést levesz rólunk, és bevisz abba a nyugalomba, ahol Isten van. Ez teljes megelégedettséget fog adni az életünkbe. Amikor Isten megteremtette az embert, aki hasonlatossága és képmása volt, akkor nagyon sokat beszélgettek, mindenféle ceremóniák nélkül. Isten megjelent az Édenben és teljesen közvetlenül társalgott az emberrel. Az ember pedig semmit nem görcsölt azon, hogy Istennel beszélget. Miért? Mert közvetlen kapcsolatban, közösségben voltak. Ez a kapcsolat, közösség határozta meg Őket, emiatt a kapcsolat miatt tudtak és akartak beszélgetni egymással.

Amikor a bűn bejött a világunkba, akkor az ember elbújt, és már nem akart beszélgetni Istennel. A legtöbben azt gondolják, hogy majd csak akkor beszélgethetnek Istennel, ha jóban lesznek vele, vagyis ha megtérnek, jó dolgokat cselekszenek. De Isten soha nem fordult el az embertől. Mindig is jóban volt az emberrel, mi nem tudjuk jobbra tenni a hozzánk való viszonyát sem imával, sem gyülekezetbe járással, sem böjttel, semmivel. Isten rendbe hozta újra az Édenben elrontott kapcsolatot az emberrel, és már újból tud az ember beszélgetni vele. Ha nem lett volna Jézus Krisztus halála, akkor könyöröghetne hozzá bárki is, szólhatnánk hozzá, semmit nem tudnánk tenni, mert az ember nem tudja ledönteni az Isten és ember közötti válaszfalat az imájával, vagy azzal, hogy bocsánatot kér, hogy megbánja az egész világ bűnét. Nem tudja soha rendbe hozni az ember azt, amit elkövetett. De Isten elrendezte.

Ez az alapja annak, hogy imádkozni tudunk, hogy ki tudjuk fejteni a szeretetünket és át tudjuk élni azt, amit Isten létrehozott a számunkra. Mert mindent elvégzett értünk. Ha nem megyünk vissza oda, ahol a kezdet van Őbenne, ahogyan Ő gondolkodik, semmire sem jutunk. Csak elméleteket fogunk gyártani arról, hogy is van az Istennel való kapcsolat. Azt is szokták mondani, hogy hiszem, ha látom. A láthatatlan tehát egy nagyon fontos tényező a számunkra. A legtöbb ember a látható dolgokat, az érzékelhető dolgokat gondolja a valóságnak. Isten láthatatlan Isten, de először Ádámnak jelent meg, amikor az Édenben voltak. Együtt sétáltak, beszélgettek Istennel, hűvös alkonyatokon. Amikor elkövették a bűnt, akkor észrevették a láthatót, az érzékelhetőt. Ettől kezdve a teljes figyelmüket ez kötötte le. Még egy ideig látták Istent, sőt még a gyilkos Káin is látta és beszélt vele, de aztán eltűnt az ember szeme elől. Később olvassuk, hogy már segítségül kellett hívni Őt, vagyis imádkozniuk kellett.

Ez semmiképpen sem azt jelentette, hogy Isten elfordult az embertől és többet már nem foglalkozott velük. Isten a szeretet Istene, ami alapvetően a természete, ebben nem fog soha megváltozni. Az embert továbbra is szerette, gondját viselte, csak az ember nem vett róla tudomást. Az ember szeme megnyílt a láthatóakra, érzéklni kezdte azt, és elfelejtette, figyelmen kívül hagyta Istent, a teremtőjét. Ezért tűnik úgy ma is, hogy ami nem látszik, az nincs.

Történt tehát egy olyan változás, ami nemcsak érzékelési változás, hanem pont azt kérdőjelezi meg, hogy vajon a valóságot látjuk-e. Mivel mélyen belénk ivódott az, amit érzékelünk, tapasztalunk, azt gondoljuk igaznak, ezért az igazi valóság magunkkal vagy másokkal kapcsolatban nagyon sokszor rejtve marad előttünk, illetve bizonyos következtetéseink, nem biztos, hogy megállják a helyüket. Pajótól hallottam ezt: Azt mondjuk, hogy a kezem, az asztal valós, mert látom és érzékelem. Igen, de

ha a kezemet aláteszem egy mikroszkópnak, azt látom, hogy sejtekből áll. Ha kinézek, akkor látom az egész kezemet, de a mikroszkópban csak a sejteket látom. Ha kicserélem a mikroszkópot és elektronmikroszkópot használok, akkor hirtelen olyan, mintha a csillagokat nézném, mert az atomok, meg az elektronok jelennek meg és pörögnek. Ha kinézek a mikroszkópból, akkor megint látom a kezemet. Ha továbbmegyek, és megnézem egy kvantum mikroszkóppal, akkor pedig egy idő után már nem látok semmit. 2012-ben, amikor a kvantumfizikai vizsgálatoknál egy anyagot vizsgáltak egyre beljebb, eljutottak egy olyan mélységbe, ahol már nem láttak semmit. Közzétette, és kijelentette a tudomány, hogy az anyag nem létezik. De hogyhogy nem létezik, ha kinézek a mikroszkópból, továbbra is látom a kezemet? Ez a tudományos jelenség azt írja le, hogy érzékelhető valami, és mégsem létezik.

Azzal kezdtem, hogy a látható dolgok ideig valók, az érzékelhető, felfogható dolgok időlegesek. A tudomány mai állása szerint - és ehhez nem kell hit -, ha valamit érzékelsz, valamit felfogsz, az nem bizonyítéka annak, hogy az a dolog létezik. Itt újra az a kérdés, hogy mi az, ami valóban valós és mi az, ami érzékelhető, de mégsem valós. Az elme ezt nem tudja felfogni, mert az elme az érzékelés egyik eszköze. Érzékeléssel nem tudod felfogni azt, ami az érzékelésen túl van. Itt van a kezem, de nincs. Látom, érzékelem, de nincs. Ha valakinek folyamatosan elektronmikroszkóp lenne a szemében, akkor nem látna fákat, ablakot, ágyat, csak bogyókat látna, és nagy tereket, amiket protonnak és neutronnak hívnak, vagy atomokat látna. Nem érzékelné azt, hogy egy fotelban ül, nem látná azt, hogy a fotel és az illető, aki rajta ül, az két külön dolog. Nincsenek határok a test és a levegő között sem. Ha valakinek más szemüvege lenne, ő teljesen másként látna. Az ő számára lehet, hogy nem lennének vizuálisan tárgyak. Ebből is látható, hogy minden, ami az érzékelésen alapul, az nem örök. Elmúlik, változik. Pál azt mondja,

hogy nem a láthatókra nézünk, mert a láthatók ideig valók. A láthatatlanokra nézünk, mert azok örökkévalók. *Zsid.11:3: „Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy a mi látható, a láthatatlanból állott elő”*. Tehát a látható dolgok a láthatatlanból álltak elő.

Amikor az ember elfordult az Istenből való közvetlen megtapasztalásától, ami az egyetlen létező valóság volt, akkor létrejött az ember számára valami más, és az lett a valósága. Az igaznak elveszítettük a realitás értékét. Ez azért fontos, mert az Új Élet a valóság. Amit Isten tett Krisztusban, az láthatatlan, de az a valóság.

KRISZTUS HITE

Fontos ezzel a ténnyel is foglalkozni, mert a gondolkodásunkban alaposan beépült az a fordítás, hogy *“Krisztusban való hit.”* Szinte mindenhol ezt találjuk. A nagy klasszikus angol Bibliák, pld. King James úgy fordít, hogy Krisztusnak a hite. Ez a Bibliafordítási hiba valószínű azért történt, mert a saját teológiájukat fordították bele. Ezzel óriási kárt okoztak, aminek az a gyümölcse, hogy mindenki azt gondolja, azért vagy igaz ember, mert hiszel. Ennek oka, hogy azt állítják, az a hit, amit Krisztusba vetünk, az üdvözít, és az tesz bennünket igazzá. De nem így van az Igében. Nézzük az eredeti görög szavakat! Gr5207 hüiosz = valaki fia főnév, Gr4102 pisztisz és Gr1722 hite által. Vagyis: Krisztusnak a hite által!

Gal.2:16: „Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézusban való hit által”. Tehát cselekedetekből való megigazultság, vagy hitből való megigazultság? Úgy írja, hogy Jézusban való hit által. *Gal.2:16 folyt. „Mi is Jézus Krisztusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből, és nem a törvény cselekedeteiből, mert a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem”.* Kétszer szerepel benne, hogy a Jézus Krisztusban való hit által, és hogy megigazultunk a Krisztusban való hitből. Az eredetiben nem ez van. *Gal.2:16: „Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem az által a hit által, ami JÉZUSÉ.”* Jézus Krisztus hite által igazulunk meg. A következő mondat a magyar fordításban: *Mi is Jézus Krisztusban hittünk.* Az eredeti görög szöveg szerint: *Nekünk is ugyanabban van a hitünk, mint Jézus Krisztusnak.* Márk ev.- ban mondja Jézus, hogy *Mrk.11:22: „legyen hitetek Istenben” = legyen bennetek, a birtokotokban az Isten hite.* Van tehát egy olyan fogalom, hogy Istennek a hite, vagy Krisztusnak a hite. Az által a hit által, ami

Jézusban van - vagyis nem a cselekedetek által, hanem a Krisztusban lévő hit által igazulunk meg.

Megigazultunk abból a hitből, ami Őbenne van, és nem a törvény cselekedeteiből, mivel abból egy test sem igazul meg. Ha csak ezt az egy ígét is nézem, arra következtethetek, hogy amiről beszélünk az Krisztusnak a hite, és ez az alapja a megigazultságunknak.

El lehet gondolkodni azon, hogy az én megigazultságom alapja nem belőlem, az én reakcióból indul-e ki. Azt mondja az Ige, hogy Krisztusban való hitből, abból, ami Őbenne van. A Krisztus hite által. *Gal.2:20: Krisztussal együtt megfeszítettem, élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Ami életet, most testben élek azt Isten Fiában való hitben élem.*” Ha ezt megérted, akkor a vonatkozási pont kikerül belőled. Kikerül kívülre Istenbe. Ez egy óriási megkönnyebbülést okoz az embernek. Azt írja, *„Isten Fiában való hitben élem”*. *“Ő benne való hit”*. Amikor Istenben kell hinni és jó passzban vagyunk, akkor örömmel és büszkeséggel tölt el ez a hit! De ha nem vagyunk jó passzban, akkor valahogy eltűnik ez a hit, és nehéz lesz minden. Azért mert a cselekedet alapú hozzáállással te vagy a kiindulópontja, forrása az egésznek. Még a hitnek is! Mert az én hitemre gondolunk őbenne. Amikor így gondolsz magadra, akkor automatikusan magadból merítesz, ha nem vagy a tudatában ennek, akkor is így van. A magad képességéből kell adnod, aminek a zöme lelki energia. Például, hogy jól érzed magad, vagy jót imádkoztál, vagy kaptál az Úrtól valami kijelentést, ami rád van alapozva. Amikor az ember megérti, hogy a megoldás rajta kívül van, lemennek a terhek.

Az Isten Fában való hitben élek - ez azt jelenti, hogy az által a hit által, ami Isten Fiának van.

Tehát: amit az Isten Fia hisz, azt hiszem én is. *„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”*, Az “én” az az ego, de aki bennem él, az Krisztus. Ezt az életet, amit élek, Isten Fának a hitében élem. Az egésznek ez a mozgatója, kiindulópontja. Ha azt állítjuk, hogy Isten hisz benned, az valóban így van, mert az Ige azt mondja, hogy van hite benned. Ez nem pozitív motivációs beszéd, hanem ez egy óriási, spirituális valóság, ami el volt rejtve a szemünk elől. Ő a mi apukánk. Ha mi, ember létünkre hiszünk, bízunk a gyerekeinkben, akkor Isten mennyivel inkább hisz bennünk. Csak furcsa ez nekünk, mert azt gondoljuk, hogy nyomorult bűnösök vagyunk. De Isten az látja, hogy Krisztus él bennünk, nekünk csak át kell magunkat adni ennek. *Gal.2:20: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Ami életet, most testben élek azt Isten Fiának (birt, egyes sz, himn.) a hitében (rész, egyes, himn.) élem”*. *King J. live by the faith of the Son of God* = élj Isten Fia hitével. Isten Fiának van egy hite, és az a hite: fiam én vagyok benned, én élek benned, és ez az egész az Élet! Igyekezz, hogy azonosítsd magadat ezzel. Peterson pásztor fordítása: *“Teljesen azonosítottam magamat Ővele.”* Ebben van a lényeg, teljes azonosulásról szól. Ez ledönti azt a hamis identitást, amivel azonosítottuk magunkat, ledönti az egónkat. Az igazi valódi Krisztus, és te egy felkent lény vagy, olyan, mint Ő. Amikor eljött, akkor az volt a célja, hogy megmutassa, a mennyei Atya ugyanúgy szeret minket, mint Őt.

Ez, persze addig nem mond semmit, amíg nem ismerjük fel, és nem nyitjuk meg rá magunkat, ez nekünk hívőknek is nagyon fontos. Jézus azt mondja, többet szeretne tőlünk, minthogy elfogadjuk Őt: *“Ahogy nekem teljességem és örömöm van, úgy neked is készen áll mindez, hogy megéld. Semmi különbségnek nem kellene lenni köztünk. Az igaz hogy én vagyok az elsőszülött, de ti, többiek a testvéreim vagytok, nincs különbség. Mind ott ülünk az Atya asztalánál.”* *“Elmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz.”* Amikor azt gondoljuk, hogy adoptált gyerek vagyok,

akkor az a szó, hogy az én atyám, meg a ti atyátok, nem azt jelenti a fejünkben, amire Jézus gondolt. Az volt Jézus eljövételének a lényege, hogy eltöröljön minden távolságot. (Az Efezus 1. írja, hogy örökbefogadott bennünket, és itt szerepel az adoptálni szó. A tükörbiblia úgy fordítja, hogy nem idegen vagy tőlem, akit kegyesen elfogadok, és mindig érezheted, hogy csak befogadott vagy, hanem teljesen átalakulsz, és úgy kell érezned magad, mint az édes fiának.)

Róm.3:21: „Most pedig törvény nélkül jelent meg az Isten megigazítása, amelyről tanúságot tesznek a törvény meg a próféták”. Láthatjuk, hogy nem a törvény kontextusában vagyunk. Anélkül jelent meg a megigazultság, hogy bármi jót kellene tenned, vagy bármi rosszat nem tenned. Régen a cselekedetek határoztak meg, de a próféták arról beszéltek, hogy meg fog jelenni a megigazultság, valami teljesen más alapon. *Róm.3:22: „Az Istennek a megigazítása a Jézus Krisztusban való hit által, mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek”.* Ez azt feltételezi, kell, hogy legyen valami hited. Mi az a hit, ami Jézus Krisztusban van, és mi az a hit, ami benned van? Ha ez a kettő ugyanaz, akkor biztosan Jézus a forrása. A Zsidó levélben le is van írva, Jézus a hit elkezdője és bevégzője, ha ugyanaz a hit, akkor Krisztusból származik és nem belőled. De ha ez nem ugyanaz a hit, és belőled származik, akkor úgy használod, mint egy belépőkártyát. Zömében most is így gondolkodunk, mert ezt tanultuk. Azért mert nem ismertük a megigazultságot úgy, ahogy a valóságban van.

A hit a test utolsó cselekedete. Belőlem származik, így a test cselekedete, akárhogy csűrjük csavarjuk is. Ha nem belőlem származik, akkor megelőzi valami. Ami megelőzi, az már nem tőlem van, tehát van a hitnek előzménye, és ez az előzmény nem igényelte, hogy teljesítsek bármilyen feltételt.

A hit hallás által van, hogy a nem látható dolgokról meg tudj győződni. Tehát nem azok által, akik hisznek, hanem Jézus hite

által jelent meg a megigazultság. Megigazulván ingyen az Ő kegyelméből, Jézus Krisztus váltsága által. Amikor azt mondjuk, hogy ingyen kegyelemből, akkor abban nincs semmi, amit te teszel hozzá, nem fizetsz érte semmit. A hitteddel sem fizetsz. A hit nem egy valuta és nem egy csereeszköz. Róm.3:27: *“Megigazulván ingyen kegyelméből, a Krisztusban való váltság által. Akit Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul hit által, az Ő vérében, hogy megmutassa az Ő megigazítását az előbb elkövetett bűnök elnézése miatt”*. Engesztelő áldozatul, hit által az Ő vérében. A bűnök miatt adatott halálra, a megigazultságunk miatt támadt fel, és az Ő vére által igazultunk meg. Jézus vére, amikor kiöntetett, elmosta a bűnöket. Ez az ige rámutat, hogy miért tudott ez megtörténni. Eleve rendelt engesztelő áldozatul hit által az Ő vérében. Ez a hit a véráldozatában, Jézus vére erejében való hitet jelenti.

A kérdés az, hogy kinek a hitét jelenti? Ha azt gondoljuk, hogy a mi hitünket jelenti, akkor nézzük meg, 1.Ján2:2: *„és Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nem csak a miénkért, hanem az egész világért is*. Láthatjuk, hogy nem arról van szó, hogy ebben hiszel-e vagy nem hiszel. Itt egy ténymegállapítás van, Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért. Itt a hívőkre utal János, de azzal folytatja, hogy nemcsak a miénkért, hanem az egész világért.

Vagyis Jézus Krisztus engesztelő áldozat az egész világ vétkéért. Tehát a hívőkért és a hitetlenekért is megtörtént már az engesztelő áldozat.

Róm.3:25: *„Isten eleve elrendelt engesztelő áldozatot hit által az Ő vérében, hogy megmutassa a megigazítását az előbb elkövetett bűnökre”*. Arra lehet következtetni ebből, hogy ez az áldozat a nem hívőknek is engesztelő áldozat volt. *Hit által az ő vérében* - ez Krisztus hitéről szól, az egész előtte való szöveg is erre utal. Vagyis Isten rendelte Őt engesztelő áldozatul. Jézus hitt abban, hogy a vére képes megtenni, véghezvinni a megigazítását az előbb elkövetett bűnök miatt. Minden bűnből megigazított, ami

valaha volt. Amikor Jézus, mint ember, testben meghalt, akkor a vére kifolyt a földre, de attól volt szellemi ereje, hogy Krisztus hitt saját vére erejében, így lett engesztelő áldozat. Az, hogy a bűnt eltörölte Krisztusnak a vére, nem az embereknek a Krisztus vérében való hitén múlik, hanem azon, hogy Ő hit benne, így az emberiséget igazgató is tette. (Ez teljesen összhangban van azzal, amit már említettem, a *Róma 5:9* „a vére által igazultunk meg”, ill. a vér elmosta a bűnöket.)

Jézus hite az, ami miatt megigazult minden ember, az Ő vére képes volt rá. Amikor ez megtörtént, akkor te sem, más sem tudott róla. Ugyanígy van ez ma is, nem múlik azon, hogy valaki tud-e róla. Ha nem hisz benne az ember, attól még megtörtént vele. Itt valami óriási dolog ment végbe, és az emberek azért élnek sötétségben, mert nem tudják a legnagyobb hírt.

Nem attól változik meg az életünk, mert cselekedjük a “megtérés cselekedeteit”, hanem mert felismerjük, Jézus mit hisz róluk. A korai kereszténységben elveszítették az igazi evangélium erejét, de nekünk mondanunk kell, hogy ami Krisztusban van, igaz rád is. Krisztus hatalma szavával tartja fenn a világmindenséget, és nem hatalmas szavával. (Ami az ún. hit mozgalomnak volt a lényege.) Azt hittük, hogy akkora erő van a szavunkban, de nem így van. Akkora hatalom van, aminek vannak szavai. Amikor a megigazulást hirdeted, elég csak megemlíteni, akkor is kiárad az ereje, hatalma, olyan erőteljes dologról van szó. Zakeusnak Jézus szólt, hogy Zakeus (= tiszta). Ez olyan erővel hatott rá, hogy ránézett az az ember.

Amikor te is meg vagy győződve az emberek ártatlanságáról, tisztaságáról, akkor nincs az a gonoszság, ami uralmat tudna venni ezen. Így van kipróbálva a hited magaddal kapcsolatban és a másikkal kapcsolatban is.

Beadom a derekam, amikor a másikon nagyon nem látszik, hogy meg lett volna igazítva Krisztus vérében, vagy hiszek továbbra is az ártatlanságában. Krisztus munkáját nem lehet felhígítani. Ő azt mondja, hogy ez el van végezve, akármit is csinálsz, így van. Megigazítottalak, de nehéz az ösztöke ellen rugódoznod. Egyszer be fogod látni az igazságot, és érezni fogod, hogy egy új élet nyílik meg a vad, és kemény élet helyett, pedig azt gondoltad, hogy csak az létezik. Közben nyelted a keserű pirulát, ami vele járt, egyszer csak felfedezed, hogy van egy út, amelyen nincsenek nagy kilengések. Egyenes, nem göröngyös, beteljesedés van benne, békesség, öröm és szeretet. Az emberek keresik ezt, de nem tudják megtalálni, mert ott keresik, ahol nincs. Az anyagban és ebben a világban nincs benne, amit keresünk. Nincs benne, hogy ki vagy, nincs benne a beteljesültség, nincs benne a megelégedettség, az örömed.

Gal.2:16: (Károly:) “ Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem”.

Eredetiben: „Felismerjük, hogy az ember nem a törvény tetteiből igazul meg, hanem egyedül a Krisztus Jézus hite által. (birtokos, egyes sz.) King James fordítás: “...but by the faith of Jesus Christ, even we have believed in Jesus Christ, that we might be justified by the faith of Christ, ...”. = ...hanem Jézus Krisztus hitével, még akkor is, ha Jézus Krisztusban hittünk, hogy Krisztus hitével megigazuljunk,....” Mi is Krisztus Jézusban hiszünk, hogy megigazulhassunk a **Krisztus hite által**. Ez így van, jól van fordítva (érdemes megnézni a gr. szót) *Róm.4:1: “Mit mondunk. Ábrahám atyánk nyert volna test szerint?”* Aztán előjön Ábrahám klasszikus példája, *Róm.4:9: “hitt Ábrahám és ez tulajdonított neki igazságot”*. Ez mellett látható, ha a *Róma 3. rész*

végigolvassuk, abban mindenhol Krisztusnak a hite szerepel és nem a Krisztusban való hit! Már találkoztunk a megigazulás szónál a Gr1223 dia = miatt szóval, ami a *Róma 4:25* szerint a *“bűneink miatt halt meg és a megigazult voltunk miatt támadt fel”*. Habakuk mondja, hogy *„az igaz ember hitből él”*. Habakuknál romlásról olvashatunk, miközben azt mondja, hogy én örvendezek az én Istenemnek. Vagyis a törvényen kívül másmilyen kapcsolódást is látott Istenhez. Itt nyilvánvalóan látszik, hogy az ószövetségben Isten engedte az átok következményeit, hiszen a törvény rendszerében éltek, ennek ellenére Habakuk örömét lelte Istenben. Észrevette, hogy van valami, ami túlmutat a törvényen.

Az eredendő hit az, hogy Isten mást lát rólunk, mint mi, másról van meggyőződve. Ő Jézus vérében való hit által engesztelődött meg felénk. Ez egy új alap arra, hogy igaz ember vagy, rendben vagy Istennel. Ahogy kezded megérteni ennek a lényegét, az megváltoztatja az életedet. Tisztában leszel azzal, hogy helyreállt kapcsolatban vagy az Atyával. Nem azért, ahogy most élsz, vagy ahogy cselekszel, hanem mert örökkévaló, megmásíthatatlan, megmozdíthatatlan alapja van a helyzeteknek. Amikor ezt engedted hatni magadban, az megkönnyíti a nehézségek elhordozását is. Amikor bajok jönnek, tudod, hogy sziklán állsz, kezdesz magadtól függetlenül jól reagálni, egyre kevesebb bűnt követsz el. Megszűnik a kárhoztatás, ami abból származott, hogy mindig próbáltad saját magadat rendbe tenni, ami a legritkább esetben sikerült, ezért bűnösnek érezted magad és akár állandósulhatott a rossz érzésed.

Egészen addig, amíg teljesen bele nem gyökerezünk abba, hogy nincs bennünk semmi olyan, amivel el tudnánk ezt rontani, bizonytalanságban lehetünk. A legjobb dolog az, ha megadjuk magunkat neki. Amikor azt mondom, hogy rendben vagy, az nem azt jelenti, hogy jól csinálod az életedet, helyesek a cselekedeteid, hanem rendben van az elszámolásod Istennel. Ráadásul nem is

érezed azt, hogy egyenesben lennél, mert nem látod, hogy minden el lett rendezve. Tehát nem a cselekedeteinkről beszélünk, hanem a helyzetünkről Isten szemében. Ez két különböző dolog. Amikor valakiben ez összemosódik, akkor azt hiszi, hogy valami nagy baj van vele. Miért? Mert a cselekedeteit nézi. Óriási nagy hiba összemosni egy embert azzal, amit tesz! Azért teszünk rossz dolgokat, mert nem ismerjük, hogy kik vagyunk. Amikor jól ismered, a származásodat, akkor az tükröződni fog a tetteidben. Amikor rossznak látod magad, nem fogsz tudni jól cselekedni. Tehát először ismerjük fel azt, akik vagyunk és az vissza fog tükröződni a tetteinkben.

Ap.Csel.26:18: Pál Agrippa királlyal beszél. A 15. vers elmeséli a találkozását Jézussal. *18.vers:* „*hogy megnyisd a szemeiket és a sötétségből a világosságba, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneik bocsánatát, a megszentelték között osztályrészt nyerjenek, az én bennem való hit által*”. Nem az van írva, hogy a bennem - emberben - való hit által, hanem a hit által, ami Őbenne van. Az egész dolog, a bűneink bocsánata, az osztályrész a megszentelték között Krisztus hite által van.

2.Tim.3:15: „*Gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, amelyek téged bölcsé tehetnek, az üdvösségre a Jézus Krisztusban való hit által*”. King J: “*salvation through faith which is in Christ Jesus.*” = *Üdvösség a hit által, amely a Krisztus Jézusban (részesh, egyes sz, himn.) van.* Ez megint csak nem a te Jézus Krisztusba vetett hitedről szól. Bölcsé tehetnek a Jézus Krisztusban, Krisztusnak a hite által. A szöveg birtokos esetben van. A hit a Krisztusé, és nem a miénk.

Fil.3:9: „*Találtassam Őbenne, mint akinek nincs saját megigazultsága a törvényből, hanem van megigazultságom a Krisztusban való hit által. (birtokos, egyes sz, himn) Istentől való megigazultságom a hit által*”.Itt is azt mondja, hogy az által a hit által, ami Krisztusé, ami Őbenne van. Pál nagyon jól meglátta

ezeket az igazságokat, de mivel a teológia megváltozott, úgy fordították le, ahogyan a későbbi gondolkodásba belefért. Azt sejteti, hogy a te hited a mindenek felett való. De ez nem így van, Jézus Krisztus hitéről szól minden. Az Ő vére engesztelő áldozat lett minden bűnök eltörlésére, megbocsátására, minden embernek, hívőnek, hitetlennek. Ő ebben hisz, emiatt vagyunk megigazultak. Ez nem azt jelenti tehát, hogy rajtad múlna bármi, ez Jézus Krisztus munkája volt.

De a történet folytatódik: hitből hitbe. Erre azt mondhatod, hogy akkor nem kell csinálnunk semmit? Ha ezt hallod, akkor rájössz, hogy nem is tudsz magadtól csinálni semmit, hanem a lelkesedés tüze jelenik meg az életedben. Meglátod, hogy ez nem a te produktumod, nem a te döntésed az alapja, nem az, hogy döntöttél Jézus mellett.

A döntésed következménye a bevégzett dolgoknak. Amikor hallod ezeket az igazságokat, egyszerűen hit támad benned és Isten hitéből átmegy a te hitedbe.

Ő azt mondja, hogy fiam te teljesen tiszta vagy. Ha ezt megérted, akkor tudod, hogy ezért neked semmit nem kell tenned. Minden és mindenki Őbenne van, és belőle származik, ezért nem tudod negatívan nézni a “világi” embereket. Hiszen ők még nem tudják, hogy meg vannak váltva, ne azért szeresd, mert szeretned

JÁNOS KERESZTSÉGE

Sok vita van az egyházban a keresztségek miatt is. Vannak, akik azt mondják, ha nem keresztkedsz meg, akkor elkárhozol. Vannak, akik amellet kardoskodnak, hogy nem kell megkeresztkedni, mert nincs értelme, úgyls üdvösségünk van. Mi az igazság ezen a területen? Mit gondoljunk a keresztségről, kell-e, vagy sem?

Pál Efezusba érkezett, és azt mondta a tanítványoknak, hogy: *Ap.Csel.19:3: „Mire keresztkedtetek meg tehát? Azok pedig mondának: A János keresztségre”*. Az élet megvilágosítja az embert. Különbtség van a megvilágosodni és a tudni között. *1.Kor8:1: „Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít”*. Vagyis megismerni Krisztus szeretetét minden ismeretet felülhaladó dolog. Óriási a különbség ismeretet szerezni, vagy megismerni a minden ismeretet felülhaladó szeretetet. Jézus szerint Keresztkelő János az ószövetség legnagyobb prófétája volt. Az összes próféta Jánosig prófétált, de János több volt, mint egy próféta. Azért, mert János nemcsak jövendölt, hanem ott is volt, és rámutatott Jézusra: Ő az, akiről minden nagy próféta beszélt. Keresztkelő János volt az, aki utat készített.

Nézzük mi a jellemzője a János keresztségeknek. *Lukács.1:3: „És méne a Jordán mellett lévő minden tartományba prédikálván a megtérés keresztséget a bűnöknek bocsánatára.”* és Márk 1:5 *“kimentek hozzá és bűneikről vallást tévén...”* Ebben minden benne van, ami a János keresztséget jellemzi. Az ő keresztségenek a lényege *”a bűnöknek bocsánatára”*. János keresztségenekel nincs semmi baj, ez a keresztségenek Istentől való volt. Amikor az emberek megkeresztkedtek a János keresztségenekre, akkor megvallották a bűneiket. *Mát.3:6: „És megkeresztkednek ő általa a Jordán vizében, vallást tévén az ő bűneikről”*. János keresztségenek nagyon ismert volt, mert rengetegen részesültek benne. *Ap.Csel.18:25: „Ez*

meg volt tanítva az Úrnak útára; és szellemben buzgó lévén, szólja és tanítja nagy szorgalmatosan az Úrra tartozó dolgokat, jóllehet csak a János keresztségét tudja”. Apollós is csak a János keresztséget ismerte. Elterjedt dolog volt.

Mi volt az értelme és célja? *Ap.Csel.19:4*: „*Monda pedig Pál: János megtérésnek keresztségével keresztelt, azt mondván a népnek, hogy a ki ő utána jövendő, abban higgyenek, tudniillik a Krisztus Jézusban.*” Pál azt mondja ott Efezusban, „*János a megtérés keresztségével keresztelt azt mondván a népnek, hogy aki Ő utána jön, abban higgyenek*”. Jánosnak az volt az üzenete, hogy új felismerésre kell térni. Nem szabad azt hinni, hogy a tetteitek hozzák rendbe az életeteket (törvény). Más mód kell, ami a megtérés, új felismerésre térés. János keresztsége csak egy útkészítés volt, azzal a céllal, hogy rámutasson arra, aki utána jön. János keresztsége a megtérés keresztsége a bűnök bocsánatára, bűnvallással.

Keresztelő János szolgálata az ószövetség betetőzése volt. A törvény célja Krisztusra mutatni, a törvényt pedig Krisztus maga töltötte be. Krisztusnak nem az volt a célja, hogy bebizonyítsa az emberek bűnösségét. Neki az volt a célja, hogy feloldja ezt az állapotot, és biztosítsa, hogy meg van oldva az emberek bűnössége. A törvény célja az volt, hogy az ember bűnös voltát bizonyítsa. Rá kellett bizonyítani az emberre, hogy teljesen romlott. Hogy felismerjék, miért Jézus a megoldás, akire a János keresztsége mutatott. János keresztségének az volt a lényege, hogy az emberek rájöjjenek és bevallják, hogy bűnösök. *Gal.3:19*: „*Micsoda tehát a törvény. A bűnöknek okáért adatott, amíg eljön a mag, akinek tétetett az ígélet.*” *Róm.5:13*: „*A törvényig volt bűn a világon, de nem számíttatik be, ha nincs törvény.*” Vagyis a törvény azért adatott az embernek, hogy nyilvánvalóvá tegye a bűnt, és azt, hogy az ember a bűn alá van rekesztve. Ez a cél tetőzött be keresztelő János tevékenységében. Az volt az érdekessége, hogy miközben

zajlott az Isten szerinti áldozati rendszer a bűnőknek bocsánatára, tömegek mentek ki Jánoshoz. Mert azt gondolták, hiába tesz az ember a törvény szerint jót vagy a rosszat, mégis valami baj van. A János keresztségének a célja a törvény betetőzése volt. Már 4000 éve éltek a törvény alatt, de soha nem érték el a tisztaságot. Keresztelő János szavára azonban beismerték, hogy bűnösök. A törvényt tisztelő farizeusok nem ismerték ezt fel, mert kifinomodott bennük, hogy akkor jó emberek, ha jól csinálják a dolgaikat és helyesen cselekszenek. Nem jutottak el szívük állapotának felismeréséhez, ezért Jézus kihívást intézett a gondolkodásuk ellen. Ez Istentől való szolgálat volt, de a farizeusok nem ismerték el. János keresztségének a célja az volt, hogy az ember belássa, hogy bűnös, még a törvény szerinti jó cselekedetei ellenére is. Ezt vallja be, ismerje el. És ismerje fel, hogy ebből az állapotból csak Isten tudja őt kimenteni. Vagyis megváltóra van szüksége, aki Keresztelő János után jön! Ez volt a lényeg! Hogy végre a törvény meg tudta mutatni azt, amit a bukott ember nem. Ezzel a törvény elérte a célját. Jánoson keresztül bebizonyította az embernek, hogy bűnös - ez a törvény -, és ezzel elkészítette Jézusnak az utat, akiben a bűnösök elnyerik a bocsánatukat.

János keresztsége egy ószövetségi keresztség volt. Mi jellemezte? Az emberek ráébredtek arra, hogy bűnösök, és megvallották bűneiket. A bűnvallás központi része volt az egésznek, mert elválaszthatatlan volt a bűnösség felismerésétől. A bűnösség és a bűnös cselekedet két különböző dolog, de annak idején ezt nem tudták az emberek szétválasztani. Abból tudták, hogy bűnösök, mert bűnös dolgokat csináltak. Péter is mondta, *Luk.5:8: „Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!”*. János keresztségének az volt a célja, hogy az ember belássa és bevallja a bűnösségét. Ez egy Isteni dolog volt, mert a törvény így tetőzött be.

De ezzel nem lett vége. Ha a János keresztsége elég lett volna, akkor miért jött Krisztus, miért volt, ami utána jött? Miért kellett, a Jézus nevére való bemerítkezés? *Ap.Csel.19:5: "Mikor pedig (ezt) hallák, megkeresztelkedének az Úr Jézus nevére". (Ap.Csel.8:16)* Az Ószövetségben a bűnvallás olyan volt, mint egy tisztító cselekedet. János szolgálata a kárhoztatás szolgálata volt. Rábizonyítani az emberekre a bűneiket. *2.Kor.3:9-10: „Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel dicsőségesebb az igazság szolgálata! Sőt ami ott dicsőséges volt, már nem is dicsőséges az azt felülmúló dicsőség miatt”.* Ez egy dicsőséges szolgálat.

János a bűnös állapot felismerésére illetve beismerésére merítette be az embereket, vagyis abba, hogy halottak. Hogy felismerjék, a bűneik miatt meghaltak, és nincs lehetőségük a tettek általi megjobbításra. János keresztsége a törvény céljának a betetőzése volt, utat készített Krisztushoz a megoldáshoz, a megváltóhoz.

BEMERÍTKEZÉS KRISZTUSBA

Róm:2-11: „Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne? Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is. Hiszen tudjuk, hogy a mi ó-emberünk megfeszítettetett vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. Ezért tehát ti is azt tartjátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban”.

A Krisztusban való bemeřitkezés lényege nem a bűnösség felismerése, hanem pontosan az ellenkezője. A tisztaságunk, ártatlanságunk, büntelenségünk, vagyis a megigazult állapotunk felismerésének a kifejezése. Semmiképp nem egy csoporthoz való tartozás belépője. Belemerítkeztünk, és vele együtt eltemettettünk az Ő halálába!

Gal.3:27: ”akik Krisztusban kereszteltettetek meg Krisztust öltöztétek fel.” Tehát a Jézus Krisztusban való megkeresztelkedés, az Ő halálában való megkeresztelkedés! János a vízben keresztelt a Jordánban, aminek a jelentése: *lefelé vinni, halál folyója...* Az a bűnösség felismeréséről szolt, és a bűnöknek megvallásáról, ahol képletesen a víz elmosza a bűnöket. Ami olyan, mint az ószövetségi áldozat, amikor a vér befedezte a bűnöket, de nem oldotta meg! János keresztségének célja felismerni és megvallani a

bűnöket, ami a törvény célja volt. János keresztségénél a vízen volt a hangsúly, ami elmosta a bűnt.

Krisztus keresztségénél nem a víz a lényeg, mert Krisztusban történő bemeztkezés akkor történt, amikor Krisztus meghalt! Akkor mi nem jelentkeztünk, hogy mi be akarunk meztkezni Krisztusban, hanem Ő vitt bennünket a halálába és ez által a bűnösség, a halál, a halott állapot megszűnt, és egy új ember támadt fel, új élet támadt fel és minden újjá lett!

Nem a bemeztkezés hozza el azt, hogy mi Krisztussal együtt meghaltunk és feltámadtunk, új emberek lettünk, új életben járunk, hanem Krisztus halála és feltámadása. (*Róm.6:6: Vele együtt megfeszítettünk*) Ha azt hisszük, hogy a bemeztésben van az újjászületésünk (felülről születésünk), nagy csalódásban lehet részünk. Hiszen az eufórikus állapot elmúlásával a hétköznapokban azt tapasztalhatjuk, hogy magunk nem változtunk semmit. A változtatás a Szent Szellem által az elme megújításával történik. Az, hogy új emberek vagyunk, feltámadottak, egy szellemi állapot. Ez szüntelen felismerést, metanoiát igényel, ami átformál, alakít.

A bemeztkezés szemlélteti, mint egy hasonlat, hogy hogy mi történt velünk Krisztus halálában és feltámadásában. Ennek a felvállalása és bemutatása a látható és láthatatlan világ előtt. Más szóval: felismertük, hogy megigazultak lettünk.

Van e feltétele a bemeztkezésnek? Annak, hogy Krisztusban bemeztkeztünk, annak nem volt! Senki nem jelentkezett, kérte. Senki! Azért, mert ezt Krisztus tette, hiszen Vele együtt meghaltunk és feltámadtunk. Annak, hogy valaki bemeztkezzen, csak egy feltétele van. Mégpedig az, hogy felismerje, mi történt vele Krisztusban.

A „nem értettem meg”, azt jelenti, hogy amíg nem jutottam hitre abban, hogy igaz ember vagyok, semmi értelme nincs a bementkezésnek. Fel kell ismerni azt, hogy Krisztus halálában igaz, tiszta és szent vagyok!

Kire keresztelkedtél meg? János azt mondta, hogy a bűnösséged felismerésére, de azt is mondta, hogy aki utána jön, abban higgyetek. *Ap.Csel:8:35-38: „Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust. Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt az udvari főember: „Íme, itt a víz! Mi akadályozza annak, hogy megkeresztelkedjem?” (Ezt mondta neki Fülöp: „Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet.” Ő pedig így válaszolt: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.”) Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és szálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és megkeresztelte őt”.* Filep olyan módon prédikálta Krisztust, hogy az az ember azonnal be akart merítkezni. Lehet látni, hogy a bementkezés lényege szorosan összefüggött az evangélium lényegével.

Az evangélium eszenciája, lényege, ha jól prédikáljuk, ezt a reakciót váltja ki. Az evangélium lényege Krisztus halála és feltámadása, és az, ami abban történt. Nemcsak szemléljük, mint egy történelmi eseményt, hanem valóban megtörtént, hogy megigazultunk az Ő vére által Krisztusban!

Ha valaki felismerésre jut és azonnal meg is akarja mutatni a hitét, mint a komornyik, nincs semmi gátja. A komornyik is azt kérdezte, hogy „mi gátol. Semmi. *Ha teljes szívedből hiszed, akkor meglehet*”. Azt válaszolta, hogy „hiszem, hogy Jézus Krisztus Isten Fia...” De mit jelent az, hogy teljes szívből hiszek? *Zsid.10:22:”járuljunk hozzá igaz szívvel, tiszta lelkiismerettel, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől.”* Az ember felismeri azt, hogy tiszta és büntelen állapotban van. Ártatlan. Teljes szívből hinni azt jelenti, tudom, hogy tiszta vagyok, tiszta a

lelkiismeretem a miatt, amit Krisztus tett. A lelkiismeret nem az én cselekedetem miatt tiszta vagy nem tiszta. Az ember lelkiismerete azért lett szennyes, amit Ádám tett, és azért lett tiszta, amit Krisztus tett. A tetteink nem szennyeztek be minket, sem a lelkiismeretünket. Ez egy téves gondolkodás, nem abból ered, amit Isten velünk Krisztusban tett. Isten Krisztusban tisztává tette a lelkiismeretünket, még ha nem is érezzük, hit által tudjuk megérteni. Úgy, hogy hit által nagyobbnak tartjuk azt, amit Isten Krisztusban tett, mint amit én, vagy te bármikor tettünk. Amikor felismerjük, hogy tiszta a lelkiismeretünk, az lesz az új motivációnk, hogy tisztán éljünk. Ez a teljes szívvel való hit (*Zsid.10:22*), Istennek ez volt a legnagyobb műve. Amikor ebben hiszünk, *akkor szívvel hiszünk a megigazultságunkban!* (*Róm.10:10*) Szívvel hiszünk abban, hogy tiszták és ártatlanok vagyunk, amiben az ártatlan azt jelenti, hogy olyan, mint aki soha nem vétkezett. Ez nem egy érzés, nem is kell rá várni, hogy érezzük-e, hanem csak el kell fogadni. Lehet, hogy nagy részét csak intellektuálisan fogjuk fel, de lassan megteszi az utat a fejünktől a szívünkig. Egyre kevésbé dőlünk be annak, hogy ha valami rosszat tettünk, akkor tisztátalanok vagyunk. Majd nem is fogjuk már elhinni, pedig előtte a téves hitünk által úgy gondoltuk. Filep mondta, *”ha teljes szívedből hiszed, akkor meglehet”*.

A bemerítkezés egyetlen feltétele, teljes szívvel hinni, hogy Krisztus halálában és az Ő feltámadásában én is benne voltam. Ami azt jelenti, hogy engem teljesen tisztává, büntelenné és szentté tett. Ez az egyetlen feltétel, így nyer értelmet, hogy alámerülök, meg feljövök!

1.Pét.3:21: (ugyanezt mondja) „Ami minket is megtart most képmás gyanánt, mint kerestség, a mi nem a test szennyének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által; (A víz, ami a bárkát megtartotta) ami megtart most minket is képmás gyanánt, mint kerestség”. A

keresztség egy képmás, egy hasonlat, a lényeg Krisztusban történt. És íme, itt a víz, a keresztség, ami egy képmás, ami a jó lelkiismeret keresése. Amikor bemelegítünk, azt gondoljuk, hogy most megtisztulunk, megvalljuk a bűneinket és keressük a jó lelkiismeretet. De ezzel a gondolkodással soha nem lehet megtalálni. A keresés szó: Gr1906 eperotéma = vizsgálat, érdeklődés, kérdezősködés, tudakozódás. Itt tehát azt mondja Péter, hogy a bemelegítés a jó lelkiismeret válasza Istennek, vagy a jó lelkiismeret kutakodása Isten iránt.

Péter is ugyanarról beszél, mint a *Zsidó*-levél vagy a *Róma 6*, hogy tiszta lett az ember lelkiismerete. Ez az egyetlen értelmes felismerés. Semmiképp sem azáltal lett tiszta az ember lelkiismerete, hogy megvallotta a bűneit (Ha valaki meg akarja vallani az, tegye!), hanem mert Jézus Krisztus vére tisztává tette. Ha ezt nem hiszem, vagy nem látom, akkor azt fogom tapasztalni, hogy bármilyen cselekedet beszennyezheti a lelkiismeretemet. A felismerésem nem terjed még ki oda, hogy a gondolataim megváltozzanak. Ez a rossz ruha, amit még nem vettem le. *Róm.13:14: a Krisztust öltöztétek fel.* Krisztus bevégzett munkája tökéletesen megtörtént, az új embernek, az új életnek a felöltözése nem ment még végbe az életünkben teljesen.

De nem akkor lesz az ember újjá, amikor kijön a vízből, hanem Krisztusban lett új ember. Folyamatos felismerés, hogy új emberek vagyunk, és egy folyamat, hogy miként változunk el az Ő ábrázatára!

Azt hinni, hogy még mindig szennyes vagyok, ez a megváltás helytelen ismeretéből fakad. Ki kell szabadulni abból a mókuserékből, hogy megint bűnös vagyok, megint és megint... De csak akkor tudunk kijönni belőle, ha felismerjük, hogy Krisztus mit tett valóban, és azt elfogadjuk, megragadjuk, majd megtapasztaljuk, hogy tiszta a szívünk. De ha nem tapasztaljuk, vagy ha nem érezzük, akkor sem fogunk mást hinni! Becsapjuk

magunkat, mert azt mondjuk, hogy mi hívők vagyunk, de nem vagyunk azok, mert csak arra figyelünk, amit tapasztalunk. Ha valamit helytelen dolgot teszünk, akkor azt tapasztaljuk, hogy milyen rossz emberek vagyunk. Vizsgáljuk meg, és vegyük észre, a cselekedetek felől nézzük magunkat. Az ószövetségi törvény szerette volna, ha ezt hisszük, és ez alapján cselekszünk: Ha jókat cselekszünk, az tesz minket jóvá, ha rosszat teszünk, az tesz minket rosszá. Ez téves, Ádámi megközelítés. Vizsgáld meg magad és tudd, hogy Krisztus miatt tiszta vagy.

Ez azt jelenti, hogy a lelkiismeretem tiszta, szent, büntelen, ártatlan, mintha soha nem vétkeztem volna. A tiszta lelkiismeretnek a jele, vagy válasza Isten felé a vízben való bemelegítés. *Ef.5:26: „hogya azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével, az ige által”* Azért szép kép a bemelegítés, mert tulajdonképpen azt, ami Krisztusban történt, az Ő halálát és feltámadását jelképezi. De csak úgy nyer értelmet, ha a szívemben meg vagyok győződve arról, ami velem Krisztusban történt.

ÚJJÁSZÜLETÉS

Ez egy nagyon érzékeny téma, úgy is akarok hozzányúlni, és nem célolok, hogy mindent másként mondjak, mint ahogy eddig hittük. Mit is értünk alatta? Ha ezt kivennénk a keresztény tanításból most úgy, ahogy gondoljuk, akkor azzal szinte az egész lényegét ölnénk meg. Ez a nagy vízváltó: valaki újjászületett keresztény, vagy sem. Ha nincs újjászületve, akkor még a bűneiben van. Az a fény, amit a kegyelem megértése hozott, sok mindent új megvilágításba helyezett. Hivatkozunk arra, hogy mindig a kegyelmet prédikáltuk, persze én is azt tettem, de rájöttem, hogy mégsem értettem a kegyelem lényegét. Ugyanazokat a szavakat használjuk, és mégis olyan, mintha más jelentést kaptak volna, sokkal pozitívabb, mélyebb értelmet nyertek.

Az újjászületés témája azért érzékeny, mert ha valaki azt elveszi, akkor mindent elvesz. Attól kezdve, hogy ez eltűnik, a lényegét veszti a hitünk alapja, és a kereszténység szinte eltűnik. Akik megtértünk annakidején, nekünk ez volt a non plusz ultra. Mert újjá kell születni! Ez így van a Bibliában, és mindenki úgy élte át, hogy újjászülettünk. Ezt hallottuk, elfogadtuk, hittük. Hogyan? Elfogadtam Jézust, átadtam az életemet, befogadtam Őt, stb. Amikor ezt tettük, akkor hirtelen azt éreztük, hogy szeretve vagyunk, minden a helyére került, és megszűnt az úr. Én is így tapasztaltam meg sok más emberrel. De van, aki úgy tér meg, hogy nincs ott senki, nem imádkoznak érte, nem fogadta be Jézust, nem adta át az életét, de olvassa a Bibliát és egyszerűen csak hitre jut. Belépett az életébe a szellemi dimenzió. Ezekre a variációkra nem szabad alapozni, ez nem teológia, hanem tapasztalat, és arra utal, hogy ezek szerint lehetséges másként is, nemcsak úgy, ahogy belénk rögződött. Amikor azt erőltetjük, hogy dönts Jézus mellett, nem minden embernek megoldás. Ezzel nincs baj, de ha őszinte vagy, akkor láthatod, ha valakit te veszel rá arra, hogy döntsön

Jézus mellett, nem biztos, hogy valódi döntést jelent. Amikor valaki mégis döntésre jut az adott pillanatban, azért van, mert megszületett benne a hit. Az, hogy ki hogyan jut hitre, nagyon sokféle módon történhet, de a hit előfeltétele a döntésnek.

Tudom, hogy van az embernek akarata, de nem az akarat mozgatja a hívő életedet, hanem a hit. Persze, rengeteg eredményt el lehet érni azzal, hogy, döntéseket hozol, és véghez viszed azokat. Ám egy idő után belefáradsz, mert ez a pszichikai erőre támaszkodik. Az akaraterő lelki, nem szellemi képesség, dönteni akarati dolog. Van, akinek gyenge, és van, akinek erős az akarata. De minden hit által van, és nem a fizikai, testi akaraton múlik.

A tested el is múlik, de több vagy, mint a test. Az újjászületés alatt általában a Jn.3-at értjük, ahol Jézus azt mondja Nikodémusnak, hogy *„szükség nektek újjászületnetek, mert különben nem mehetek be Isten országába”*, vagy *„nem látjátok meg Isten országát*. Maradjunk ennél a verziónál, és nézzük meg milyen óriási hatalma van a hitnek. A klasszikus teológia azt mondja, hogy addig, amíg valaki nem születik újjá, addig bűnben él a gonosz hatalma alatt stb. Az újjászületés egy esemény, ami valakivel megtörtént a megtéréskor.

De a megtérés nem egy esemény, hanem felismerés, illetve felismerések sorozata, ami folyamatosan fejlődik tovább bennünk.(megtérés szó = Gr metanoia)

Az ember gondolkodása - nem a tudása -, hanem a szellemi értelme (Gr3563 nusz) változik el, egyre jobb isteni felismerései vannak, folyamatosan alakul így az élete. A klasszikus értelmezés szerint a megtéréskor, a hitre jutással születtünk újjá, ez a választóvonal. Így mégis lehet eseménynek nézni, megtörtént vagy nem történt meg. Tegyük fel, megtörtént velünk. Ez azt jelenti, hogy amikor Jézust elfogadtad, vagy hitre jutottál, akkor valóban olyan érzésed volt, mintha újjászületté volna. Mivel sokan így

érik, ez megtámadhatatlan tannak tűnik. *Jn.3:3* „Bizony bizony mondom néktek, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát. *Jn.3:7*: szükség néktek újjászületetek” A szó, amit János használ: gennaó anothem. Gr1080 gennaó = születni, Gr509 anothem = felülről, fentről származó, Gr507 ano = fent, fenti, vagy anageno. Vagyis szükséges fenn születni, felülről születni, felülről származni. Nincs ott az a szó, hogy újonnan, hanem fenn. (anothem)

1.Pét.1:3: „Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus krisztus Atyja, aki az Ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által”. Itt is az a szó áll, hogy újonnan szült minket = anagennaó = fenn születni, felülről születni. Teljesen ugyanaz, mint az előző. *1:Pét:1:23*: „Mint akik újonnan születtek nem romlandó magból, hanem romolhatatlanból Isten igéje által, ami él és megmarad örökké”. Itt is az anagennaó van = fenn-, illetve felülről születni. Mind a 4 helyen ezt írja, máshol nincs ez a központi ige. Ha az újjászületés szót kiveszed, akkor megszűnik az erről szóló központi tanítás. Mind a négy helyen azt mondja, szükséges, hogy felülről szülessetek, az Ige nem használja az újjászületés szót. Ahogy az előbb említettük, Péter hangsúlyozza: *1.Pét.1:3*: „újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által”. Ebben az igében is a *fenn születés* van. Azt mondta Péter, hogy a felülről születésünk Jézus halálból való feltámadása által történt. Nem akkor, amikor megvallod a bűnödöt, befogadod Jézust, hanem amikor meghalt és feltámadt. *Róm.6:4*: “Vele együtt haltunk és támadtunk fel.”

Sehol nem látni Pálnál, vagy az Apostolok Cselekedeteiben, hogy az újjászületés egy ilyen központi tana lenne a kereszténységnek, nemcsak tan, hanem esemény, ami miatt igazán keresztény a keresztény. Nem látjuk, hogy a gyakorlatukban ez így lett volna!

Azt hirdették, hogy térjete meg! Amikor a megigazaltságról beszélünk, akkor nagyon könnyű megérteni ezt. Azt mondja a Biblia, hogy Isten megbékített magával akkor, amikor a bűneinkben voltunk, ellenségei voltunk, gyengék és vakok voltunk. *Róm.5:10: „Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az ő élete által minekutána megbékéltünk Vele”.* Amikor a bűneinkben voltunk, akkor megelevenített bennünket: *Eféz.2:5: „Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekbe, Krisztus Jézusban.”* Mikor? Akkor, amikor a bűneinkben voltunk. Ezek akkor megtörténtek, de hiába halljuk, annyira erősek a tradíciók, hogy képtelenek vagyunk elfogadni.

Ám vegyük észre, hogy Jézus Krisztus halálában és feltámasztásában vele együtt meg lettünk elevenítve! Nem a hívők, hanem általánosságban mindenki - akkor, amikor a bűneitekben voltatok – mondja!

Ez értelmetlenül hangzik az elmének, de nem az elméhez szólunk, hanem a szívhez. Az elménkkel azt értettük meg, hogy újjá kell születni, mert mindenki bűnös. De Krisztus halálában mindenki megelevenedett - halott voltál, de élsz. Persze nem érzed, mert nem hallottad még és nem hitted el, vagyis nem győződtél meg róla. Akkor, amikor Ő meghalt, mi is vele együtt meghaltunk, és vele együtt megelevenedtünk, feltámasztunk, vele együtt ültünk a mennybe, akkor ezek ott megtörténtek. Tehát nem az újjászületés adja meg ezt nekünk, hanem már megtörtént velünk régen. Azt gondolom, hogy amikor az ember hitre jut, azt valóban úgy éli át, mint egy újjászületést. De nem akkor történt meg veled, hanem akkor lesz erről hited, és amikor hitre jutsz, személyes tapasztalatoddá válik.

Tehát az eredeti szövegben nem létezik az a szó, hogy újjászületni, hanem fenn születni van helyette. Gr 509+Gr1080

anóthen gennaó. Ez a kulcsszó. Felülről születtünk Krisztus feltámadása által, amikor még te is, és mindenki más is a bűneiben volt.

Ha nincs hit mögötte, akkor nincs igazi spirituális megtapasztalás. A hit hallásból van, amikor hitre jutunk változás indul el bennünk, ez nem feltétlenül konkrét döntés következménye. *Róm.10:17: „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által”.* A fenn születésünk Krisztusban jött létre 2000 évvel ezelőtt. Tehát nem a hitünk hozza ezt létre, hanem felismerjük, hogy megtörtént. (Egy egyszerű példa magyarázatként: Ha azt mondom, hogy van a zsebemben 1 millió forint, elhiszed? Igen elhiszem! Szerinted van attól 1 millió forint a zsebemben, hogy te azt hiszed? Attól, mert te hiszel valamit, attól még az nem biztos, hogy van. Ha az a dolog valóban létezik, meggyőződhetsz róla, és tudhatod, hogy igaz. A hazugság, ha el is hiszed, nem válik igazzá.) A hit definíciója: *Zsid.11:1: a nem látható dolgokról való meggyőződés, és a remélt dolgok valósága”.* A Gr5287 hüposztázis = alátámasztás, ami alátámaszt mindent, tartója mindennek. Ha a valóság nincs, akkor nincs hit. Vagyis eleve meg vagy elevenítve, magadtól nem tudnál megelevenedni. Nem tudsz, akár mennyire hiszel, mert az ember hite nem bír teremtő erővel. A hittel mindig a meglévő valóságra állunk rá. (Érdekességként mondom: A Gr444 anthróposz = ember. Az anthróposzban is az első szó az anthem = felülről való, felfelé való. A Gr5158 troposz = az, ahogyan élsz, egy életstílus, életmód, életvezetés, viselkedés. Tulajdonképpen az emberi létet úgy határozta meg a görög, hogy egy olyan életforma, ami felülről való!)

FENNSZÜLETÉS

Azt gondoltuk, hogy Isten és az ember különálló dolog, de az emberiség Istentől származik.

Jézus Krisztus a megváltással teljesen új embert hozott létre, ez a megigazult ember olyan, mint Jézus, isteni természet birtokosa lett. Lehet, hogy ez még nem tükröződik rajtunk, de a felülről születéssel megtörtént. *Jak.1:17-18: „Minden jó és tökéletes ajándék onnan felülről van, (Gr509 anóthen) felülről száll alá a világosság atyjától, akiben nincs a változás árnyéka, és az Isten Igéje szült bennünket.”* A folytatás: *Jak.1:18: “az Ő akarata szült minket.”* Mi egy tökéletes ajándék vagyunk. Istenben nincs semmi sötétség, semmi árnyék. *1.Jn.1:5: Az isten világosság és nincs benne semmi sötétség.* Innen származol, Istenből való vagy, ez a te lényeged. Azért fontos visszamenni az eredetünkhöz, a származásunkhoz, mert abból látjuk, hogy tiszták vagyunk. *Ef.1:4: „a világ bukása előtt Krisztusban kiválasztott”* Jézus Krisztus visszaállította az embert az eredeti isteni állapotába.

A bukás egyik következménye, az ember azt hiszi, hogy a fogantatásától kezdődött az élete. De a Biblia állítja, hogy ismertelek anyád méhe előtt, tehát már előtte is léteztünk.

Ha azt hiszed, hogy testből indult el az életed, akkor könnyen hiszed, hogy újra kell születned. Az volt Nikodémus hibája is, ami most a kereszténység hibája. Jézus nem arról beszélt, hogy újra kell születni, de Nikodémus úgy értette, ahogy a kereszténységben sokan ma is értik. Mert testi módon gondolkodott. Mert úgy gondolta, hogy a testi születése az eredete. Ezért mondta, hogyan mehetnék felnőtten vissza az anyám méhébe? Amikor megértjük, hogy a kezdetünk nem a fogantatástól van, hanem már előtte léteztünk Krisztusban, elérkezünk a felfogóképességünk határához.

Csak hit által tudjuk megérteni, hogy valóban voltunk és léteztünk előtte.

A Biblia azt mondja, hogy az anyád méhe előtt ismertelek, *Jer.1:5: „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijövé, megszenteltelek; prófétának rendeltelek a népek közé, minden le lett írva rólad.”* Krisztusban ki lettünk választva, ez nem egy elvont dolog, ez egy szellemi valóság. Voltunk, léteztünk, nincs ugyan emlékünkről, mert az emlékeink, a memóriánk, a testhez tartozik, nem a szellemünkben van. Krisztusban vagyunk kiválasztva, mint a hard drives, amihez nem lehet hozzáférni. Minket nem érinthet meg semmi, ki lettünk választva, nemcsak a testünk, hanem az egész lényünk, az, akik vagyunk.

Nézzük meg a Tükör Bibliából ugyanezeket: Francois Du Toit: *Jn.3:2: „Elment Nikodémus Jézushoz az éj leple alatt. Ezt mondta neki. Rabbi az világos a számunkra, és látjuk, hogy te Istentől jöttél tanítól, mert azok a jelek, amiket teszel, mutatják, hogy veled van az Isten, és senki nem lenne képes ezeket csinálni, ha nem lenne Istennel egységben”.*

Érdekes: Ebben a szövegben van 6 görög szó, és Jézus mind a 6-ot megismétli a Nikodémusnak adott válaszában. 1. Gr1492 Oida, ami az eidóból van = az látni, megkülönböztetni, felfogni, (tudjuk, hogy Istentől jöttél) 2. Gr2062 erkhomai = jönni valahonnan, 3. Gr3765 audeisz = senki, 4. Gr1410 dünamai = valamire képes vagy, 5. Gr eanmé = addig, hacsak nem, 6. Gr3326 meta = valamivel együtt. Tehát ezeket a szavakat mondta Jézusnak, és Jézus a válaszában ugyan ezeket a szavakat ismétli meg.

Jn.3:3: „Felele Jézus és monda neki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát”. Jézus empatikusan válaszolt neki, tükörfordítás: “*senki*

nem lenne képes felismerni semmit, ami az Isten birodalmából jön, hacsak ő nem felülről született volna. A tény, hogy képes vagy felfogni azt, hogy én Istennel egy vagyok, mint egy emberi lény, mutatja az ember felülről való eredetét.” Ez zseniális, eddig erre senki nem gondolt. Nikodémus és a többi farizeus azt mondták ezzel, mi észrevettük, világos, hogy te az Istentől jöttél, mert senki nem teheti azokat a jeleket... Jézus erre válaszol ugyanazzal a 6 szóval. Nikodémus, az a tény, hogy képesek voltatok megérteni azt, hogy én egy emberi lény, teljesen egy vagyok Istennel, azt bizonyítja, hogy felülről születél, mert egyébként képtelen lennél ezt látni.

Jn.3:4 „Monda néki Nikodémus: Mi módon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-e?” Nikodémus nem értette meg a választát, és azt mondta Jézusnak, hogyan tud valaki születni, ha már felnőtt? Vissza kell az anyja méhébe menni másodszor? Látszik az, hogy Nikodémus az egész témát testi módon értette, fizikai oldalról. Az, hogy másodszorra szülessünk az nem ugyanaz, mint Jézussal felülről születni. A kereszténység is egy másodszorra való újra születésnek látja. De Jézus felülről való születésnek értette. Gadet (egy teológus) azt mondta, hogy Nikodémus nem értette meg a kettő közötti különbséget, a második kezdet és egy teljesen különböző kezdet között. Jézus a kezdetről beszélt, hogy az ember Istentől való. Nikodémus testi módon értelmezte, és egy második kezdetről beszélt.

Válaszának az volt tehát a lényege, hogy *ti farizeusok ezt képesek voltatok meglátni, ez a tény bizonyítja, hogy az ember Istentől való, felülről való!* Ezt mondta ott Jézus, semmi keresztény újjászületés-tant nem hirdetett. A Tükör Biblia azt mondja, (Jn.3:5) Jézus így válaszolt: muszáj ezt így értened: hacsak valaki nem született víztől, (ami a méhre utal, vagyis a testtől születik) és szellemtől, az képtelen lenne megismerni a kapcsolatot az Isten

birodalmával. Utána azt mondja, hogy ami a testtől ered, az test, de ami a szellemtől ered, az szellem. A Message (Üzenet) fordítás pedig azt mondja, amikor nézel egy kisbabát, akkor egy testet láatsz, amit meg tudsz érinteni. De a szellem az, aki ezt a testet felveszi, formálja belül, azt nem tudod látni és megérinteni. (Jn.3:7) Ne csodálkozz, hogy azt mondom neked (gr többes sz. nektek), lehetetlenség, hogy itt legyél testben, hacsak nem fölülről jöttél. Erre utal a Jn.1:13-14: *„Ha valaki befogadja, Jézust, hatalmat kap arra, hogy Isten fia legyen (lambanó), akik nem testtől születtek, hanem szellemtől, az Istentől”*. Jézusról állítjuk, hogy Istentől született. A méh, a testi születés az csak test. De igaz rád is, és minden emberre, hogy nem testtől születél. Mivel a gondolkodásunk testi lett, így a magunk születésére is úgy gondolunk, hogy onnan származunk. Testtől születünk, és utána történik velünk valami szellemi megelevenedés, holott arról van szó a Bibliában, hogy nem a testtől születünk.

Arra több bizonyíték van az írásban, hogy voltunk előtte és most is vagyunk, vagyis nem a testtől születünk. Ha valódi megtérés történik, annak az eszenciájában az is benne van, hogy az ember ezt felismeri. Nemcsak annyi, hogy Jézus eljött és békességet adott, hanem helyreállította az embert az eredeti származása szerint. Ez van leírva a Gal.1:15-16-ban, *„Istennek tetszett, aki elválasztott engem az anyám méhétől fogva, és elhívott a kegyelme által. Hogy kijelentse az Ő fiát én bennem, hogy hirdessem Őt a pogányok közt, és nem tanácskoztam azonnal a testtel és vérrel”*.

Amikor Jeremiás megszületett megmondta neki az Úr, hogy már anyád méhe előtt is ismertelek. Nem a születésekor hívta el, nyilván velünk sem ez történt. Krisztusban hívott el minket, mielőtt az emberiség bukása megtörtént. Jn.1:13: *„akik Istentől születtek”* - így kell gondolnunk magunkra, mint aki Istentől született. Ha te királynak születél, attól még lehetsz koldus és

szegény, nem az a lényeg, hiszen tudod, hogy király vagy. De az eredeted ismerete nélkül megkavarodsz. Aki vagyok, az nem egy származtatott lény, nem azzá váltam, hanem valóban Istentől származom. Ez azt jelenti, hogy Tőle születtem, a Világosság Atyjától, a Fényből születtem, és így én vagyok a világosság. A véremlenben, a testemben isteni élet van, én az Istenből való vagyok. Ezen kell elmélkedni. Ez az, amikor Jézus azt mondta Péternek, hogy te petrosz vagy. Péter azonnal megértette, hogy a kősziklából való vagyok, a kőszikla pedig Isten, én az Istenből való vagyok.

Azt szoktuk mondani, hogy *bűnös, Isten nélküli ember vagy, akarsz-e újjászületni?* A fennszületés kérdése a tapasztalatok által is meg lett fertőzve. Amikor átértük azt, hogy újjászülettünk, akkor megerősödött bennünk az a teológia, hogy előtte bűnös, istentelen emberek voltunk, de abban a pillanatban Isten fiaivá váltunk. Minden rajtunk múlik, hogy tudunk-e jól dönteni, ha nem, akkor nincs örök életünk. Ha megnézzük Márkot és Lukácsot, ott Jézus fizikai származását, születését írják le. János egy teljesen új oldalról világítja meg az életet. Azt mondja az első részben, hogy minden az Igéből áll elő. Isten szava a forrása minden létező dolognak. *Jn.1:10: „Minden általa lett”.* (Gr1096 ginomai = születik, keletkezik), vagyis minden és mindenki onnan ered. János1. azt mondja, hogy *„az övéi közzé jött, de az övéi nem fogadták be őt” (1:10).* Istennél nem volt ilyen megkülönböztetés már a kezdetektől fogva sem, minden az övé azt mondta. Minden ember Istentől származik és az Istené, mint a tékozló fiú is. Ha ezeket nem tudjuk, akkor csak keresztény megtapasztalás lesz az újjászületés, és lesz egy megkülönböztető jellege: a keresztények újjászülettek, a többiek nem.

Jézus “rokonai megváltó” volt, a rokonai közzé jött el. Vagyis minden ember ugyanonnan, ugyanabból a méhből született. Az Isten szava hozott létre minket, de az emberiség nem tudja, hogy Istené, ezt kell felismernie. *„Valaki befogadta őt” Gr2983*

lambanó. Ez a fordítás egy felismerésről beszél, ami több annál, hogy befogadtuk Őt, vagy hogy bennünk van, vagy nincs bennünk. Felismerhetjük, hogy egy töről származunk, csak mi elfelejtettük az egészet.

Pld: Józsefet nem ismerték fel a testvérei. De amikor József megmutatta magát, akkor már nem csak Józsefet ismerték fel, hanem a származásukat is. Sokáig csak azt ismertük fel, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, de kevesen láttuk meg, hogy mi is ugyanonnan származunk. *Amikor felismerték, „hatalmat adott nekik, hogy Isten fiai legyenek”.* Gr1849 *Exuszia = hatalom, ek- ejmi. abból (ek) aki vagyok (zuzia).* Amikor felismerjük, hogy egy töről származunk, abból látjuk, hogy kik vagyunk, Istennek a fiai. Erre mondja János, hogy ezek nem testtől és vértől születtek, nem a test akaratából, hanem Istentől. Ha ezt megértjük, akkor látjuk, hogy:

Istentől születtünk, és nem bennünk született meg valami. Az egész lényünk Istentől született. Nemcsak egy élmény született bennünk azáltal, hogy elfogadtuk Jézus Krisztust, hanem az eredeti állapot áll helyre!

Jn.3:3 „Bizony mondom neked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg Isten országát”. Újjászületés = Gr1080 *getnao = születni, Gr509 anothem = fenn született.* Jézus azt mondja, hogy senki nem láthatja meg Isten országát, ha nem fenn született. *Jn.3:31: „Aki fenn született feljebb való mindenkinél. Az ember fia nem tudna felmenni, ha nem fenn született volna”.* Ha elhisszük, hogy az ember Istentől fenn született, akkor az megváltoztatja a képet. Akkor nem az dominál, hogy elbukott az ember, és bűnben él. Hadd mondjak még példát a felülről (anothem) szóra. *Mk.15:38: A kárpit felülről lefelé elszakadt.* *Jn.19:11*-ben Pilátusnak mondja Jézus: semmi hatalmad nem volna, *“ha felülről nem adatna neked”.* Vagyis Nikodémusnál a fordítás, az újjászületés szót használja, pedig mindenhol az

another szerepel, vagyis fenn. Jézus azt mondja, hogy szükséges, hogy fenn szülessél. Lehetetlenség, hogy az ember ne fenn szülessen, ez az apostoloknál általános gondolkodás volt. Mi csináltunk az újjászületésből teológiát.

Nekem onnan élmény az életem, hogy találkoztam Jézussal, de nem ott kezdődött. *1.Pét.1:3: „újonnan szült minket” = anagennao (igekötős szó). „Az Ő irgalmassága szerint fenn szült bennünket élő reménységre, Jézus halálából való feltámadása által”.* Az apostolok hittek abban, ami a Hóseás 6:2-ben van megírva, hogy *„második nap megelevenít bennünket és a harmadik nap vele együtt feltámadunk”,* vagyis nem akkor születettél fenn, amikor ezt átéled, megtapasztalod, hanem az Ő feltámadása által. Feltámadás az új teremtés, vagyis akkor lett helyreállítva az ember. Ha ezt látjuk, másként fogjuk nézni az embereket, mert ugyanaz az eredetük, mint nekünk, csak még nem tudják. Ebben nincs semmi kárhoztatás, akkor kárhoztatjuk őket, ha azt mondjuk, hogy még a sötétségben vannak.

Az a jó üzenet, amikor az embereket kihozod a kárhoztatás alól, és nem az, amikor aláviszed. Az emberek azt hiszik magukról, hogy azzá lesznek, amit tesznek, de nem ez az igazság!

1.Pét.1:21: „Mint akik újjászületettek nem romlandó magból” (anagennao) - Isten igéje által. János ugyanezt mondja János ev.1-ben, hogy az Igéből lett mindenki, romolhatatlan magból, teszi hozzá Péter. Jak.1:19: „Minden jó adomány és tökéletes ajándék onnan felülről van”. Te és én is. *„Az Ő akarata szült minket a valóság igéje által”.* Pál, Jakab, Péter, János, azt állítják, hogy az ember fenn született. Pál azt mondja, hogy mi mennyei állampolgárok vagyunk, onnan származunk, az egész valónk Istentől ered, romolhatatlan magból, a valóság Igéje által. Ezt fordították újjászületésnek. Jézus azt mondta Nikodémusnak, hogy *szükséges volt az, hogy ti fenn szülessetek meg, az Ige mondja,*

hogy „nincs egy igaz sem, mindannyian vétkeztek”. Jézus ennek ellenére azt mondja, hogy *„az Övéi közzé jött”* el. Azok közzé, akik ugyanarról a töről származnak, csak elfelejtették. Az újjászületés, fenn születés nem emberi akaratból van, nem mi döntésünkön áll vagy bukik. Ráadásul minden Jézusban állt helyre, az ember ezt hallja és hisz.

AZ ÚJ EMBER

Gal.6:14: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, a ki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak. Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés”. A kereszten Isten minden embert újjá teremtett, ez volt az a hatalmas mű, amit nem láttunk meg sokáig. Mindenkit, az egész emberiséget Isten újra teremtette. Nem számított, hogy zsidó, hogy vallásos, vagy honnét való, milyen rendszernek, hatalomnak, országnak volt a tagja, minden embert újjá teremtett. Ez volt az a nagy választóvonal, amit Pál említ, *Gal.6:15: „Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés”.*

Ha az ember nem lenne újra teremtve, akkor nem tudna Istennel kapcsolatba kerülni. Ha lenne az ember és Isten között egy mikronnyi távolság is, akkor az ember soha nem tudna olyat tenni, amivel közelebb kerülhetne Istenhez. Nem lehetséges a távolság közte és köztünk!

Pál arról beszélt, hogy Krisztus van benne. *Gal. 2:20: „Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem”.* Pál látta azt, hogy Krisztus benne van, és azonnal elkezdte ezt hirdetni. Jézus vére eltörölt minden bűnt, minden vétket, minden szennyeződést, teljesen tisztává tett, olyanná, mint amilyen Ő saját maga. Tisztává és szenté. Ha ez nem így lenne, akkor nem tudna soha egyesülni az emberrel, mindig lenne közte és köztünk egy rés, amit nem tudnánk áthidalni. Sokszor merül fel az a kérdés, hogy mi van a legbűnösebb emberekkel, akik népeket pusztítottak el, akiknek a kezéhez emberek millióinak a vére tapad. Ők hogyan kaphattak bűnbocsánatot? De ha magadra gondolsz,

akkor a kérdés ugyanez, hiszen *Jak.2:10*: *“Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös”*. Isten minden ember esetében a halálbüntetést engedte el. Hogyan kaphattunk bűnbocsánatot Istentől? A válasz mindenkire vonatkozóan ugyanaz.

Isten Krisztusban új embert teremtett. Nem akkor törli el az ember bűnét, amikor az elkezd hinni Őbenne. Hiszen hogyan tudtunk volna megtérni, ha Isten már nem törölte volna el a bűneinket?

Ma a kereszténységben szinte mindenki azt vallja, hogy akkor törli el Isten a bűneinket, ha hiszünk benne, vagyis amikor megtérünk. Csakhogy ez azt feltételezi, hogy nekünk tennünk kell cserébe valamit, hogy bocsánatot nyerjünk. Isten nem vár el semmit tőlünk, mert már rég megbocsátott. *Róm.3:24*: *„Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által”*, vagyis ez ingyen ajándék úgy, hogy semmit nem kell érte adnunk, cselekedeteket sem. A vallás tanítja azt, hogy cselekedetek által igazulunk meg, de ez nem igaz. Azt tanítják, hogy tenned kell valamit azért, hogy Isten is tegyen valamit érted! Isten pont az ellenkezőjét állítja az Igében. Sőt, ez teljesen ellene mond a hit törvényének is, amit Pál megfogalmazott: *Róm.3:27*: *„Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztetett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem; hanem a hit törvénye által”*. Vagyis:

Nem maradt más az ember számára, csak a hit. Miért? Azért mert Isten mindent megtett, elvégzett már. Az embernek semmit nem kell ehhez hozzátennie. Csak látnia kell a láthatatlanban azt a valóságot, ami már megvan. Miért? Mert a hit semmit sem hoz létre, csak meglátja, meggyőződik a láthatatlan valóságról!

Isten tehát megteremtette az új embert Krisztusban, ami azt jelenti, hogy *a régiék elmúltak, imé újjá lett minden*. Ezt a

klasszikus teológia úgy magyarázza, hogy akkor leszel új, ha döntöttél, megtértél, megkeresztelkedted, megvallottad stb. Ennek az alapja a *II.Kor.5:17*: ami úgy kezdődik, „*azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.*”. Ezt lehet úgy értelmezni, hogy van valami feltétele annak, hogy Krisztusban legyen az ember. Feltételes módban olvasható ugyan, de nem azt jelenti, hogy feltételhez kötött. Ha megértjük a megigazultságot, hogy amikor egy meghalt, akkor mindenki meghalt, és amikor egy feltámadt, mindenki feltámadt, megelevenedett, megújult, akkor megértjük ezt. Amikor a halál és feltámadás Vele történt, veled is megtörtént. Az Ige azt mondja, hogy kiválasztott bennünket a Krisztusban. Ha valaki azt gondolja, hogy ez csak a hívőkre vonatkozik, akkor az olyan, mint a Kálvinizmus, ami azt állítja, hogy előre el van döntve, hogy kiválasztott vagy-e. Ha ez így lenne, akkor Isten személyválogató lenne. De a Biblia azt mondja, hogy *Ap.csel.10:34*: „*az Isten nem személyválogató.*”

Az egész részből következik, mivel egy meghalt, mindenki meghalt, azért, mert mindenki Krisztusban van, akár hívő, akár hitetlen.

Az “új” szócskánál a Gr2537, kainosz = új, újszerű, friss, használatlan. A nosz része a Gr3501 neosz, amiből van a neo = új. Jelentése fiatal, friss, regenerál, megújított. A szavaknak vannak különböző asszociációi. Ha azt mondjuk, hogy új, akkor azt értjük alatta, hogy nem volt még előtte. A Gr kainosz az megújítottat, regeneráltat jelent. Amikor az ember alkotva lett, akkor az Isten képére és hasonlatosságára lett alkotva. Utána degenerálódott, a saját természetétől eltávozott, mert a bűn idegen természet az ember számára. Nem az ember eredetéből származik, hanem egy szerzett dolog, amit aztán örökölt mindenki. Azt gondoljuk, hogy ez az eredendő bűn, vagyis, hogy a születésünkkel együtt kapunk. Pedig a bűn nem eredendő, mert nem tartozott az emberhez. Generál = alkotott volt, aztán degenerált lett és regenerálni kellett

az embert. Ezért, amikor azt írja, hogy “új”, az egy regenerációt jelent.

1.Péter1:3: „Újonnan szült minket a feltámadása által élő reménységre”. Az új teremtés Krisztus halálában és feltámadásában született meg, Péter azt írta, hogy újonnan szült bennünket. Anagennaó, ana = fenn, Gr1080 gennaó = szülni, nemz. Ez a Gr1085 genoszból jön = születés eredet, származás, ami a Gr1096 ginomai = létrejön, keletkezik, születik szócskából származik. Ahogyan Nikodémus félreértette Jézust, ugyanúgy a kereszténység is félreérti, a szót nem jól magyarázza. Azért nem, mert a tapasztalatot kivetítette a teológiába, ebből lett az új értelmezés. Ha valaki nem ezt mondja, nem így éli át, arra azt mondjuk, hogy nem született újjá. Emiatt lett az elszeparálódás, azaz vannak az újjászületettek, és vannak azok, akik nem születtek újjá. Úgy kezeljük a hitetleneket, mint akik másodosztályúak, és mi vagyunk a jók, oda lyukadunk ki, mint a nagyobbik fiú és a tékozló fiú, az egyik jó, a másik rossz. De másképp fogjuk gondolni, ha látjuk a láthatatlant.

A feltámadása által szült meg bennünket felülről, ami azt jelenti, hogy magára vette az óemberi állapotunkat, bűnné lett, hogy mi magunkra vegyük az Ő igaz állapotát. Ez jelenti, hogy felöltözni Krisztust, az Ő megigazultsága lettünk!

Az alábbi igéből három dolgot is szeretnék kifejteni.

2.Kor.5:17: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre”. A 15-16. versben olvashatjuk, hogy az Ige minden emberről beszél, “*Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután ne magoknak éljenek, hanem annak, a ki értők meghalt és feltámasztatott. Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük”.* Tehát a 17. vers

“azert, ha valaki” kifejezése nem kiválogatást jelent, hanem pont az előző két vers folytatásaként *mindenkire* utal.

Aki a Krisztusban van, az új teremtés, egy olyan új forma, alkotás, ktiszisz jött létre, ami valóban új. *2.Kor.5:17: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre”*. Íme: Gr2400 idú = nézni, látni felszólító módja, lássátok meg (a láthatatlant), ez az ember dolga. Jézus azt mondta, hogy emeljétek fel a szemeiteket, mert gyakran a föld felé nézünk, a teológiánk olyan, ami lefelé néz.

2.Kor.5:17: Gr2937 ktiszisz = alkotás, teremtés, teremt. Az, aki alkot, annak a tulajdona az, amit létrehoz. A teremtés szóban benne van az alkotás és a tulajdonolás is. Más szavakkal ez egy felelősség.

Isten felelős az emberiségért, mert Ő a tulajdonosa. (A zsidóknál tulajdonos felelős volt az állatáért, aki a gödörbe esett, ki kellett mentenie onnan.) **Mivel az egész emberiség alkotója, teremtője Isten, felelős az egész emberiségért. Mi ezzel szemben azt gondoljuk, hogy az elveszett bárány felelős azért, hogy hazataláljon! Ez nem igaz!**

Ha az ember annyira ostoba, hogy elveszett, akkor nem annyira okos, hogy haza tudjon találni. A bárány hazatalálása annak saját érdeme, tipikusan a birka érdeme lenne, és nem a pásztor érdeme. Ha azt mondod, hogy a pásztor a felelős azért, hogy a bárány hazataláljon, akkor egy kicsit megváltozik a kép. Most azt gondoljuk, hogy a birkák a felelősek, mert a birkának, ha annyi esze volt, hogy elveszen, legyen annyi esze, hogy haza tudjon találni. Azt mondjuk, hogy az embernek szabad akarata van, de azt is mondjuk, hogy az ember bűnös, rajta van az ördög hatalma, meg van kötözve a sötétségben stb. Mégis elvárjuk, hogy legyen rá értelme, hogy szabadon tudjon dönteni. Ez teljes ellentmondás. Erre az szokták mondani, hogy amikor az ember

hallja az evangéliumot, akkor a démonok eresztenek a kötelékekből, így az embernek hirtelen olyan nagy világossága lesz, hogy azonnal átadja az életét Krisztusnak. Ez nem így van.

Az ember akkor lett megújítva, megelevenítve, amikor a Biblia szerint Jézus meghalt és feltámadt!

Az embernek az új állapota mindenre igaz. Amikor hallja az evangéliumot, akkor lázad a bukott természete ellen, nem akarja, vitatkozik vele. Ilyen a vallásos gondolkodás is, mert a maga érdemének akarja tartani a megigazultságot. De amikor hall a megigazultságáról, akkor a szíve rezonál arra, hogy ki is ő valójában. Ezért tudja az ember egy idő múlva átadni magát, de sajnos kevesen vannak, akik azonnal odadobják magukat Isten karjába.

Aki a Krisztusban van, az új teremtés, egy olyan új forma, alkotás, ktízisz jött létre, ami valóban új. *2.Kor.5:17: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre”.* Íme: Gr2400 idú = nézni, látni felszólító módja, lássátok meg (a láthatatlant), ez az ember dolga. Jézus azt mondta, hogy emeljétek fel a szemeiteket, mert gyakran a föld felé nézünk, a teológiánk olyan, ami lefelé néz.

Nézzünk felfelé, arra gondoljunk, hogy a mennybe ültetett minket, és akkor teljesen máshogyan fogunk látni. Látjuk az embereket velünk, Jézus Krisztusban királyi széken, az Atya jobbján. (Ef.2:6) Ha félsz az elmúlástól, azert van, mert nem tudod, hogy a mennyben vagy már!

Nem egyszerűen arról van szó, hogy olvastál róla a Bibliában, vagy hallottál erről, hanem ez (*Ef.3:19*) „*minden ismeretet felülhaladó beszéd*”. Valóságga kell, hogy váljon a számunkra mindenképpen, a saját életünk nehézségei közben is. Azért

beszélünk erről, hogy a metanoia (megtérés, visszafordulás) által belénk gyökerezzen.

Róm.8:22: „*a teremtett világ nyög mindezidáig*”. Róm.8:19: „*a teremtett világ is sóvárogva várja az Isten fiainak a megjelenését*”. A teremtés, a forma alakot ad az őt kitöltő anyagnak. Ez most meg van romolva, hiábavalóság alá van vetve, üres és tartalom nélküli. Ezért várja az Isten fiainak a megjelenését. Itt a Gr. apokalipszis szó van. Az igazi apokalipszis az Isten fiainak a lelepleződését jelenti. Gr 601 apokalüptó: feltár, nyilvánvalóvá tesz, a lepel elmegy. Ezért hirdetjük mindazt, ami Krisztusban történt, az evangéliumot, a megigazultságot a ktízisnek, a teremtésnek (formának). Kol.1:23: *amely hirdettetett minden teremtménynek*”. Láthatjuk, hogy az evangélium nem vallási filozófia, hanem megoldás a világ minden problémájára. Amikor elmegy ez a lepel, azt jelenti: 2.kor.3:13-16: “*És nem, miként Mózes, a ki leplet borított az orcájára, hogy ne lássák Izráel fiai az elmulandónak végét. De megtompultak az ő elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ó szövetség olvasásánál (Ésa. 6,10) felfedetlenül, mivelhogy a Krisztusban tűnik el. Sőt mind máig, a mikor csak olvassák Mózeset, lepel borul az ő szívökre. Mikor pedig megtérnek az Úrhoz, lehull a lepel.*”

Az Ószövetség olvasásánál ott van ez a lepel, és Krisztusban tűnik el. “Lepel borult a szívükre” azt jelenti, hogy nem látják magukat. Miért? Mert ugyanazzal a lepelrel olvassuk az Ószövetséget, mint az Újat. Emiatt lett az egész emberiség, benne a kereszténység cselekedet központú. Pál belső embernek, Péter a szív elrejtett emberének hívja azt, amit most a lepel borít. Ez jelzi, hogy ott van benned az az Új ember, aki Krisztus! Aki az életed, aki valójában vagy!

Jézus azt mondta, hogy Ján.14:20: “*Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek*”. Ezért mondta Pál, élek többé nem én,

hanem él bennem a Krisztus, tehát nem külön Krisztus és külön én, hanem a kettő eggyé válik. Pál Jézus szavaira utal ezzel. Fontos felismerni és megélni ezt, mert ekkor szűnik meg valóban a vallás.

Tehát az Isten fiainak a lelepleződése az, amikor lemegy a lepel, és felismerjük magukat annak, akik vagyunk, az új teremtésnek! Minél inkább megismerik az emberek a megigazult voltukat, annál gyorsabban megy végbe az a folyamat, hogy a teremtett világ megszabadul. *Róm.8:19-21: „Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. A teremtett világ ugyanis a hiábavalóságnak vettetett alá, nem önszántából, hanem az által, aki alávetette, mégpedig azzal a reménységgel, hogy a teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgaságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára”.*

Isten fiainak a dicsőséges szabadsága mérvadó, erre az új teremtésre vágyik az egész világ. Ennek az új formának kell lelepleződnie, feltárulnia ahhoz, hogy a romlott forma megszűnjön. Ekkor felöltözzük Krisztust, és a teremtés az eredeti tiszta állapotába kerül vissza. Ezzel lett megoldva a bűn, a ha-merosz, vagyis az ember újra a Gr3313 meroszba, a jó formába (ktiszisz = alkotás, teremtés) tért vissza dicsőséges szabadságára. Gr1657 eleutheria = szabadság, függetlenség. Ez mindenféle korlátozás nélküliséget jelent, ez jelenti Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságát.

Az az evangélium, hogy az ember alapvetően megváltozott, megigazult, és amikor erről tudomást szerez, ő maga is meg fog változni a cselekedeteiben. Ez jelenti azt, hogy olyan vagy, mint Jézus, ez jelenti azt, hogy Isten megigazultsága lettünk. Az evangéliumban Isten megigazítása lepleződik le!

Az lepleződik le, hogy új ember lettél. Ez az új teremtés a motorja mindenféle változásnak. Nemcsak a te magatartásod változásának, hanem a teremtett világ sokrétű változásának. Az

ember tudatossági szintje változásának, annak, hogy az ember mennyire látja át, hogy teljesen új teremtés, olyan, akiről azt mondhatjuk, Isten természete van benne. Az, hogy isteni természetünk van, több annál, mint amit erről gondolunk. Ez adja, hogy dicsőséges szabadságban élünk. Dicsőség: Gr1391 doxa = jó illetve rossz vélemény valakiről, Gr 1380 dokeo = gondolat vélemény, Isten gondolata, véleménye. Dicsőséges szabadság egy olyan szabadság, amit Isten gondolata, véleménye határoz meg rólad. Ezért kell visszamennünk abba a gondolkörbe, amiben Isten gondolkodik, amiben Isten van. Amikor az ember pozitívan gondolkodik, és kifárad benne, azért van, mert a magunk erejéből gondolunk jókat. De amikor rájövünk arra, hogy egy rajtunk kívül álló, nálunk nagyobb hatalom, Isten így gondolkodik rólunk, akkor ez nem a mi képességeinken múlik. Nem azon, hogy mennyire vagyunk mentálisan rendezettek. Pld.: én mindig pozitív vagyok, mindig ügyes vagyok, mindig olvasom a Bibliát, én... és mindegyiknek mi vagyunk a középpontja. Ez kifulladás. Ha megismerjük Istent így, akkor elég, ha csak egy pillanatra arra gondolunk, hogy Ő hogyan vélekedik felőlünk, és azonnal megerősödünk, azért mert Isten ereje a forrásunk, ez a forrás kimeríthetetlen.

Amikor megtérünk és megváltoztatjuk a gondolkodásunkat, az nem belőlünk van. Amikor azt mondjuk, hogy dicsőséges szabadság, az azt jelenti, ahogyan Isten látja az embert. Amikor az ember felcserélte ezt a dicsőséget, akkor került korlátok közé. Mert elveszítette Isten dicsőségének a látását. *Róm.1:23: „mert felcserélte Isten dicsőségét emberek képére, állatok képére...”* A tükörfordítás azt mondja: *„amikor az ember elveszítette az Isten látását, ezzel azt is elveszítette, hogy Isten hogy látja őt. Akkor veszítettük el ilyen módon az Isten dicsőségét, és ezzel a dicsőséges szabadságot is”*. Minden test látni fogja az Isten dicsőségét, mert Isten dicsőségével lesz telve a föld. Isten eredeti célja, a megigazultságod, amivel visszaállított. Ebben élsz, ebben vagy

definiálva, és ezt egyszer mindenki meg fogja látni. Amikor megértjük, akkor rájövünk arra, hogy nem a tiltások óvnak meg attól, hogy állapot módon éljünk, hanem az eredeti valónk, ami Krisztusban helyre lett állítva, az a biztosíték mindenre. Ha ezt ismerjük, akkor nem tudunk máshogyan élni. Az egy nagyon szegényes élet, amikor tiltások és engedélyek szabják meg a határainkat (törvény). Jakab mondja, hogy ha valaki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad abban, és a cselekedetei követik, boldog lesz ebben. Amikor a cselekedeteink álltak a középpontban, az egész életünk egy nagy projekt volt: állandóan pörögtünk, és az ember teljesen kifáradt. A teher mindig az volt, hogy nem vagyunk jók, ha nem csinálunk eleget. Persze Isten kegyelme megújított bennünket közben, pedig azt hittük, hogy ez az élet, de ma már tudjuk, hogy az élet más. Azért fél az ember a szabadságtól, mert nem ismeri magát annak, aki. *Jn.8:32: „Mert megismeritek a valóságot és a valóság szabaddá tesz titeket”*. Valóságosan szabad leszel. Az, aki nem szabad, és ezt hallja, azt hiheti, arra bátorítom az embereket, hogy mindenki csináljon, amit akar. De ez nem erről szól. Az ember nem ekkor szabad, mert nem ahhoz van kötve, amit cselekszik. Ez egy másik megnyilvánulása a bukott állapotnak, aminek az volt a lényege, hogy amit teszel, az leszel. Ezért az emberek azt hiszik, hogy minél több dolgot tesznek, minél különbözőbbeket és minél vadabbakat, annál inkább szabadok lesznek. De ez csak a cselekedetekhez való kötöttségnek a millió formában való megjelenése. Ez nem szabadság!

A szabadság az, amikor rájössz, hogy a tetteid nélkül ki vagy!

Ez nem létezik máshogyan, csak ha valóban megértjük az evangéliumot. A vallásos gondolkodás azért van ellene, mert azt gondolja, hogy csak akkor működik a hitéletünk, ha valamit csinálunk. Ez is a bukott hozzáállásunknak a része. De amikor

megismerjük az evangéliumot, akkor ténylegesen rájövünk arra, hogy akik vagyunk, úgy ahogy vagyunk, - mindenféle tettek nélkül, sőt minden féle negatív tett ellenére, - Isten örömét leli bennünk, mert szentek, tiszták, szabadok vagyunk. Ezt sokszor nehéz elfogadni. Amikor az egész világ a bűneiben és gyengeségben volt velünk együtt, Isten ellenségei voltunk, akkor megbékített minket önmagával. Egyikünk élvezte ezt, a másik meg nem, ez köztünk a különbség, más érdembeli különbség nincs. Nem tettünk érte semmit, Isten kegyelméből vagyunk a birtokosai. Egykor mi is tudatlanok voltunk az alázat ezt láttatja velünk. Különben a tetteid alapján nézed magad és a világot, és azt mondod, hogy nem vagyok olyan, mint a másik ember. Én járok gyülekezetbe, templomba, nem dohányzom, nem paráználkodom. Bezzeg ő teljesen másképp él. A vallásos ember hajlamos összemérni magát a másikkal. Isten dicsőségének a szabadsága csak rajtunk, embereken keresztül tud kiteljesedni.

AZ ÖRÖMÜZENET

Az evangélium arról szól, Isten hogyan elevenítette meg bennünket. Az igazi örömmüzenet az, hogy halottakat elevenített meg. Nem rávette őket, hogy csináljanak valamit, hanem megtette velük, megelevenítette őket.

Gondoljunk bele abba a megközelítésbe, amit a törvénykező gondolkodásban kifejlesztettünk, teológiát gyártottunk magunknak. Pl.: azt mondjuk, hogy az ember vétkezett, és halottá vált, és a bűn, a gonosz, a sötétség uralma, hatalma alatt van. Aztán egy hirtelen váltással azt mondjuk, hogy az embernek szabad akarata van, és ő maga el tudja dönteni, hogy mit akar kezdeni az életével az örök életre kiterjedően. Észre sem vesszük, hogy itt egy óriási ellentmondás van. Utána ebben a szabad állapotában, amiben ő teljesen tisztán lát, hatalmában van minden képesség, hogy válasszon, döntsön Isten ellen, vagy Isten mellett. Ebben az állapotában hoz egy döntést, például, hogy nem akarja Istent, aminek következtében önként vállal egy spirituális öngyilkosságot, úgymond "köszönöm szépen én ezt nem kérem". Ebben a helyzetben a mi Istenünk a szeretet és az igazságosság jegyében azt mondja, hogy teljesen jól van így.

Nem vesszük észre, pedig épp az előbb említettük, hogy az ember elveszett, az ember halott, sötétségben, a bűn, a Sátán, a gonoszság rabságában van. De azt állítjuk, hogy ez az ember képes világos döntést hozni, képes helyes következtetésekre jutni, és ezt számon lehet rajta kérni!

Nagy általánosságban így hirdettük az evangéliumot, és Istent is így láttuk. Ha megkapargatjuk ezt az egészet, akkor dől minden! Gyakorlati szinten sem az az általános, hogy az emberek tapsolva jönnek és térnek meg. A tapasztalat az, hogy inkább mindenki ellenáll, azért, mert mindenki sötétségben van. De mivel te

szereted őket, csak mondd nekik újra meg újra. Hogy hányszor, meg hogyan mész oda hozzá, arra nincs képlet, recept. Az ember tehát általában tényleg úgy áll hozzá, hogy köszönöm szépen az ajánlatot, de nem élek vele.

Ha valami nem az igazság, az nem tud megállni, lehet vitatkozni rajta, és lehet az több száz éves teória, ha nem igaz, nem áll meg. Nem attól lesz elfogadott valami, ha sokat mondogatják. Minden szó, mondás, tanítás ideológiává degradálódhat akkor, ha nem a valóságból táplálkozik. Amikor megszűnik azzal kapcsolatban lenni, akkor üres szavakká lesz az egész. A valóság több, mint mondatok. Nem a szavak a lényegesek, mert *Isten országa nem beszédben áll, hanem erőben, hatalomban*. Isten országa benned van, nem a beszédben, de megnyilvánul a beszéd által is.

Róm.10:15: "Mely szépek a békesség hirdetőinek lábai (És.52:7.), a kik jókat hirdetnek!" Az ószövetséget idézi, amikor a toronyban ott állt az őr, és azt figyelte a hírhozó lábait, járását. Ha kullogva jött, akkor tudta, hogy a csata elveszett, és mindenkinek vége. Hiába, hogy mi nem harcoltunk, nem voltunk ott, rabok leszünk, vagy megölnek bennünket. Ugyanígy amikor rohant a hírnök, akkor tudták, hogy győztek. A háborúnak vége van. Erre utal az, hogy milyen szépek a békességet hirdetőik lábai. Az evangélium békességet hirdet, akik az evangéliumot mondják, jó hírt mondanak. Jó hírt a jó dolgokról.

Az evangélium mindig arról szól, ami már megtörtént. Nem szabad azt hinni, hogy a beszédünkkel tesszük megtörtétté azt, hogy az ember megszabadult. Az evangélium arról szól, amit már Jézus megtett a kereszten. Ezt hirdetjük, és ez minden ember javára van!

Akik ott voltak a várban, azok mind megmenekültek. Ami Krisztus halálában történt, az minden emberrel megtörtént.

Tehát nem a hír teszi szabaddá az embert, vagy nem is a hírben való hit, hanem az, ami már megtörtént.

Róm.4:25: „Ki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért”. A görög szövegben a Gr1223 dia = miatt, ért, ok szó van. A bűnünk volt az oka annak, hogy Jézus meghalt. Azzal folytatja, és azt akarja sugallni a magyar fordítás, hogy azért támadt fel, mert igazgá akart tenni bennünket. De az eredetiben ugyanaz a szerkezet van ebben a mondatrészben is, a Gr1233 dia = oka szó van itt is. A megigazulásunk Krisztusban történt. Ez nem a Gr4991 szotéria = biztonság, oltalom, védelem; épség, megtartás, egészség vagy a Gr4982 szodzó = megtart, megment. Ez nem az üdvösség, hanem a megigazulás. *Róm.5:1: mivel megigazultunk, békességünk van Istennel.* Ez nem egy nyelvészeti trükk, hanem ez a kontextusa az egésznek.

Felfuvalkodottság, butaság azt gondolnunk, hogy Isten képes valakivel, vagy valamilyen lényel közösségben lenni, aki nem ugyanaz a természet, mint Ő! Képtelenség!

Ő megbékített magával minket, és ennek az az alapja, amit Krisztusban tett az emberiséggel. Akik ezt nem értik, azt gondolják, hogy hol van akkor Isten igazsága, haragja? De Isten mindent elvégzett Krisztus halálában. Ha volt valaha Istennek fenntartása velünk kapcsolatban, akkor az ott el lett rendezve. Ha nem így volna, akkor ma hogyan lehetnénk közösségben Istennel?

Mi a textuson vitatkozunk mindig. Az egyikünk ezt, a másikunk mást gondol ugyanannak az igének a mondanivalójáról. Ám nem a textussal van a bajunk, hanem a kontextussal. Neked, nekem más kontextusunk van, ha nem értjük egymást. Ezért nincs értelme vitatkozni, hanem meg kell érteni a másik kontextusát, és akkor más fénybe kerül a textus. Erre nagyon jó példa a következő. Jézus idézte a próféciát, de nem olvasta fel végig, mert nem a

törvényről és a bűn büntetéséről akart beszélni, hanem a kegyelemről. (Lukács 4:17-21). A farizeusok erre azt mondták, hogy lám-lám, nem fejezte be az igét, pedig ott van, hogy a *bosszúállásának a napját*. (Ézsaiás 61:2). Ez az írás-szakértés, amivé a farizeusok váltak, és mi is azzá válhatunk, ha nem értjük meg a valóságot, illetve nem értjük meg a kontextust. Ha neked más a kontextusod, azzal nincs semmi baj, hidd úgy, menj úgy, és ha kell, véd meg akár ellenem is a hitedet, mert ez mind helyénvaló. Ezzel nincs semmi baj.

1.Kor.15:34: "Serkenjete fel igazán." Ott az igazán szó a Gr1346, 1342 a megigazultság szó, *"és ne vétkezzetek; mert némelyek nem ismerik Istent; megszégyenítésekre mondom."* Héber 6974 ugyanaz a szó, mint a Gr1594 = ébred, felriad, kijózanodik. Vagyis: Ébredjete rá a megigazultságokra = serkenjete fel igazán! Nem tudjuk helyesen megismerni Istent, ha nem a megigazultságon keresztül értjük meg Őt. Miért? Mert mindenkinek van egy képe, gondolata Istenről. Ádámnak is volt, de Jézus azt mondta, hogy senki nem ismeri Őt.

Addig, amíg nem tudsz különbséget tenni, amíg nem ismered fel, hogy te meg Ő az egy, és nem két különálló, addig nem ismered Őt. A saját elképzeléseddal személyesíted meg Istent, kivetítéd rá.

Pál azt mondta, hogy ébredjünk rá a megigazultságunkra, mert nem ismerik sokan az Istent, ezt megszégyenítésünkre mondta. A Sátán annyira elfordította, eltorzította a képet Istenről, hogy nincs más mód a helyreállítására, csak a megigazultság. Ezért ez a dárda hegye. Ha ezzel foglalkozunk, akkor megértjük a többi dolgot is. Ha ezt félretesszük, akkor belemegyünk intellektualizálásba, ilyen-olyan igei vitatkozásokba. Lehet ezt csinálni, de én úgy látom, hogy nem vezet sehova. A megigazultság ösvénye olyan, ami egyre világosabb. Megelégedetté válsz tőle, mert érzed azt, hogy megváltott Isten, és ténylegesen megváltoztatott. Nem a

gondolkodásod tette, hanem a gondolkodásod azért változott meg, mert felismerted, hogy más ember lettél, és másként kell gondolkodnod magadról, más emberként tapasztalod meg magadat. Nem fog felmerülni benned, hogy azért mert imádkozom, Bibliát olvasok, stb. különb vagyok, hanem tudod, hogy mi miatt vagy te más, és mi miatt más a másik ember is. Lehet, hogy ő nem látja, nem érti ezt, de mivel teljesen Krisztusnak tulajdonítod a magad helyzetét, nemcsak intellektuálisan, hanem szellemi és tapasztalati szinten is, ezért nem fogja kevesebbnek érezni magát melletted. Nem fogja azt érezni, hogy te nagy szent vagy, ő meg a nyomorult senki.

Az az ember, aki hulla részegen fekszik az út szélén éppen most, ő is ugyanolyan lényegében, mint te. Ugyanaz történt vele is Krisztusban. Ez az evangélium, ez a "háborúnak vége" felfedezése. Azt a hírt, ami Krisztusban történt velem, veled és az egész emberiséggel, azt mondjuk el neki!

Ez hatással van az emberekre, ez a halottak evangéliuma. Nem érzed, hogy valahová hívnak téged, nem érzed a kényszert, hogy valahogy össze kell szedned magadat, valamilyen döntést kell hoznod, mert ha nem hozod meg, akkor nyomorult bűnös vagy. Hanem valami rezonál benned, amiről nem tudtad, hogy van, de hallod. Hallod azt, hogy ami Krisztusban történt, az veled megtörtént, rendbe tett téged teljesen. Mondhatod, hogyhogy rendbe tett, amikor az életem romokban hever? Könnyebbé lehet a kemény életed, ha megtudod, mi történt veled Krisztusban. Ezért mondom neked, és nem azért, mert bele akarlak húzni valamilyen ideológiai folyamatba, azt akarva, hogy abban higgy.

Nem tudsz nem hinni benne. Miért? Mert ez rezonál azzal, ami benned van. Pál azt mondta, hogy *2.Kor.4:2: „lemondunk a szégyen takargatásáról, mint a kik nem járunk ravaszágban, és nem is hamisítjuk meg az Isten igéjét, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.*

Az evangélium azért vonzó, mert eleve benne van mélyen, legbelül az emberekben. Mert ez megtörtént velünk. Nem arról van szó, hogy rábeszélem őt és akkor majd biztosan hinni fog. A meggyőződést és a biztonságot az adja meg, hogy tudjuk, hogy ez megtörtént velünk Krisztusban. Ezért amikor a jó hírt mondod, akkor arra válaszol az ember, és elkezd működni benne, így van mindenki megalkotva. Ez nem a liberalizálása az evangéliumnak, hanem ez a valóság, ez az, amit minden embernek el tudsz mondani Pl.: ha egy olyan embernek beszélsz, aki teljesen össze van törve, és azt mondod neki, hogy te egy fantasztikus ember vagy, akkor azt fogja gondolni, hogy nem vagy normális. De mivel a szavaid a valóságban gyökereznek és nem egy rózsaszín felhőben, te tudod, hogy ez az igazság. Ezért mondod neki, hogy figyelj, elképzelésed sincs arról, hogy milyen fantasztikus vagy. Ez lehet, hogy nem látszik az életeden, vagy a cselekedeteiden, de ez a valóság, amivel szembesíted őt.

Zsid.11:1: „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” Az a hit, hogy meg vagy győződve arról, a háborúnak vége, hogy ezzel az emberrel Krisztusban történt valami, bár semmi tapasztalati bizonyítékod nincs róla. Lehet, hogy elutasít, és azt mondja, hogy ez nem igaz, ez semmi, csak szép szavak. Ha teljesen negatívan reagál, de továbbra is mondod, belső meggyőződésből, hogy akármit is tesz, akármit is mond, ez így van, igaz rá. Ennek lehet a következménye, hogy hitre jut, és megszületik a valódi helyzete a láthatatlanból a láthatóba. *Róm.4:17: „A mint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettelek téged az előtt az Isten előtt, a kiben hitt, a ki a holtakat megeleveníti, és azokat, a melyek nincsenek, előszólítja, mint meglevőket.”* Miért? Azért mert már megvannak, de még nem látszanak a láthatóban.

Ez valóban a halottaknak az evangéliuma, ami a halottak feltámadásáról szól, arról, hogy az ember megváltása az ember bármilyen közreműködése nélkül történt meg.

Azt mondja a Biblia: ahol az Isten szelleme, ott van a szabadság. Amikor Ádám egy volt az Istennel, egy volt az akarata vele, akkor volt szabad. A szabadság nem Istentől való függetlenséget jelent, mert az Istentől való függetlenség a bűn köteléke. Pl.: Ha valaki nagyon-nagyon szerelmes, akkor nem azon gondolkodik, hogy szabad akarok lenni. Inkább azt gondolja, hogy én belehalnék, ha nem köthetném össze vele az életemet.

Isten valóban adott egy képességet arra, hogy ha akarsz, akkor elmehetsz, de mégis ellenállhatatlanul vonz, sőt mindeneket magához fog vonzani. Jézus mondja, *(Ján.12,32) „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok”*. Gr1670 helküo helkó = húz, von, kihúz, kivon. Ez ugyanaz a szó, mint amikor Péter kihúzta (kivonta) a kardját, kihúzták hálót. Minden esetben az az értelme a görög szónak és használatának, hogy *elkezdik a folyamatot és azután be is fejezik*. Nem arról van szó, hogy Jézus mindeneket magához akar vonzani, de szabad akarata van az embernek. Ha a Bibliát úgy elemzed, ahogyan azt a szabály szerint kell, vagyis megnézed a szót és azt, hogy máshol hogyan használják, akkor látható, hogy Jézus elkezd mindent magához vonzani, és be is fogja azt fejezni.

Ezt nem lehet megérteni azzal a szemlélettel, hogy a szabad akaratból nagyobb dolgot csináltunk, mint az Isten akarata! Ezt az ember találta ki, de ilyen nincs.

Andre Rabe mondott egy példát. „ha leülsz egy mester sakkozóval, és szabadon akármit csinálsz, úgy léphetsz, ahogyan akarsz, szerinted ki fog győzni? Ó! Ugyanígy van a mi szabad akaratunk. Persze hogy van, ideléphetsz, odaléphetsz, de egy sakkozó mesterrel játszol. Isten primitivizálása (leegyszerűsítése,

lekicsinylése) amikor azt hisszük, azt mondjuk, hogy a döntések a mi önálló döntéseink. Pedig Isten sokkal nagyobbban gondolkodik, mint mi, és mester módjára terelget bennünket.

Ez nem arról szól, hogy azt mondd, hogy ja, ha mindenki üdvözülni, akkor nem csinálunk semmit. Nem erről beszélek, hanem arról, hogy amit Krisztusban tett Isten, mindaz akkora szabadságot ad, ami tényleg változást hoz, ha nem abban a klasszikus szemléletben élünk, hogy ez csak egy lehetőség az embernek. A kálvinizmus mondja, hogy az ember ki van választva. Aki nincs kiválasztva, annak mindegy, hogy mit csinál, akkor sincs lehetősége. Erre jött Arminiusz és helyesen azt mondta, hogy Krisztusban ez nem így van predesztinálva, hanem mindenkire vonatkozik a lehetőség. De ő csak addig jutott, hogy ez egy lehetőség. Ma is az az uralkodó alapszemlélet, hogy Krisztus munkája egy lehetőség az embereknek. Mivel ez egy igazság, de nem a teljes, mégiscsak működik. Természetesen, ha ezt látod, és ez a meggyőződésed, mondd ezt, hirdesd ezt, és hozd az embereket, hogy döntsenek, hogy fogadják el Jézust. Sőt gondolhatod azt is, ha nem fogadják el, akkor elkárhoznak. A te kontextusodban láthatsz így, és mondhatod az Igét ennek a fényében. Amiről én beszélek, az az inklúzió (benne foglaltatás Krisztusban), az arról szól, ami Krisztusban megtörtént velünk. *Pl.: Kol.2.13: És titeket, kik holtak vagytok a bűnökben és a ti testeteknek körülméletlenségében, megelevenített együtt Ő velem, megbocsátván minden bűnötöket, Ef.2:6: „És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban...”*

Az emberiség a tudatlanság állapotában van, Isten nem vonhat felelősségre egy sötétségben lévő embert, aki az elveszett állapotában hozott döntést!

Ap.Csel.17:30: „E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek” Itt a Gr5237 hüperidó, hüperidon = elnéz

valamit, szemet huny, figyelmen kívül hagy, nem bünteti. Az, amikor elnézel valamit az olyan, mintha nem történt volna meg. Elnézi az Isten a tudatlanság idejét. Igen ám, de azt is mondja Isten, hogy térj meg, és azt mondjuk, hogy akkor már nem leszel tudatlan, tehát már nem nézi el az Isten, ha valamit nem jól csinálsz. De ez nem így van. Az igazi tudás, az igazi ismeret az, amikor szeretsz. Azt mondja a Biblia *Ef.3.19.* „*És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig*”. Egészen addig, amíg nem szeretetből cselekszik az ember, mindaddig tudatlan. Akár milyen zseniális, akár milyen okos, akár órákon át prédikálhat is, igazából tudatlan az Isten szemében, habár az emberek szemében lehet nagy tudós. A tudás fájának esete előtt az ember az Istennel volt élő kapcsolatban. Ehhez nem lehet hasonlítani semmilyen akadémiái forrást, vagy bármilyen tudás forrást, amivel bírt az ember. De evett a tudás fájáról, ami abból következett, az pont a tudatlanság lett. De Isten elnézte a tudatlanság idejét. *1.Kor.8:1:* „*Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít*”. Más szóval az ismeret, a tudás, azt gondolhatom, hogy különbbé tesz engem a másiknál, pedig a szeretet az, ami egyedül épít. A szeretet épít engem, épít téged, és ha valóban szeretet, akkor emel bennünket. Ha azt érzed, hogy lenyomlak téged, akkor biztos lehetsz abban, hogy az nem a szeretet.

A szeretet felemel, magához von, ez összhangban van azzal, ahogy Jézus valóban vonzza az embereket. Ez épít bennünket.

Pál azt mondta, *Kor.1:24:* „*Nem hogy uralkodnánk a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk a ti örömeteknek; mert hitben álltok.*” azaz nem akarok uralkodni a ti hiteteken. Ha nem akarunk uralkodni egymáson, akkor nem érezzük azt, hogy valaki be akar sorolni minket valahova, föléim akar kerülni, mert ez mind

emberi. Nincs nagyobb terv az Isten tervénél. Amikor Jézust megfeszítették, azt gondolták, hogy tudják, mit csinálnak, de Isten terve ment végbe. Amikor Péter prédikált nekik, elmondta, hogy emberek, ti, ostobaságotokban az élet forrását öltétek meg. Amikor erre rádöbbsentek, akkor azonnal azt mondták, hogy „*Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?*” (Ap.Csel.2:37) Péter nem kezdte el őket ostromozni, kárhozzatni, pedig ennél nagyobb bűn nincsen. Magát az Isten Fiát ölték meg, de tudatlanság miatt tették. Ez nem gnoszticizmus, hanem így mondja a Biblia! Akiben nem a szeretet nyilvánul meg, az tudatlan. Nem az a lényeg, hogy milyen ismeret van a fejedben, mert az a jó és a rossz tudásának a fájától jön. A szeretet építi az embert, amikor szeretet van, amikor már ismersz, akkor már nem vagy tudatlan. Akkor az metanoia. Kezded az Isten dolgait megismerni.

Ap.Csel.17:31: „Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyóságot tévén mindenkinek, az által, hogy feltámasztá őt halottaiból. Gr1360 dioti = megítéli: a görög szó nincsen jövő időben. Pál ezt akkor írta, amikor az Apostolok Cselekedeteiben már Krisztus halála után vagyunk. 17:31: *melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban:* Gr1343 dikaioszüné = *megigazultságban* egy férfi által, akit arra rendelt. *Bizonyóságot tévén mindenkinek azáltal, hogy feltámasztotta őket a halottaiból:* Ez ugyanaz, mint a Róma 4 vége: *Ki a mi bűneink miatt halálra adatott, feltámasztatott a mi megigazultságunk miatt.* Ez az oka annak, hogy Isten így áll az emberhez. Tehát az *Ap.Csel.17:31* magyarázata:

A rendelt egy napot ugyanaz, mint amikor Jézus meghalt, amikor keresztre feszítették és a halálban volt. Megítéli a föld kerekességét, vagyis mindenkit, aki a földön lakik, megigazultságban. Itt az van írva, hogy megigazultnak ítéli az egész földet Őbenne, Krisztusban!

Ez fontos, nem azért, mert annyira jók vagyunk, vagy annyira jól csináljuk a dolgainkat, hanem mert Krisztusban vagyunk. Mert Őbenne élünk, mozgunk. Ahogyan Ádámban minden ember meghalt, úgy Krisztusban minden ember igazzá vált. Ez bolondság a vallásos elmének, nem érti, mert hozzá akar tenni valamit, de nem lehet semmit hozzátenni. De nézd, keresd, kutasd, és lásd, és neked is meggyőződésed lesz.

Sok olyan igehely van, amit maguk a fordítók sem értettek, mert nem értették a megváltás kontextusát. Ezért jövő időbe tették a Bibliában, hogy majd, majd, majd, Mert *képtelenek vagyunk azzal mit kezdeni, hogy ez már a mienk, hogy el van végezve*. Az, hogy *2.Kor.5:19: "megbékítette magával a világot"*, nem lehet igaz, gondolják sokan. De amikor olvassuk ezt, akkor nem mondhatjuk rá, hogy nem igaz. Ez feszültséget okozhat bennünk, mert nincs harmóniában a hitelveinkkel. Változtatni kell az egész nézőpontra, hogy megértsük ezt az ígét a maga valóságában, és ne gondoljuk, hogy Isten haragban van a világgal

Megértettük, hogy ami már Krisztusban megtörtént, az az egész világgal megtörtént. Rendbe tette a világ elszámolását Istennel, a háborúnak vége! Ez nem azt jelenti, hogy már látszik, de megtörtént. Egy szemmel nem látható tény.

Éppen azért hirdetjük, hogy láthatóvá legyen és tapasztalhatóvá. *Bizonyságot tévén mindenkinek = hogy hitet ad mindenkinek ebben*. Gr4102 pisztisz = hit, bizalom van ott. Teljesen meg akar győzni arról mindenkit, hogy így történt. A bizonyítéka ennek, hogy feltámasztotta Őt a halálból. Jó példa rá a Róma 4 vége, *a megigazulásunk miatt támadt fel Jézus*.

Jézus Krisztus feltámasztásának oka az, hogy megigazult az egész emberiség. Hogy Isten sikeresen helyrehozta azt, ami el lett rontva.

Ez olyan, mint amikor kifizeted az áruházban, amit vettél, és adnak egy blokkot, ami bizonyítja, hogy fizettél. Itt tehát egy valóságos dolog történt, nemcsak egy lehetőség. Ennek bizonyítéka az, mondja két helyen is a Biblia, hogy Krisztus feltámadt. Amikor ezt megérted, világossá válik, és elkezd folyamatában átrendeződni benned minden. Most végig a megigazultságról beszéltünk, ami Krisztusban történt meg. Régen azt mondtuk, hogy a szellemünk akkor elevenedik meg, amikor befogadjuk Őt. De a Biblia nem ezt mondja. *Gal.3:21: A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-é? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, a mely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság.* (megigazultság) Tehát, ha a törvénynek olyan képessége lett volna, hogy meg tudott volna eleveníteni, ami a Gr2227 dzóopoieó = életet ad, életre hív, megelevenít, élővé tesz, akkor valóban a törvényből lett volna a megigazultság.

A megigazultság együtt jár a megelevenedéssel, ahogy a lényünkben, a valónkban megelevenedtünk akkor, amikor Krisztus meghalt, és megelevenítette az embert a halálából. Akkor még a bűneinkben voltunk. A Gr3689 = ontosz a létigének egy formája. De Ő élővé tett bennünket!

A törvény tehát nem volt képes erre, hanem az ígérő, aki Krisztus volt, adta a megelevenedést. *Ef.2:5-6:* ugyanazt mondja, csak még drasztikusabban. *Minket, akik meg voltunk halva a vétkeink miatt, megelevenített együtt a Krisztussal.* Gr4806 szüdzóopoieó = életre kelt valakivel együtt. Ott is ugyanígy a dzóopoieó van, csak van előtte egy szó a Gr4852 szün = együtt, együtt valaki társaságában. Együtt elevenített bennünket Krisztussal. És itt nem hagyja abba, mert fel is támasztott, és együtt ültetett a Mennybe

Amikor ez Krisztussal történt, akkor történt az emberiséggel is. Nem voltak még hívők és gyülekezetbe járók, és mind halottak voltunk a vétkeink miatt!

Ez nem értelmes az emberi elmének. *Róm.4:17: „(A mint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettelek téged) az előtt, az Isten előtt, a kiből hitt, a ki a holtakat megeleveníti, és azokat, a melyek nincsenek, előszólítja, mint meglevőket.* Aki a halottakat megeleveníti, ott is ugyanez a szó van a Gr2227 dzóopoiéó.

Az evangélium tehát nem arról szól, hogy a te hozzájárulásod kell ahhoz, amit Isten Krisztusban tett. Nem volt szükség a döntésedre, vagy arra, hogy befogadd Őt. Akik a bűneikben meg voltak halva, azok Krisztus halálában megigazultak és megelevenedtek teljesen. Ez történt meg akkor, erről szól az evangélium!

Akármennyi ideje vagy hívő, akkor is ez az állapotod, és akinek ma még sejtelve sincs az egésze, arra is ez vonatkozik. Amikor ezt megérted, akkor látod, hogy ez Krisztus miatt van! Valóban nem miattunk, nem azért mert döntöttünk, vagy ezt elfogadtuk, vagy, mert olyan zsenik voltunk, hogy felismertük. Ezek mind a következményei lettek annak, amit Isten Krisztusban tett. Ha ezt értjük, akkor nem tudjuk különbnek látni magunkat a másiktól. Mindaz, ami most van az életünkben, az nagyon-nagyon jó, ez a kegyelem: *Ef.2:5: “kegyelemből tartattok meg”*. Nem magatok miatt, nem a cselekedeteitek miatt, nem a döntéseitek miatt, nem az imáitok miatt, nem a gyülekezetbe járásotok miatt, nem a Biblia olvasása miatt stb. A tartattok meg szónál ráadásul a Gr4982 szózó = megment, kiszabadít, biztonságba helyez, meggyógyít, üdvözít szó van, amit úgy is lehetne mondani, *hogy kegyelemből van üdvösségetek*. Nem magunk miatt, nem azért mert bármit is tettünk.

Az hogy hiszünk, az is egy következmény. *Gal.3:22*: “...az ígéret Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőnek”. Látod, kell Jézusban hinni. De a görög szó nem ezt jelenti. Hanem azt, hogy az ígéret Jézus Krisztusnak a hitéből van, abból, amiben Ő hisz. Ez egy birtokos szerkezet, Jézus Krisztusnak a hitéből, és nem a te Őbenne való hitedből. (Gr 5207 hüiosz = valaki fia főnév, + 4102 pisztisz + 1722 hite által.) Ez megy Krisztus hitéből a te hitedbe és ettől leszel hívő. „Adassék a hívőknek”. Na, látod hívőnek kell lenni. De várjunk! Nem volt senki hívő, amikor az egész elkezdődött. A hit nem feltétel ahhoz, hogy igaz legyen rád az, ami Krisztusban megtörtént. Senki nem volt hívő, mindenki a bűneiben volt, nem volt senki, aki igaz lett volna, aki fel tudott volna mutatni bármit. Az Ő kegyelme miatt van minden, az miatt, ami Krisztusban történt meg. Azért tudsz hinni, azért vannak zseniális felismeréseid, azért van, hogy szeretni tudsz. Amikor megérted, akkor valóságos irgalom lesz benned, valóságos könyörület, mint Jézusban volt. *Ef.2:5*: “*Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!)*”. Ez egy nagyon tiszta képe annak, hogy:

Inklúzió (belefogalás) van, vagyis mi bele voltunk, vagyunk foglalva Krisztusba, és abba, ami vele történt. Hós.6:2. -Krisztus előtt 800 évvel történt - azt mondja Krisztus Szellemé által, hogy “*harmad napra feltámadunk*”. Ez azt jelenti, hogy Ővele együtt feltámadunk. Mindenki!

Az Ószövetségben ez az egyetlen hely, ahol azt olvashatjuk, ami az újszövetségben sok helyen le van írva: “Ővele együtt”. Jézus azt mondja, hogy én 3 nap alatt felépítem ezt a templomot. (*Mt.26:61*) A Krisztus teste felépült 3 nap alatt az Ő halálában. Azt gondoljuk, hogy Krisztus teste a megtértek előállításával épül fel, pedig már megtörtént láthatatlan módon. *Luk.17:20*: “*Az Isten országa nem látható módon jön el.*” Nem úgy van, hogy aki még

nem tért meg, azon szeplők és foltok vannak. Ha így látjuk, akkor teljesen kívülről, testi módon nézzük az egészet. Ha felismerjük, hogy Krisztusban mi történt, akkor más szemléletünk lesz, a láthatatlant látjuk. *2.Kor.4:18: „Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”* Ez a hitünk lényege. Így tudunk visszatérni az alapokhoz. *Róm.4:17: “aki a halottakat megeleveníti.”*

Nem a hívőket, hanem a halottakat eleveníti meg. Nem akkor, amikor befogadják Jézust, hanem akkor, amikor még halottak voltak, Krisztussal együtt feltámadtak. Azokat, amik nincsenek, előszólítja, mint meglevőket.

Az igazi valód, az igazi lényeged teljesen olyan, mint Jézusé! Teljesen tiszta, szent, helyreállított, nincs benne semmi kontradikció, ellentmondás. Mi azt mondtuk, hogy valaminek történni kell veled, hogy megelevenedhess. De a Biblia azt mondja, hogy amikor halott voltál, akkor kicserélődött a halott állapotod. Az a halott lény, az az entitás, aki te valóban vagy, az élővé lett.

Ef.4:23: “Megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint”, Róm.12:2: “változzatok el a ti elméteknek megújulása által”. A ti elmétek megújulása szerint újuljatok meg. Figyeld meg, hogy azt feltételezi, van mire megújulni. Az ember szellemének az értelmére utal, (Gr3563 nuszra = szív, szellem értelme, felfogóképessége). A nusz megelevenedett akkor, csak nincs róla tapasztalati ismeretünk. Ugyanolyan bután, sötétségben él az ember, sőt lehet, hogy sok éves hívői élet után is értelem nélküli, szellemileg vak. Azért mert ha nem az igazságot, nem a valóságot hallja, akkor az nem tud feltárulkozni előtte. Sokszor tele vagyunk ismeretekkel, de a szívben alig van valami, csak a tudás. Miért? Mert az nem az igazság. Az emberi okoskodások, doktrínák, az emberi tudás szerint jönnek létre, mondja Pál. *Kol.2:23: „A melyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben*

és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennök semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók.” Van, ami istentiszteletnek látszik, de nem az. Rengeteg ilyen gyártmányunk van. Nem lehet az ember a forrása a valódi bölcsességnek, nem az embertől igaz valami. *1.Kor.13:9: “mert rész szerint van bennünk az ismeret”.* Az adott ember személyes tekintélyétől nem lesz valami igazzá, még ha nagy pódium is van alatta. Ezek a dolgok mind becsaphatnak.

Akkor kezdesz érett lenni, amikor felismered, hogy mi az, ami igaz. *Azt akarod mondani, hogy mindenki maga dönti el, hogy mi az igaz?* Nem, nincs senkinek olyan műszere, berendezése, amivel garantálni, bizonyítani tudná, hogy mi az igazság. Az igazság, a valóság benned van és egyszerűen visszhangzik benned. Az emmausi tanítványok szíve gerjedezett. Nem egy fizikai, testi lelkesedés ez, pl. hogy dolgozzunk egy nagy ébredésért, ami aztán mégsem történik meg. A szellemből jövő megelevenedés nem cselekvéssorozatot szül, egyszerűen értelme lesz minden dolognak, minden megtelik étellel. Mert valódi értelemmel, Krisztus értelmével telsz meg. Nem emberi tudás van benned, hanem a lényed, a valódi megelevenedett Őbenne.

1.Pét.3:18: Ez egy másik aspektus, de ez is a halottakról szól. *“Krisztus egyszer szenvedett a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Isten vezéreljen. Megöletvén a test szerint, de megelevenítettvén a szellem szerint.”* A megelevenítettvén, az ugyanaz a görög szó Gr2227 dzóopoieó = életet ad, életre hív, megelevenít szó. Aztán Péter azt írja, hogy Jézus elment és a tömlöcben levő lelkeknek prédikált. Egy ortodox keresztény könyv írja, hogy erről a pár mondatról az őskeresztények litániákat írtak. Arról, hogy Jézus mit csinált 3 napig lent. Ez egy nagyon nagy téma volt abban az időben. Mi ezt általában gyorsan elintézzük, és nem foglalkozunk vele, mert nem is értjük. *1.Pét.3:19: “Lement és a tömlöcökben levő lelkeknek prédikált, akik engedetlenek voltak*

egykor.” Majd 4:6: *“Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint lélekben.”* Itt nem rólunk beszél, hanem azokról, akik valóban halottak voltak, a sírokban lévőknek szól. Azokról szól, akik Noé idejében engedetlenek voltak. Mondhatjuk Noé nemzetségére, hogy Isten megölte őket. Ez egy nehezen érthető helyzet, de úgy volt, hogy Isten elpusztította akkor az egész emberiséget, Noé családját kivéve. Azért tette, mert *a szívük gondolatai is mind gonoszok voltak, (1.Móz.6:5)*. Az egy olyan állapot volt, amikor minden teljesen sötét és gonosz volt, ennek lett a vége a vízözön. Ezeknek a tömlöcben lévő embereknek prédikálta Jézus az evangéliumot.

Ez azért érdekes, mert azt szoktuk, mondani, ha az életedben nem döntesz, akkor mi lesz? De ezek az emberek döntöttek az életükben teljesen Isten ellen, és Isten megölte őket, utána pedig megelevenedésben részesültek. Ha igazságos Isten, akkor azt gondolom, kell, hogy mindenki ugyanazt megkapja, amit ők.

Érthetetlen dolog az, hogy Krisztus meghalt, feltámadt és az ember úgy él, mintha semmi nem történt volna. De ezt fogadtuk el normálisnak, ez az emberi élet, ilyenek vagyunk, gyarló az ember. És máris lényegtelenné tesszük az egészet és nem engedjük, hogy az eszenciája előjöjjön. A legtöbbször minden egyház azt mondja, hogy valld meg a bűneidet és minden rendben van. De akkor mi van az új emberrel. Van, vagy nincs? Ha valóban van, akkor hogyan tud megjelenni? Hogyan lehet úgy élni, hogy halott vagy a világnak? Ez olyan, mint amikor egy növény nő, mint amikor valóban ott van az élet. Amikor egy magból növekszik valami. A változáshoz idő kell, ilyen folyamat az isteni természet növekedése is. Teljesen új képességek, tulajdonságok fejlődnek ki, amik a gyümölcsseink, amik a láthatóvá teszik az új embert. Ezt nem

tudjuk siettetni, késleltetni is csak úgy, ha nem ismerjük fel, és nem értjük.

Éppen azért beszélünk erről, mert ha valaki tisztában van vele, akkor tapasztalja, hogy ez növekszik benne. Ádám meghalt abban a pillanatban, amikor evett a fáról, tehát halott volt, de testében még élt 900 évet! Ezt az ádámí életet örököltük mindannyian. Mondhatjuk, de hát ez nem az élet! De akkor mi az élet? Ha nagyon szigorúan nézed azt, ami Ádámmal történt, akkor ez valóban nem az élet! *Kol.3:3: „Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.* Az elrejtve úgyis fordítható, hogy az életed titka az (Gr2928 krüptó=eltitkol, titokban tart), hogy egy vagy az Istennel! Ha azt hisszük, hogy a fizikai létünk az a valódi élet, akkor tévedésben vagyunk, emiatt szenvedünk, és nem találjuk az ebből való kiutat. Már hiszek, megcsinálok mindent és mégsem működik az egész. Ez azért van, mert ami látszik, az nem az igazi életünk.

Amikor Ádám bukott állapotba került, az első tünete az volt, hogy észrevette *”mezítelen vagyok”*. (*1.Móz.3:7*). Ekkor azonosult a saját látható testével. Pál mondja: *mi a mennyből valók vagyunk, az Istentől származunk, elválasztott engem az anyám méhétől fogva* Jeremiás mondja: *az anyád méhe előtt ismertelek*. Amikor kezd kialakulni a szellemi megértésünk, annak egy nagyon fontos része, hogy elválasztódsz a testi származásodtól. *2.Kor.5:16: „Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük”*. Vagyis sem a szemed szerint, sem a szerint az információ szerint, amit gondolsz valakiről. Mert nem az definiálja az embert hogy fizikai értelemben kicsoda, hanem az Istennel a Krisztusban való egysége határozza meg. Ez ugyanaz az élet, amiben Ádám lehetett Istennel kezdetben, mielőtt meglátta, hogy mezítelen. Az biztos, hogy máshogy látott előtte. Mi is abból az állapotból jövünk ki, amibe Ádám belebukott.

Amikor egyre jobban megértjük, mit jelent, hogy Krisztusban vagyunk és ő mibennünk, akkor azt fogjuk találni, hogy Krisztus határozza meg az embert. Felfedezzük, hogy akik valóban vagyunk, Krisztusból valók vagyunk, egyek Ővele, ez határoz meg minket. Ekkor kezdjük el jól látni magunkat. Ilyenkor nyer értelmet az az ige, hogy *a ti életek el van, rejtve Krisztusban!*

Hogyan? Amikor kezdesz önmagadra gondolni, és a szellemi felismerés növekszik, ez a valóság sokkal igazabbnak tűnik, mint a testi életünk. *Ján.8:32: „És megismeritek az igazságot, (valóságot) és az igazság szabadokká tesz titeket.* Emiatt lesz természetes az, hogy szeretsz és nem test szerint fogod ismerni az embereket. Bár látod őt, és érzekeled, hogy rosszul cselekszik, esetleg bántóan viselkedik veled, mégsem ezek szerint reagálsz rá. Amit Ő készített, az olyan, amit szem nem látott, fül nem hallott emberi értelemmel nem lehet felfogni, mert mind afölött van. Egy cél van, hogy növekedj a Krisztusban. *Ef.4:13: „Amíg mindnyájan, eljutunk az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének az egységére a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékével.”* Ez az ige a növekedésről beszél. Amikor a mutatóujjában a testnek (*1.Kor.12*) csak mutatóujj ismerete van, akkor csak testileg ismeri magát. Amikor megtelik azzal, ami a fejben van, vagyis Krisztus hitével és ismeretével, akkor találja meg önmagát.

Amíg minden tag - és teljesen mindegy, hogy az kicsoda - eljut ugyanarra a hitre, ugyanarra az ismeretre, ami a fejben van, az a Krisztus teljességével, ékeskedő kornak a mértéke. Azt akarja Krisztus, aki mindennek a birtokában van, hogy az, ahogyan Ő lát, ahogyan Ő gondolkodik, ahogyan Ő hisz, az járjon át minden tagot!

Pl.: Itt van a mutatóujj és a hüvelykujj, és már nem ismerik egymást testileg, hanem arról ismerik egymást, ami áthatja őket. Ahogyan a fej, azaz Krisztus ismeri őket. Ez csak egy módon

lehetséges, ahogyan Pál mondja, növekedjétek abban, aki a fej, a Krisztusban. Ne abban növekedjünk, hogy miben különbözünk, mert az nem a valóság. A valóság Krisztus. Amikor a mutatójában ugyanaz a hit, ugyanaz az ismeret megjelenik, mint a fejben, akkor ott valami nagyobb dolog történik. Jézus azt mondta, *Ján.14:12: „Bizony, bizony mondom néktek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek”*. Azért mert megjelenik a mutatójában a fej akarata, és a mutatójú tud fogni, vagyis több annál, mint ami a fejben van, mert már cselekszik.(Ez természetesen csak egy példa.)

Amikor ugyanaz, ami Krisztusban megjelent, megjelenik minden tagban, az többet tud tenni, mint amennyit Krisztus önmagában tett egyedül. Ez nem azt jelenti, hogy akkor most össze kell fogunk fizikai értelemben, hanem hogy több helyen jelenik meg ugyanaz a valóság. Amikor a figyelmedet leveszed arról, ahogy testileg ismered magadat, és helyette a megigazultságodra nézel, ahogyan Isten lát téged Krisztusban, akkor ez megváltoztat téged. Valódi tapasztalattá válik az, hogy nem a világból való vagy. Nem a láthatók szerint élsz, hanem a megigazult voltod alapján. Nem azért, mert keresztény vagy és be kell tartani a törvényt, így kell viselkedni stb., hanem mert felismered ezt úgy, mint a magad igazi természetét, amivel teljesen önazonos vagy. Ha nem eszerint élsz, akkor pedig sokkal rosszabbul érzed magad.

Az ádámi élet, amit mi is annak hívunk és mi is örököltünk, az halott állapot. Ez a halott élet, nem Élet. A halott állapotunk változott meg Krisztusban, nincs valójában, de mégis küszködünk vele. Azért, mert nincs igazi szellemi megértése bennünk annak, hogy ez megszűnt. Csak mondogatjuk, hogy meghaltunk Krisztusban, amíg fel nem ismerjük azt, hogy mivé váltunk, és el nem kezd megjeleni rajtunk.

Ezt nem lehet erőltetni, vagy magadra húzni, bebeszélni, ez nem egy tanítás, nem egy mozgalom, hanem valóság, az új ember. Pál apostolnak az volt a szolgálata, hogy tökéletesnek állítson minden embert. *Ef.4:12: A szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére:* Arról kell meggyőződnünk, nekem, neked és mindenkinek, hogy teljesen új dologról van szó.

Az emberi élet egy halott élet, ami nem méltó hozzánk. Az emberhez az méltó, ami Krisztusban megjelent: Ímé az Ember! Az emberi lét teljessége Őbenne jelent meg. Ha jól figyeljük Jézust, akkor észre vesszük magunkban ezeket a minőségi változásokat. Honnan tudod, hogy ezt nem beszéled be magadnak? Onnan, hogy nem ezekre gondolsz állandóan, és nem ezeket mondogatod magadnak, hanem felismered önmagad. Hullnak le a negatív dolgok, ez lesz az igazi viszonyulásod ehhez a világhoz. Ez nem a döntéseden múlik, hanem a döntéseid fakadnak ebből. A kereszténység azért volt az elején annyira sokkoló, mert egy új emberfaj jelent meg ebben az elromlott világban, ami mára sem vált jobbá.

A halott ember evangéliuma azt jelenti, hogy felismered, ahogyan ebben a folyamatban vagy, ahogyan zajlik benned. Ez a felismerés visz oda, hogy nem reagálsz a világ dolgaira. Elveszíti a vonzását és a Krisztusi természet kezd egyre jobban megjelenni benned.

ÚJ TEREMTÉS

Zsid.4:12: „Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek (lélek: értelem érzélem, akarat) és léleknek (szellem) az ízeknek és a velőknek (test) megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait”. Az Isten Igéje több mint egy könyv, élő és ható, Isten kijelentett beszéde. A betű megöl, csak egy írott szó, a szellem megelevenít. (2.Kor.3:6) A hatása nem abban tapasztalható, hogyan tudom a világra rábizonyítani, hogy bűnös, mert ez a kárhoztatás szolgálata, ez volt az ószövetségben, ma a megigazítás szolgálata zajlik. Az Isten élő és ható Igéje abban működik, ahogyan meggyőződsz a megigazultságodról, és arról, hogy a világ is meg van igazítva. Ap.Csel.17:31: „Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban (Gr1343 dikaiosüné: megigazultság) egy férfiú által, akit arra rendelt; bizonyoságot tévén mindenkinek, az által, hogy feltámasztotta őt halottaiból”.

Istennek a szemlélete ez, Ő így, megigazultságban ítéli a világot. Akkor működik valóban az Isten szava, Igéje, amikor megigazultságban ítéled magad és a világot!

Csak meg szeretném jegyezni, úgy is használhatod a Bibliát, mintha csak egy könyv lenne, sőt, akár úgy is akár egy bunkósbotot, amivel meg lehet embereket ölni, depresszióba kergetni. De Isten Igéje Élő és ható, tehát elválasztja a szellemet a lélektől. A bukáskor az történt, hogy az ember test és lélek lett, elfordult a szellemtől. Onnantól kezdve az egész világról való látása, az önmagáról való látása elmebeli, a testéből, lelkéből származó elképzelések halmaza lett.

A bukáskor az ember egy lelki dimenzióba lett bezárva, de amikor halljuk az élő és ható Igét, akkor a szellemi dimenzió kezd

megnyílni bennünk. Elkezdjük valóban felfedezni a belső embert, a szívnek elrejtett emberét, azt, akik vagyunk. Vannak, akik azt mondják, hogy mi nem Krisztus központú evangéliumot hirdetünk, hanem ember központút. Ez abból a szempontból igaz, hogy Jézus szemében az ember volt mindig is a legfontosabb.

Amikor a Krisztus evangéliumát mondom, akkor az embert teszem a középpontba. Ugyanis, ha valóban Krisztus, vagy Isten van a középpontban, akkor, ha belenézünk a szívébe, meglátjuk, hogy ott az ember van. Ott magunkat fogjuk találni, mert mi vagyunk az Ő szeretetének a fókusza!

A kereszténységnek az a baja, hogy Krisztusban nem találta meg önmagát. Krisztus azért jött, hogy megkeresse azt, ami elveszett, nem azért, hogy önmagát keresse meg, és nem azért, hogy megtaláljuk őt. Krisztus keresése lehet az eszköz, de azért jött, hogy megkeresse, ami elveszett, hogy mi is rájöjjünk arra, kik vagyunk. Amikor az élő Ige hat ránk, akkor a lelki emberből szellemi ember lesz, és kezdi magát annak tapasztalni, aki. *Zsid.5:13-14: Mert mindaz, a ki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédiben, mivelhogy kiskorú: Az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint a kiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.* Amikor nem szellemben járunk, akkor tapasztaljuk, hogy hiába vagyunk hívők, idegesek leszünk, megharagszunk, elkeseredünk, stb. Miért? Mert még lelki módon élünk, nem vagyunk jártasak a megigazultság beszédében. Mert tudod, hogy nem test és lélek vagy, hanem olyan vagy, mint Jézus. Ez a lényeged, az eszenciád, ezért nagyobb benned az erő, a belső embered kezd hatással lenni a lelkedre, a testedre és az érzéseidre. Így megjelennek a jó tulajdonságaid. Krisztus nem látható, de kiábrázolódik benned, minél inkább átveszi a szellemed az irányítást. *Efész.4:22: „Hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt”.* Ez benne van a núszkodban, ami a

szellem értelme: Gr3565 nusz = szív, szellem felfogóképessége. A régi embert levetni és felöltözni az újat. Az ember az antroposz = ana-troposz = Gr303 ana = fel felülről, Gr5158 troposz = életforma, életstílus viselkedés. Az ember, egy felülről való életforma. Meg lett teremtve ez a föld, ez a világ, és ebből Isten létrehozott egy testet, amibe szellemet lehelt, ezen keresztül a fent való létformát mutatja be. Igaz, hogy a teremtés formájába zárva, de az jelent meg, ami Istenre jellemző.

Ezért jött el Jézus, akiben az Istennek a teljessége volt. *Kol.2:9-10: „Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, és ti Ő benne vagytok beteljesedve”*. Krisztus megmutatta, hogy ez az istenség teljessége, sőt az emberiség teljessége is, ahogyan ő van, az antroposz. Amikor arról beszélünk, hogy „olyan vagy, mint Jézus”, az nem egy elrugaszkodott állítás, mert ez az alap. Ez nem vallási standard, és nem is lehet elérni igyekezettel és vallásos cselekedetekkel, hanem egyszerűen erre született az ember. Minden ember. A baj az, hogy megvakultunk, eltávolodtunk és elfelejtettük, de ahogy felismerjük, tapasztalni fogjuk magunkon. *Eféz.4:24: „És felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtett megigazultságban és valóságos szentségben”*. Gr1746 endüó = felöltözik, felvesz magára, belesüllyedni.

Gyakorlatilag bennünk van Krisztus, ez az új teremtés. És az, hogy felöltözöd Krisztust, annyit jelent, hogy “belesüllyedek”, és teljesen megszűnik az ember, amiben vagyunk, azzá leszünk!

Isten országa bennünk van, és ilyen módon jön felszínre. A felöltözésnek a lényege a belesüllyedés Krisztusba. Ilyenkor azt kérdezzük, hogy mit tehetnénk, valami értékeset és előrevívót, mert azt gondoljuk, hogy a felismerést muszáj, hogy kövesse valamilyen cselekedet. Ez azt jelzi, hogy magunkra még mindig úgy gondolunk, mint aki a cselekedetek által akar elérni valamit.

Isten országa beléd van építve, ennek kell kibomlania és akkor kibomlanak a funkciói is. Követni fognak a cselekedeteid, de gyümölcsök lesznek, és nem fizetségként fognak megszületni.

Mit jelent az, hogy újak vagyunk, hiszen ugyanabban a testben maradtunk. *Róm.6:6: „Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek”*. Isten tehát egy teljesen új természetet adott az embernek. A régi természetét a keresztre feszítette, és helyette a saját természetét adta az emberbe. Ez egy akkora változás, amit sokáig nem is értettünk. *2.Pét.1:3: „Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való. Annak megismerése által, a ki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; a melyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon”*. Jakab azt mondja, hogy akkor kísértetünk, ha von bennünket a tulajdon kívánságunk. Isten azért adta az Ő természetét nekünk, hogy kikerüljük a romlottságot és a kívánságokat. *Jak.1:14: „Hanem mindenki kísértetik, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága”*. Mivel Isten teljesen megtisztította az embert, és elvette belőle a régi természetet, most már képes kikerülni a romlottságot. A kívánságok pedig addig erősek bennünk, amíg rá nem eszmélünk arra, hogy kik is vagyunk Krisztusban, mi az identitásunk.

Amikor megértjük, felismerjük, hogy a mi természetünk ugyanolyan, mint Istené, mert az Ő természetének a részeseivé váltunk, akkor el fog múlni a romlottság érzése és a kívánságok listája. Ez az isteni megoldás az életünkre!

Ha Isten nem cserélte volna ki a természetedet, akkor állandóan azt éreznéd, tenned kell valamit, hogy Isten elfogadjon vagy szeressen. Ő teljesen másként lát bennünket, mint ahogyan mi látjuk magunkat. Ő az új embert látja, azt, aki valójában vagy.

Úgy tekint rád, ránk, mint az Ő képére és hasonlatosságára, gyönyörködik bennünk. Úgy gondolj te is magadra, hogy Isten gyönyörúsége vagy. Ez nem függ a cselekedeteinktől, ahogyan már tisztáztuk az előzőekben. Isten szeretetét kell magunkban legbelül éreznünk. Amikor valaki hallja az igaz evangéliumot, akkor felfedezi, nyilvánvalóvá válik a számára, hogy ezt a szeretetet, tisztaságot, ami az övé Krisztusban, nem tudja cselekedetekkel elérni. Ha a vallás folyamatosan nem erőlteti a jó cselekedeteket, akkor elmúlik a kényszer az emberből, hogy a bűnös voltát kiváltsa, és Isten elfogadását, szeretetét megszerezze. Mint egy vallásos program, menekülési terv, bele van ültetve az emberekbe.

De Isten nem az áldozatodat nézi, nem az imáidat, böjtöléseidet, cselekedeteidet, hanem Jézus Krisztusét. Az Ő tette miatt van meggyőzve az ártatlanságodról!

Természetesen mindenki tudja, ha valami rosszat tesz, vagy rosszat gondol, az nem helyes, sőt azt is tudjuk, hogy azokkal Isten nem ért egyet. Isten nem pártolja a bűnt! De mindaddig, amíg nem vagy tisztában az identitásoddal, addig nem tudod elhagyni, nem tudsz megszabadulni tőle. Amíg csak azt hallod, hogy bűnös vagy, ez is az is tilos, addig a törvény alatt vagy, és nem a kegyelem alatt.

Abban a pillanatban, amikor rádöbben a valódi lényedre, amit Isten is lát benned, az új természeted szabadságot kap, és megváltoznak a cselekedeteid. Ez a világosság szétárad benned, inspirálni kezd a jó cselekedetekre!

Pál életében nagyon világosan látszik, hogy rengeteg nehézségen ment keresztül, de a benne lévő világosság, a saját identitásával kapcsolatos meggyőződése olyan stabil volt, hogy mindezeket félelem nélkül élte át. Az ő referenciája az volt, amit

Isten hitt róla és nem az, ami őt körülvette. Nem az, amit megtapasztalt ebben a fizikai világban.

A SZABADSÁG TÖKÉLETES TÖRVÉNYE

Szabadság = Gr1657 eleutheria = mindenféle korlátozás nélküli való szabadság, függetlenség. Amikor ezt meghallja valaki, akkor azonnal a káoszra gondol, arra, hogy mindenki azt csinál, amit akar. Amikor a szabadságról beszélünk, akkor a legtöbben megijednek attól, hogy nem tudunk majd jól élni vele. Azért mert ha rabszolgaságra tanították az embert, ha annak nevelték, akkor megijed a szabadságtól. Ugyanezt éled meg akkor, ha törvény alapon, ha cselekedet alapon gondolkodsz. Jakab írja, hogy elkezdi az ember nézni magát, és ez olyan, mint amikor megtalál egy érmét, ami be van piszkítva. Elkezdi tisztítani, és egyre fényesebb lesz az érme, egyre jobban látszik, ami ott van a piszok alatt. Így világosodunk meg egyre jobban arról, hogy kik vagyunk. *2.Kor.3:14: „De megtompultak az ő elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ő szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a Krisztusban tűnik el”.* Ha megértetted azt, amiről beszéltem, akkor úgy fogod érezni magad, mintha egy lepel ment volna le rólad. És persze nem biztos, hogy mindent értesz és mindent látsz már, de egyre inkább áttör a fény.

A lepel miatt csak azt látom, hogy mit kell cselekednünk a törvény betűje miatt. Amikor pedig eltűnik, akkor megjelenünk tökéletesen, mert a kegyelem tökéletesnek mutat.

Úgy képzeld ezt el, hogy megjelent egy személy, és ami Őbenne van, az a valóság! Mindaz, ami Őbenne van, ami igaz Őrá, az igaz rád is. Nem az számít igaznak, amit cselekszel, vagy amit gondolsz, hanem amit Ő gondol magáról és rólad! Ki kell cserélni a gondolatainkat arra, ami Őbenne van, és azokra kell néznünk. Ha a lepel nem hullik le, akkor fennmarad a tettvagy, de ha lehullik, meglátjuk, hogy ami a Krisztusban van, az bevégzett dolog. Mi meghaltunk, és a mi életünk el van rejtve Krisztussal együtt Istenben. *Róm.6:7: „Mert a ki meghalt, felszabadult a bűn alól.*

Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele”.

Mindaz, amivel tartoztunk a bűnnek meghalt, csak fel kell ezt ismerni! Ha nem ismerjük fel, akkor bennünk marad, hogy küzdeni kell, le kell győzni a bűnt. De mi meghaltunk már: aki te voltál, aki elbuktál, meghalt a bűnnek teljesen. Aztán feltámadtál Jézus Krisztussal! *Róm.6:11: “Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.” 1.Pét.2:24: “Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, a megigazultságunkban éljünk.”*

Mi nem ebből a világból valók vagyunk, nem ebből születtünk. A tested innen született. Addig, amíg meg nem ismerted Isten valóságát, addig azt hitted, hogy mindig innen származtál, és az határoz meg téged, amit tettél, ami történik veled. Egészen addig, amíg valaki a megértésben nem jut el arra, hogy meghalt és vége lett a régi életnek, addig azt az életet próbálja javítani, reformálni a vallásával. Sokféle jó cselekedettel, jó szándékkal, igyekezettel. Vannak, aki azt mondják, hogy Jézus betöltötte a törvényt, ezért nekünk is be kell tölteni. Amikor látják, hogy nem megy, akkor azt mondják, hogy törekedni kell rá. A végén valamivel megalkuszunk, de mégis benne maradunk ebben az Ó élet szerinti gondolkodásban, amikor úgy hiszi az ember, hogy továbbra is rabja a testének, rabja a bűnnek. De mégis igyekszik jóra törekedni, és valamicskét sikerül is, de mindig elégedetlenek maradunk. Pál azt írja a Róma 7-ben, hogy ebben az állapotban volt, amikor a törvény alatt volt.

A Róma 8 pedig az az állapot, amiben mindannyian vagyunk, sőt aki nem így gondolkodik, az is ebben az állapotban van. Csak nem ismerte fel, hogy egyetlen törvény vonatkozik rá, az élet szellemének a törvénye, a szabadság tökéletes törvénye!

Lehet, hogy fél az ember ezt felismerni, mert azt hiszi, hogy elveszíti azokat a mankókat, amikre eddig támaszkodott, de akkor is ez igaz rá, nem tud a szabadság nélkül teljes életet élni. Példa: Az elefántot először kikötik egy fához, amitől nem tud elmozdulni, később egy bothoz, amit könnyedén ki tudna tépni, de akkor sem megy el, nem él a szabadságával. A bolha, ha egy üvegtető van az edényen, nem tud kiugrani belőle. Ha levesszük a tetőt, akkor csak odáig fog ugrani, ameddig előtte, nem ugrik ki az edényből. Ilyen az ember is. Megszokta a kereteket, amik között élt, és nem látja a szabadságot. De Jézus meg akar tanítani arra, hogy meghaltunk a bűnnek. A kijelentés, hogy meghaltatok és el van rejtve az életetek Krisztusban, ez Istentől, a Szent Szellemtől van.

Jakab a levele elején a kísértésekről beszél, majd: *Jak.1:17: „minden jó adomány és tökéletes ajándék onnan felülről származik”*. Amikor Jézus feltámadt, akkor *1. Kor.15:6: „megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbben mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak; majd Jakabnak is”*. Ő Jézus testvére volt és a feltámadás után Jézus neki külön megjelent. Jakab addigra már sok mindent megérthetett, és a levelét olvasva azt gondolom, hogy talán ő értette meg a legjobban Isten kegyelmét. Meglátta azt, hogy mi is a szabadság tökéletes törvénye! Felülről való, ugyanaz a szó, mint Jánosnál, felülről születni. Gr509 anóthen = fentről, felülről. Mi felülről valók vagyunk, te is felülről való vagy. Az Ő akarata szült minket az igazság (megigazultság) Igéje által, vagy Igéjéből, tehát Isten Igéje szült téged. Istennek minden Igéje tartalmazza azt, aki te vagy, Isten genetikai állományát. *Jak.1:23: „Mert ha valaki hallgatója az igének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, a ki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát*. Itt a nézi az ő természet szerinti ábrázatát = Gr1078 genezis szó van = születés származás, eredet. Az ember az Igében, mint tükörben saját megigazult önmagát látja.

Vagyis Isten Igéje az eredetünket jelenti ki, a származásunkat, a forrásunkat. A Szent Szellem felfedi előttünk, hogy az Ige nem mondatokról szól, hanem az Ige rólunk szól!

Az ószövetségben, próféciaokban Isten szólt, és a végén az Ő Fia által szól hozzánk. *(Zsidó1:1)* Azt jelenti, hogy amiről Isten beszélt, az egy személyben megjelent és Őbenne be is teljesedett! Ha valaki nem érti meg a valóságot, akkor visszamegy, lepel borul rá, és újra csak az árnyékokat kezdi el látni. Az Ige személlyé lett, és bennünket mutat meg. Akkor látjuk és halljuk jól az Igét, amikor bennünket jelent ki Krisztusban. Nincsen nagyobb témája a Bibliának, mint az, hogy kik vagyunk.

Jak.1:19: „Azért, szeretett atyámfiai, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra”. Ez arra utal, hogy amikor az ember elkezd megérteni, hogy kicsoda ő, és kísértésekbe kerül, akkor a hallásra legyen gyors. Inkább arra emlékezz, hogy te ki is vagy, minthogy elfelejtsd és gyorsan megszólalj a kísértések hatása alatt. pld.: Ha ideges természet voltál, és kísértés jön, akkor ne felejtsd el, hogy ki is vagy igazából, és abból fakadjon a beszéded vagy hallgatásod, ne menj vissza a régi természetedhez. Ha megfelelően használjuk a kísértéseket, nagyon jók lesznek arra, hogy megerősítsenek bennünket az identitásunkban. Ezért mondja Jakab, *Jak.1:2: „Teljes örömmel tartásotok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez”.* Azért mert Jakab megértette, hogy a kísértések nagyon jó eszközök arra, hogy megerősödjünk abban, akik igazából vagyunk. Mindenki el akar menekülni a kísértésekből, de amikor jól állsz hozzá, akkor nagyon jó dolgok tudnak létrejönni belőle. *Zst.16:11: „teljes öröm van nálad és a te jobboldon gyönyörűségek vannak”.* Szó szerint így van: *„a te jelenlétedben teljes az öröm”.* Jelenlét a

héberben azt jelenti, hogy szemtől szemben van a két fél egymással.

Amikor az Atya jelenlétében vagyunk, annak az az értelme, hogy a te szemedben visszatükröződik az Ő arca, és Őbenne visszatükröződsz te. Erre mondja, hogy teljes öröm van tenálad! Az öröm valahogy össze van kötve azzal, hogy felismered azt, aki igazából vagy!

Amikor tehát kísértések jönnek, vagy bármi nehézség, és az ima közben arra emlékeztetem magam, hogy ki is vagyok és mivé tett Isten, akkor az a tapasztalatom, hogy öröm van bennem a körülmények dacára. Amikor viszont ezt elfelejtem, akkor szomorú vagyok, és nehezen küzdök meg a bajokkal. Nem a körülmények változásából nyerjük az erőt, hanem az Úr öröme a mi erősségünk. Amikor úgy látunk, mint Ő, úgy gondolkodunk, mint Ő, akkor öröm van bennünk. Az apa is azt mondta a nagyobbik fiúnak, hogy te minden nap velem vagy, vigadnod és örülnöd kellene. Gyermekeink teljes biztonságban élnek, tudják, hogy a mieink, és eszükbe sem jut, hogy ami a miénk, az nem az övék is.

Amikor a fiúságot látod, akkor természetesen tudd, hogy minden a tied! Nem kell megszerezned, megkapnod, kiérdemelned, mert már megvan. Ez a világosság töltsön be!

Lehet csereberélni az Úrral, mert szeret bennünket, és megérti, mert ebben hittünk. De ha felismerjük, hogy minden a miénk, akkor ez megváltoztat bennünket. *Jak.1:22: „Az igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat”.* Jakab nem arról beszél, hogy mit jelent meghallani az Igét, hanem azt mondja, hogy megtartói legyetek és ne csak hallgatói. Tehát, magadat csalogd meg, önmagadnak teszel és mondasz ellent, amikor nem cselekszed az Igét. Ebből is lehet látni, hogy az Ige cselekvése több annál, mint valami parancsszavak mechanikus végrehajtása.

Jak.1:23: "Hanem ha valaki nem cselekszi az igét, önmagát csalja meg. Mert ha valaki hallgatója az igének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, a ki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát". Vagyis ahhoz hasonlítja Jakab azt az embert, aki hallgatja az Igét, mint aki belenéz a tükörbe és megnézi az eredetét. Gr:1078 geneszisz = születés, származás, eredet. A természet szerinti ábrázata az, hogy megnézi önmagát, az eredetét, azt aki. Ha a Bibliával foglalkozunk, és az nem mutatja meg, hogy kik vagyunk, akkor nem látjuk a légyeget. Lehet, hogy törvényt, vagy parancsolatot hallunk, de az Ige bennünket hordoz, minket jelent ki.

Jézus Krisztus az alap, és ha jól értjük Őt, akkor kijelent bennünket! Más szavakkal: a szabadság tökéletes törvénye azt jelenti Jn.8 alapján, hogy „megismeritek a Fiút és szabadokká lesztek”! Ez ugyanaz, mint amikor a tükörben nézed és meglátod az igazi állapotodat, megigazult voltodat és szabaddá leszel!

Azzal a személlyel, aki vagy, Istennek semmi problémája nincs. Tudnunk kell, hogy akit látunk a tükörben, az olyan, mint Jézus. *Eféz.4:13: „Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére”.* Egyikőnk sem kérdőjelezi meg, hogy Jézus Isten akaratában járt-e. De láthatjuk, hogy természetes módon élte a hétköznapi életét, evett, ivott, pihent, amikor szüksége volt rá. Ma sokszor azt gondoljuk, hogy a legegyszerűbb cselekedetünk előtt is meg kell kérdezni Istent, hogy az Ő akaratában maradjunk. Azt gondoltuk, hogy Istent követni olyan, mint egy vonalon járni. Ha véletlen lelépünk róla, akkor megváltoztathatatlan következményei lesznek, sőt Isten haragja és büntetése is lesújt ránk. Azért gondoltuk így, mert nem ismertük meg Istent, az Ő végtelen szeretetét és kegyelmét.

Minden, ami nem olyan, mint Jézus, az nem méltó az emberhez. De a saját igyekezetünkkel ezt soha nem tudnánk elérni, ezért Isten elvégezte, hogy meghaltunk, és Isten újra teremtett bennünket!

Az újrateremtett voltunkat jelenti ki a Szent Szellem úgy, hogy miközben halljuk az Igét, kezd felderengeni rólunk egy sokkal tökéletesebb kép. Ahogyan ezt meglátjuk, a cselekedeteink, mint gyümölcsök a helyes irányba terelődnek. Ne legyünk olyanok, mint aki tükörbe néz, elmegy, és elfelejti, hogy mit látott. Erre állandóan vissza kell térnünk, jusson eszünkbe az identitásunk. Péter a levelében sok mindent ír arról, hogy milyen tulajdonságokat kell magunkra öltözni. Jó cselekedetek, tudomány, mértékletesség, türés, szeretet stb. *2.Pét.1:8-9: „Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. Mert akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bűneiből való megtisztulásáról”.*(Láthatjuk, hogy Jakab és Péter ugyanazokat mondja.)

Vagyis, ha elfelejtkezel arról, hogy Krisztus megtisztított és ártatlanná tett, akkor újra megvakulsz, és az érzékszerveidre kell hagyatkoznod, megint a cselekedeteidet és az emberi gyengeségeidet fogod látni

Jak.1:25: “De a ki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad a mellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében”. Cselekedet: Gr 4163 poiész = poéta, költő, alkotó, cselekvő, Gr3879 paraküptó = belenéz, nézi, mikroszkópos alapossggal tanulmányozza. Vagyis amikor az ember nézi a szabadság tökéletes törvényét, a gondolata ezzel van lekötvve, megmarad amellet, akkor a cselekedetei örömteliek, spontánok és inspiratívak lesznek. A legjobb elfoglaltság az, ha azon gondolkodunk, hogy

Isten mit is gondol rólam, vagy én ki vagyok az Úrban. Gr3887 parameno = hatása alatt marad, szenvedélyévé válik. Amikor belenézel a szabadság tökéletes törvényébe, szenvedélyeddé válik, és inspirál téged, ahogyan Isten kijelentett téged. Örömet okoznak a gyümölcsként megjelent jó tulajdonságok, amiről már beszéltünk. *2.Pét.1:5-8: "Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet. A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve."* Ha bármikor a tetteink közben azt érezzük, hogy gyötrelem az egész, annak az az oka, hogy nem látunk. A gondolkodásunk átformálódása eredményezi a tisztánlátást, ami örömtelivé teszi a cselekedeteket. Hányszor tettünk bizonyosságot kényszer alatt, és aki ránk nézett, azt mondta, hogy én ettől menekülök, élvezni akarom az életet, és boldog akarok lenni.

Ha mi élvezzük az életet – és ez az élet maga Krisztus – az azt jelenti, hogy látjuk Őt. Látjuk azt, amit Ő tett és megelégedettek leszünk!

Akkor formálódik ki benned Krisztus, ha Ő a te életed, és akkor megjelenik rajtad keresztül. Krisztus élete egyszerűen kiárad belőlünk, nem a beszéden, vagy bármilyen tevékenységen keresztül, hanem csak túlcordul, mint a forrásvíz. Látják az emberek rajtunk az örömünket, a kiegyensúlyozottságunkat. (Persze a cselekedeteinket is, de ezek ne feledjük el: gyümölcsök.) *Mik.2:12-13: "mindenestől egybegyűjtelek téged Jákob..."* Napjainkban Isten nem rendszerüzenettel szólítja meg az embereket, hanem a legősbibb, legmélyebb dologgal, azzal, hogy

megmutatja kicsoda az ember az Ő szemében. Ez nem egy önismereti tréning. Ha nincs saját identitása az embernek, akkor egy szervezeti identitása lesz, és azon viaskodunk, hogy én ide vagy oda tartozom. Pál ugyanezt mondta, én az Apollósi irányzat híve vagyok, én a Pálié én az XY irányzaté. Ez mind testi dolog és elválasztódást okoz.

Egyedül Isten tudta egyé tenni az emberiséget Krisztusban!

Ez nem egy New Age elképzelés, hanem az efezusi levélben van leírva, „*Ismét egybeszerkesztett magának mindeneket Krisztusban*”. Pont az a baj, hogy nem a Krisztust prédikáltuk, hanem a mi szervezeti franchise üzenetünket. Ezért, amikor valaki betért ebbe a karámba, féltünk, nehogy elmenjen. De ez az üzenet nem a karámhoz való tartozás üzenete. Krisztusban egy új ember jelent meg, és mindenféle szétválasztódás, elkülönülés megszűnt. Isten gondolatai rólunk, azok az Isten dicsősége, azok beszélik el azt, hogy kik vagyunk. Nem elvárás, hogy hívő életet kell élni, hanem ebben az alapgondolatban él természetes módon az ember. Azért érdemes az Igén gondolkodni folyamatosan, mert azok Isten gondolatai. Hiába jár valaki gyülekezetbe, ha nem ismeri fel az eredetét, akkor az egész dolog elmegy mellette. Úgy, mint a nagyobbik fiú. aki otthon élt, de szívében ugyanúgy elment, mint az öccse, mert nem ismerte fel fiúi méltóságát. Csak látszatra tűnt úgy, hogy minden rendben van, mert nem nézett magába, nem látta, hogy kicsoda ő és milyen helyzetben van, nem élte meg saját méltóságát. Amikor a kisebbik fiú magába fordult, érezte, hogy az a mocskok, ami körülötte van, nem tartozik hozzá. Addig jól érezte magát, tobzódva élt, nem törődött vele, hogy honnan származik, eszébe sem jutott az atyai ház.

A megtérés az, hogy felismerem, amit Isten gondol rólam, mert a metanoia a gondolkodás megváltozása. Felcseréltük az Isten dicsőségét emberi képekre és gondolatokra, pedig Ő azt

gondolja, hogy én a fia vagyok. Amikor hazament a tékozló fiú, az apja azt mondta, ez az én fiam! Meghalt, de feltámadt!

Az ember azért követ el bűnöket, mert elfelejtette, hogy honnan származik. A bűn ellen nem az a leghatásosabb módszer, hogy harcolok ellene, mert akkor a bűn lesz a fókuszunkban, és nem a megigazult voltunk. Péter, amikor a vízen járt, addig nem süllyedt el, amíg Jézusra nézett, és nem a lába alá. Ahogy ez az életünk részévé válik, a harcot, az ellenállást idegennek érezzük. *Jak.4:7: „álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek”*. Természetesen ellene kell állni, de ne felejtjük el, előtte az van írva, hogy *engedelmeskedjete Istennek*”.Vagyis halljátok Istentől azt, amit Ő mond. Isten pedig azt mondja, hogy *„te vagy az én szerelmes fiam, te mindenkor velem vagy, mindenem a tied.”* Ha a fiúnak nem lett volna az apja, akkor nem lett volna lehetősége kijönni a disznók közül. De magához tért, eszébe jutott az apja, és az, ahogyan az apja él.

Ezért fontos gondolni rá, hogy van otthonunk, ahol várnak minket. Akkor lehullnak azok a hazugságok, amiket belénk rögzített a neveltetésünk, a vallásunk és erkölcsösségünk, vagy épp a hitetlenségünk, vagy a nagyvilági életünk.

Kétféle élet van, mechanikus vagy inspiratív. Ha nem Krisztus az életünk központja, akkor mechanikusan élünk. Halljuk, ami le van írva, de mégis cselekedetként éljük meg a keresztyény életet, és az fárasztó, unalmas lesz. Megtérünk, ráállunk arra, amire Isten teremtett, ez inspirálni fog bennünket olyan cselekedetekre, amiket Isten előre elkészített! Teljesen békességre lehet jutni mindenben, bármilyen baj van, pénzügyi, egészségügyi, kapcsolati stb. csak egy dolgunk van, nézni azt, akivé Isten tett minket. És abban járni, amiket Isten előre elkészített, mint jó cselekedeteket. *Ef.2:10: “Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten,*

hogy azokban járjunk”. Ennél nagyobb biztonságban nem lehet lenni.

Miben különbözik a szabadság törvénye a régi törvénytől? A régi törvényben nekünk kellett cselekedni, az újban Jézus már megcselekedte azt, amit kellett. Jézus betöltötte a törvényt!

A törvényről mindig a korlátozás jut az eszünkbe, ami letilt, kontrollál bennünket. De a szabadság tökéletes törvénye kijelenti, hogy szabad vagy. Az evangéliumban az Isten megigazítása van kijelentve. A kijelentés soha nem lehetséges dologról szól, hanem mindig valóságosokról, ami ugyan nem látható, de valóságos és igaz.

A szabadság tökéletes törvénye megmutatja a valóságot, az evangélium a megigazult voltodat jelenti ki. Sokszor mondják, hogy majd ha hiszel, majd ha megvallod a bűneidet. Nem! Mert az evangélium azt jelenti ki, amit Isten már megtett, amikor még nem is éltél, már megbocsátotta a bűneidet.

Hogyan viszonyul az, ahogyan ismered önmagad, ahhoz, aki igazából vagy? Két dologra utal ez a kérdés. Aki igazából vagy, az egy tökéletesen újjáteremtett ember, akiről a *2.Kor.3:18* beszél. Amikor magadat nézed, Jézust látod a tükörben, mert olyan vagy mint Ő. Egy másik példa a *2.Kor.5:18*: *“megbékített bennünket magával”, 5:19. „nem tulajdonítván nekünk a bűneinket”*. Ez egy elvégzett, befejezett állapot, ezért azt mondja az Ige, hogy béküljetek meg Istennel. Az egyik dolog tehát az, hogy mit gondolsz magadról, a másik pedig az, hogy ki vagy.

Vagyis ne gondold, hogy fenntart neked bünt, ami miatt bármit is rendbe kellene hoznod Isten előtt. Ezeket engedd el, mert ezek holt cselekedetek. Békülj meg vele, mert Ő már megbékített magával.

SZABADSÁGRA HÍVATTATOK EL

Sokszor mondjuk, hogy szolgálom Istent, és arra várok, mit mond Ő, hogy teljesíthessem. Ez így rendben van, de mi van akkor, ha azért gondolkodom így, mert szolgálalkúság van bennem? Amikor Izrael Egyiptomban volt, le volt uralva a fáraó által. Ez annak a képe, amikor az emberek bűn alatt vannak. Amikor Isten kiszabadította a népet Egyiptomból, kiszabadította őket a fáraó és Egyiptom uralma alól. Isten azt mondta, hogy nem vezette őket át idegen népek földjén, mert a kicsiny lelkőség miatt nem mertek volna háborúzni. Bár Isten megszabadította őket, kihozta őket Egyiptomból, a lelkükből viszont nem ment ki Egyiptom, bennük maradt a szolgálalkúság.

Ilyenkor a lélek dolgairól beszélünk az értelem, érzelem, akarat szintjén. Péter azt mondja, *1.Pét.1:9: "mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét."* Mi a hitünk célja? Az, hogy a lelkünk (pszüché) üdvözüljön (szotéria), a lelkünk megváltozzon. Ez egy nagyon nehéz terület, mert itt érzések vannak. Ha úgy gondolkodom Istenről, hogy én szolgál vagyok, akkor Őt úrnak látom. De Isten egy olyan Úr, akinek a Szelleme a szabadság szelleme, és nem szolgálásra szült, hanem szabadságot hozott el az embernek.

A tékozló fiú életében lehet látni, hogy a nagyobbik fiú mindent jól csinált, úgy, ahogy az apja mondta, minden parancsolatát megtartotta, egyet sem hágott át, mégis úgy élt, mint egy szolgál az atyai házban. De úgy tűnik, hogy az apja valami mást szeretett volna tőle. Ez nem azt jelenti, hogy rossz volt, amit csinált, de az apja más közösségre vágyott vele.

Láthatjuk, nem az a fontos, hogy szolgálai módon éljük az életünket, hanem az, hogy a fiai vagyunk Istennek. Élvezni kell a Vele való közösséget, és természetesen fakad ebből, hogy

szolgálni akarjuk Őt. De tudd, hogy Ő apa-fiú kapcsolatot akar velünk fenntartani, a legfontosabb, hogy a fiai vagyunk!

Zst.8:5-6: „Micsoda az ember - mondom - hogy megemlékezel róla? És az embernek fia, hogy gondod van reá? Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt! Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vettedél”. Nem sokkal tette kisebbé az embert, dicsőséggel és tisztességgel koronázta meg. A bűn és a gonosz leuralta az emberiséget. Amikor kiszabadul az ember ebből a helyzetből, sokszor valami vallásos dologba keveredik, ahol valamit, valakit kezd el szolgálni, és nem tud eljutni arra az igazi szabadságra, amire Isten megszabadított minket. Amikor a kommunizmusnak vége lett, az emberek nem tudtak azonnal szabadon élni a demokráciában, mert megszokták, hogy mindent megmondanak nekik, és ha nem megfelelően tettek, azonnal rákoppintottak a fejükre. Mindig az a vélemény volt a meghatározó, ami onnan felülről jött. Ez a mentalitás az egyházban is jelen van. Hiába fedezték fel a megigazult voltunkat, a gondolkodásunk nem változott meg, a lelkünk nem lett szabad, hanem sok dologban szolgálalkú maradt. Ez alatt azt értem például, hogy sok vezető azt gondolja, egyedül az a jó, amit ő mond, és ha valaki másként gondolja, az vagy rossz, vagy lázadó. Ez nem helyes. Ilyenkor úgy élünk, mint aki megszabadult, de nem hagyta el a szolgálalkúséget.

Mi a szabadság? Pál azt mondja, hogy *szabadságra hívatatok el. (Gal.5:13)*, azaz Gr1657 eleutéria = mindenféle korlátozás nélküliség. Amikor ezt valaki hallja, az juthat az eszébe, hogy biztosan mindenki önzően ki fogja használni a helyzetet, éppen ezért valamilyen korlátozást kell adni magunknak, mert egyébként rosszat fogunk tenni. Ez azt jelzi, nem értettük még meg, hogy mit jelent a szabadság. Az ember akkor csinál rossz dolgokat, amikor nem szabad, mert amikor igazán szabad valaki, akkor azt az életet éli, amire Isten megszabadította, és csak jó dolgokat akar tenni. A

Biblia szerinti szabadság az, amikor az ember szeret, és kiábrázolódik rajta Krisztus. Lehet azt gondolni, hogy a szabadság veszélyes, menjünk vissza a törvény alá, és akkor biztonságban érezhetjük magunkat. A törvénnyel az a baj, hogy bár a törvény jó, de az ember nem tudja azt megtartani.

Ha valaki úgy gondolja, hogy törvény által szeretné élni az életét, az bukásra van ítélve, mert le van írva, hogy a test erőtlenné ahhoz, hogy betartsa a törvényt!

A törvény nem alternatíva ahhoz, hogy jó hívő életet éljünk. A másik véglet pedig az, amikor a szabadság ürügy a testnek, és azt gondoljuk, hogy bármit meg szabad tennem. A Biblia rengeteg testi cselekedeteket jegyez le, amik ártanak nekünk. Ha ezekben járunk, az teljes félreértelmezése a szabadságnak. Nem ez a szabadság. *Gal. 5,13 "Mert ti szabadságra hívtatok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak."*

A szabadság a megigazultságunk, amikor megértjük azt, hogy Isten mivé tett minket. Ő tökéletes, tiszta, ártatlan emberré tett mindenkit, és amikor ezt megtapasztaljuk, átéljük, akkor megértjük, hogy mi is a szabadság!

A szolgálkéség a lelkünkben van. Ha megértjük, hogy mit jelent a szabadság, akkor ez a szolgálkéség kitörlődik a lelkünkben, és szabad embernek érezzük magunkat! A Galata levélben látjuk, hogy Pál egy olyan evangéliumot hirdetett, ami nem embertől való volt, nem ember találta ki, éppen ezért nem értik sokan ma sem. Pál rájött arra, hogy Isten elválasztotta az embert a fizikai eredetétől. Ismerte őt Isten már a születése előtt, mint mindenkit. Isten ismert minket, Isten vár bennünket. Amikor ezt megértjük, akkor már nem testi lényként kezeljük magunkat, hanem úgy, mint aki Istentől született. Amikor ez Istennek tetszett,

akkor megmutatta Pálnak, és elhívta a kegyelme által azért, hogy leleplezze, kijelentse a Fiát őbenne!

Jézus Krisztus Szelleme azért van itt, hogy kijelentse azt, hogy Ő benned lakozik, és te a fia vagy! Ezt a felismerést hívjuk megtérésnek. A lényeg az, Isten azt akarja, hogy minden ember rájöjjön arra, hogy az Ő fia. Ha meglátjuk ezt, akkor ehhez méltóan cselekszünk. Isten minden embernek azt üzeni, ébredjete rá arra, hogy a fiaim vagytok!

Amikor a zsidók megtértek, akkor próbálták hozni magukkal a szokásaikat, tradícióikat. Be akarták hozni a körülmetélkedést a pogányok számára is, mert azt mondták, ha nincs részük benne, akkor nem tudjuk elhinni róluk, hogy hívők. Pálnak az volt a célja, hogy elmagyarázza nekik, mindaz, ami eddig volt, azt másként kell értelmezni az ószövetségben is. A Zsidók akkor ószövetséget olvastak, nyilván azért, mert még nem volt újszövetség. Pál mást olvasott ki belőle, nem azt, amit a Messiáshívő zsidók hittek, és amit hisznek ma is sokan. Júdaizálni akarták a pogány híveket, de Pál egészen mást akart. *Gal.2:4: „tudniillik a belopózkodott hamis atyafiakért, a kik alattomban közénk jöttek, hogy kikémeleljék a mi szabadságunkat, mellyel bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgálókká tegyenek”*. Vagyis jöttek kikémelelni, hogy mi az a szabadság, ami köztük van. Bár nem tartják be a törvény részeit, és szabadok, mégis köztük van Isten. De Pál azt mondja, hogy *„minket szolgálókká tegyenek”*. Rá akarnak minket venni arra, hogy emberi rendszernek legyünk a szolgálói. *Gal.4:17: „Nem jó szándékkal buzgólkodnak értetek, hanem el akarnak titeket tőlem szakítani, hogy aztán értük buzgólkodjatok.”* Pál evangéliuma a szabadságról szól, ami felszabadította az embereket, és teljességre jutatta őket. Az emberek alapvetően oda mennek, és ott vannak szívesen, ahol szabadok. Ahol igát tesznek rájuk, onnan el akar menekülni mindenki. Pál azért nem akarta, hogy elmenjenek máshová, hogy a szabadságban maradjanak.

Azok viszont, akik vissza akarták az embereket a törvény alá vinni, azért tették, hogy értük munkálkodjanak. Látnunk kell, hogy van egy fontos tényező. Ha bármilyen szolgálatnak az a célja, hogy a vezetőnek a híve legyél, hogy őt kövesd, az nem jó. Mi nem embereket kell, hogy kövessünk!

Pál megértette, hogy az evangélium szabaddá tesz, és ez nem emberek követéséről szól! Pál azt mondta a *Gal.2*-ben, hogy mi nem adtuk meg magunkat egy pillanatra sem azoknak, akik szolgákká akartak tenni bennünket, azért, hogy az evangélium valósága megmaradjon a számotokra. Pál bevezeti azt a fogalmat, hogy az “evangélium valósága”. Utána írja, hogy Péter leült a pogányok közé és együtt evett velük. Majd jöttek újra Júdeából testvérek, és Péter, hogy ne gondoljanak rosszat róla, elment a pogányok közül, nem evett velük utána, csak a Júdabeliekkal. Amikor Pál ezt látta, nyilvánosan megfeddte Pétert. Ugyanazt a szót használta, amit a *Gal.2:14*-ben van: *„De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangélium igazságához képest, mondék Péternek mindnyájuk előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek?”* Azt mondja, hogy nem egyenesen járt az evangélium valóságához képest. Péter nem volt szabad a törvénytől, azért nem mert a pogányokkal közösséget vállalni az emberek előtt. Pál azt vallja, hogy az evangélium valósága nem keveredik semmi módon a törvénnyel.

Gal.4:1: „Mondom pedig, hogy a meddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek; hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig. Gal.4: “Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által”. Vagyis amíg az örökös kiskorú volt, nevelőre volt bízva, és semmiben nem különbözött a gyerek a szolgától. Amikor a törvény alatt éltek a zsidók, hiába voltak örökösök, olyanok voltak, mint a szolgák, egészen addig, amíg

eljött Jézus, aki meghalt és feltámadt. A nép nem értette meg, hogy Jézus mit tett, szolgák maradtak, a lelkünkben szolgalelkűen éltek tovább. Ez olyan, mint amikor a nép kijött az Egyiptomi rabságból, de a nehézségek miatt visszavágyódott, és inkább választotta volna újra a rabságot.

Az örökös nem különbözik a szolgától addig, amíg kiskorú. De mikor szűnik meg a kiskorúság? *Ef.4:14: „Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által.”* Ne legyünk többé gyermekek, akiket különböző tanítások befolyásolnak, megingatnak, *“hanem a valóságot (Gr225 alétheia = valóság) kövessük szeretetben”*. A Biblia azt mondja egyértelműen, hogy ne legyünk kiskorúak. *Zsid.5:14* írja, hogy hogyan tűnik el ez a kiskorúság. *„Nektek már tanítóknak kellene lennetek, de ismét a kezdő dolgokra van szükségetek, mert aki tejjel él az kiskorú, mert járatlan a megigazultság beszédében”*.

Az a kiskorúság, amikor valaki a megigazultság beszédeiben járatlan, nincs még tapasztalta benne. Amíg a megigazultságát nem éli meg, addig hiába örökös, semmi nem különbözteti meg a szolgától!

A titok az, hogy tapasztalatot, jártasságot kell szerezni a megigazultságban. Amikor először megértettem, hogy Jézus vére megtisztított, mindig azt gondoltam, hogy csak akkor vagyok tiszta, ha bűnvallást teszek, vagy jó dolgokat csinálok. Ha rossz dolgot teszek, akkor beszennyezem magam, és bár tudom, hogy Jézus vére megtisztított, de lelkiismeret furdalásom van. A lelkiismeretem tiszta, ha tiszta dolgokat csinálok, de ha nem, akkor feszültség támad bennem. Ez ösztönöz arra, hogy jól csináljam az életemet és a dolgaimat. Csakhogy Jézus vére megtisztította a lelkiismeretünket, mi semmit nem tudunk tenni azért, hogy tiszta legyen, mert nem tudjuk megérinteni. Tehát ez az a pont, amikor

kezdesz jártasságot szerezni abban, hogy mi a megigazultság. És minél inkább abban gyakorlod magad, hogy Jézus vére ártatlanná tett, annál inkább megszokod azt a gondolatot, hogy igaz és szent vagy. És abban a pillanatban - mivel ez jártasság, tapasztalat, érzés, - ez már nem egy tanítás lesz a számodra. Az életednek új megtapasztalása lesz, ez a titka annak, hogy nem kiskorú leszel az Istennel való kapcsolatodban. Más szavakkal: hiába vagyok Isten fia, ha kiskorú vagyok, nem különbözöm a szolgától.

A rabszolgáknak az volt a dolguk, hogy teljesítsék az uruk akaratát, megszokták, hogy megmondják nekik, mit csináljanak. Ezért nem volt saját véleményük, saját elképzelésük. Ma is vannak az egyházban sokan, akik szeretnék, ha kiskorúságban tarthatnék a hívőket. Szeretnének mindent ők meghatározni. Ha ezen a rendszeren belül mozogsz, és ott felismered a megigazult voltodat, szabaddá tudsz lenni, mert nem a környezet határozza meg azt, hogy szabad vagy-e vagy sem.

Sokan lázadók lesznek, és azt mondják, én nem akarok szolga lenni. Nem a lázadás az ellenszere a szolgaságnak, hanem az, hogy jártasságot szerzek a megigazultság beszédeiben. Azt mondom, hogy én szent vagyok, az Istennek a képe és hasonlatossága, ártatlan és tökéletes vagyok. Ahogy ezt megértem és megtapasztalom, a szolgálattelkéség megszűnik!

Nem félek Istentől, mert Ő az én Apám. Nem azt jelenti, hogy nem tisztelem Őt, sőt minél inkább ismerem, annál jobban látom a hatalmát és nagyságát, de nem félek tőle. Nem félek az emberektől, nem félek a problémáktól, nem félek a helyzetektől, mert Istennek a képe és hasonlatossága kezd kiábrázolódni rajtam, bennem. Nem csak úgy, mint egy tantétel a gyülekezetben, hanem általam tapasztalt, átélt valóság.

A nehézségekben gondoldj arra, hogy ugyanabból a minőségből vagy, mint Isten, nem sokkal vagy kisebb nála.

Dicsőséggel és tisztességgel vagy megkoronázva, méltóságod van és bátran mehetsz Isten elé. Isten olyannak lát téged, ami számára gyönyörű. A szelleme szabaddá tette az embereket. Én az Ő fia vagyok, az Ő örököse!

Isten azt akarja, hogy élvezd Őt, a Vele való közösséget, és majd ebből fakadóan teszed azt, amit tenned kell, gyümölcsöket teremsz. Muszáj a megigazultságban jártasságot szereznünk, hiszen minden pillanatban Isten fiai vagyunk.

Nincs még egy olyan lény égen és földön, aki fölött Isten úgy uralkodik, hogy szabaddá is tette, csak az ember.

Istenfűség van tehát, nem szolgálalkúság. Ahol az Isten szelleme van, ott van a szabadság. (2.Kor.3:17) Ha ezeket a dolgokat nézzük, szabadok leszünk, inspiráltak, és aktívak.

A nehézségekben gondolj arra, hogy hasonló vagy Istenhez, nem sokkal vagy kisebb nála. Dicsőséggel és tisztességgel vagy megkoronázva, méltóságod van és bátran mehetsz Isten elé. Isten olyannak lát téged, ami számára gyönyörű. A Szelleme szabaddá tette az embereket. Én az Ő fia vagyok, az Ő örököse!

ÜDVÖSSÉG

Az üdvösség szót két értelemben használjuk. Egyik értelmezése az örök élet, a Mennybe jutás. De a görög szó nem ezt jelenti. Erről a fejezet későbbi részében fogok írni.

Amikor megtértem 1974-ben, akkor fontos motiváció volt a megtérésemben, hogy üdvösségem legyen. Abban az időben egy tradicionális gyülekezetbe jártam, és ott tértem meg. Az üdvösség és az ellentéte a pokolba kerülés igen nagy hangsúllyal volt jelen. Láttam, hogy szinte kivétel nélkül minden gyülekezet az üdvösség alatt azt érti, hogy valaki a Mennybe kerül, vagy sem. Üdvözül-e, vagy sem. Ez nem is volt soha kérdés a számunkra, így tanultuk, tanítottuk.

Azonban a kegyelem üzenetének megismerése után sok kérdés merült fel bennem ezzel kapcsolatban is. Éppen ezért fontosnak tartottam, hogy alaposan utánanézzek, és megtaláljam az igazi megoldást erre a kérdésre. Vajon azon, *hogy aki hisz, az üdvözül*, azt kell érteni, hogy aki hisz, annak örök élete lesz? Vagyis az üdvösség = örök élet a mennyben? A megigazultság tisztázása után ezzel kapcsolatban kérdések merültek fel bennem. Az üdvösségről általában azt tanítják, hogy ez a világ elbukott, bűnös, de Isten úgy szerette a világot, hogy elküldte a fiát, aki megváltotta (*Jn.3:16*). Aki ezt elfogadja, annak örök élete van, üdvözül, aki nem fogadja el, annak nincs örök élete, elkárhozik, Isten haragja marad rajta. Amikor valakinek a hozzátartozója meghalt, azonnal valami kiskaput kerestünk, hátha az utolsó pillanatban történt vele valami. Évszázadokon keresztül egy nagyon egyszerű képlet alakult ki, vagy fölfelé, vagy lefelé. Állandóan akörül forogtunk, hogy van üdvösséged, vagy nincs üdvösséged.

Abban a szemléletben a megigazultságról nem hallottunk, pedig benne vagyunk 30-40 éve. De szerencsére ma már

hozzáférhető az eredeti görög-héber fordítás is. Nyilván nem rosszindulatból, de el volt zárva előlünk a Biblia fordítása, ami nem pontos jelenleg sem. A másik oka, hogy nem is láttuk a jelentőségét, hiszen megvolt a képlet, hogy így lehet üdvözülni, így lehet elveszíteni azt. De amióta megismertük az üdvösség szó görög megfelelőjéből az eredeti jelentését, másképp gondolkodunk erről.

Az “üdvösség”, kifejezés a Bibliában mindig a Gr4982 = szozó, és a Gr4991 = szotéria, ezeknek a szavaknak sokféle jelentésük van: szabadulás, megmenekülés, gyógyulás, megtartás, megmentés, épség, egészség, túlélés, biztonság, oltalom, védelem, békesség. A héberben ugyanezt a “salom” írja le. Tehát az üdvösség alatt nem az örök életet érti a Biblia.

Ha valaki a régi szemlélet alapján lát, az nem baj. Millióknak van örök élete ezzel a gondolkodással. *Róm.14:5: “Mindenkiben maga értelmé felől legyen meggyőződve.”* Az embereket nem lehet rávenni arra, hogy mást tegyenek, mint a meggyőződésük. De Isten nagyobb a mi szívünkénél. Például Isten nem akarta a királyságot Izraelnek. Izrael kérte, hogy királya lehessen, a körülöttük levő népek is így gondolták. Nem volt azzal semmi baj, ahogyan Isten a teokráciáját vezette, de ők mást akartak. Isten mondta, hogy nagy bajotok lesz belőle, és nem akarta Izraelnek megadni a királyságot. Mégis a legjobbat hozta ki belőle, mire Dávid királyságára került sor. Izrael ekkor volt a legdicsőségesebb állapotában.

Többen azt gondolják, hogy a gyülekezetek ellen beszélünk. Ez nem igaz, de ettől függetlenül észre kell venni, hogy a kereszténység több mint fele nem jár gyülekezetbe. Ez nem azt jelenti, hogy elhagyták Istent, és akkor nekik végük, már nincs is üdvösségük. Isten Egyházának része a sok helyi gyülekezetben élő hívő, és azok, akik nem tartoznak helyi gyülekezethez. Isten a helyi gyülekezetekben, és a gyülekezetbe nem járók között is hatalmasan tud működni. Jézus sem azért jött, hogy eltörölje a

zsínagógákat, hanem új bort hozott, ami szükségszerűvé teszi az új tömlőt. Sokszor nincsenek köztünk jelentős különbségek, csak árnyalatokat, hangsúlyokat helyezünk előtérbe, vagy sem. Nyilván nem az a lényeg, hogy ítélgessük egymást.

Az élet egyébként úgy működik, hogy először megtanulod a Newtoni törvényeket, utána megtanulod a relativitáselméletet. Rá kell jönni, hogy igaz a Newtoni törvény, de csak bizonyos kontextusban (a föld gravitációjában), viszont más vonatkoztatási rendszerben már nem igaz. Itt a földön, amikor vásárolsz, nem tudsz kvantum képlettel felvágottat kérni, hanem muszáj dkg-ban, ami Newton törvénye alapján létezik. Kellenek a törvények a törvénytaposók miatt. *1.Tim.1:9* „De a törvény nem az igazakért van!” Egyikünkről azt mondjuk, hogy bűnben van, a másikunkról azt, hogy el vagy maradva, stb. Egyik sem jó, *Róm:14:5*: „*Ki-ki legyen meggyőződve a maga értelme felől.*” Ha valamit csak azért fogadsz el igaznak, mert egy fontos személy mondja, vagy, mert sokan vallják, akkor az meg fog inogni.

Az igazság a valóságról való meggyőződés.

Amit Krisztus tett, az nem a mi kérdésünkre, akaratunkra történt. A klasszikus teológia szerint ezért az ember döntése, vagy az ember hite teszi ezt számára aktívvá, érvényessé stb. Ha nem jól választasz, nem döntesz mellette, vagy nem hiszel benne, akkor rád vonatkozóan hiábavaló volt, olyan mintha meg sem történt volna. Tehát hatástalan, nem működik, így az ember el van veszve.

Hogyan nyugodhatna meg Isten, ha az egész dolog kimenetele bizonytalan? Isten megnyugodott minden cselekedetétől!

Isten mindent megtett azért, hogy a bajba került ember meg legyen menekítve. Minden elvégeztetett. Mondhatjuk, hogy Jézus elvégezte az Ő részét, de aztán jön a mi részünk, de Isten

megnyugodott. Te meg tudnál nyugodni ilyen helyzetben? Ha valóban felvinnék a sok-sok éhen és szomjan haló afrikai gyerek felelősségét magunkra, mi sem tudnánk ilyen nyugodtan élni. Rettenetes ebbe belegondolni. Gondolkodjunk el rajta, hogy Isten, aki mindenható, mindenütt jelenvaló, látja az ember szellemi állapotát is, mégis be tudott menni a nyugodalmába. Azért, mert volt egy ok, ami miatt megnyugodott: minden el lett végezve.

Az evangélium lényege a megigazultság, ami a kegyelem ereje. Isten felfedte, hogy mi a megigazultság, és ez elbillentette az egész gondolkodásunkat, vissza az eredetihez, mert az evangélium nem az üdvösség hirdetése, hanem a megigazultság hirdetése!

Róm.1:16-17: "Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek. Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él". Sokáig azt mondtuk, fogadd el Jézust és üdvözülsz. Majd utána teljesen hiányzott az üdvbizonyosságunk, további életünket látva nem tudtuk, hogy mit gondoljunk az egésről. Valami lényegi elem hiányzott, ami a megigazultság, és a bevégzett munka. Ezek azok az alapigazságok, amik nyilvánvalóvá lettek, és megváltoztatták a tradicionális szemléletet.

Szoktuk mondani, hogy a megigazultság a dárda hegye, és ahogy ez előretör, minden területen megváltoztatja a dolgokat, mert egyszerűen ez a valóság.

Az első szemléletben a te döntésed a meghatározó. Ahogyan te reagálsz, ahogyan te döntesz, ahogyan te hiszel, minden azon múlik! Tegyük fel, hogy jól döntöttél. Igen ám, de közben elkövetsz valami "nagy" bűnt, és meginoghat, eltűnhet benned az egész. Ezért mondják, hogy el tudod veszíteni az üdvösségedet! Ezek mind függenek a gyülekezeti tanításoktól. Vannak például,

akik azt mondják, ha egy hónapig nem jársz gyülekezetbe, akkor a démonok körbe vesznek, és nem fogsz tudni büntelen lenni és elkárhozol. Még az üdvösségedet is elveszíted. Mintha az egész csak egy olyan dolog lenne, mint amikor a zsebkendőm vagy a kesztyűm egyszerűen kiesik a zsebemből. A tradicionális gondolkodásmód meghatározza azokat a cselekedeteket, amik a hitet követik, mint bizonyítékok. Ezek általában a gyülekezetbe járás, az aktív gyülekezeti élet, a bűnök gyors elhagyása, stb. Ha ezeket látják, azt gondolják, hogy a valódi hit gyümölcseit látják, de lehet, hogy csak emberi cselekedeteket. Ha nem következik be a megtért életébe azonnal a változás, akkor nem fogadják el a megtérését, ezért úgy gondolják, hogy annak az embernek nincs üdvössége.

Az egész látásmód fókusza az ember döntése, és nem Krisztus bevégzett munkája. Ez egy nagy gyengesége ennek a teológiának.

De lehet látni rengeteg ember életében, hogy amikor megismerik a megigazultságot, az evangéliumot, akkor kitörlődik a gyenge pont. Ebben a második szemléletben a botránkozás szintjéig Krisztus a fundamentum, és az, amit Ő tett, amit Ő hitt, az, amit Ő választott. Ez egy olyan biztos alap, ami megingathatatlan. Nem a hited miatt van örök életed, nem a döntésed miatt, és nem is az odaszántságod, az imáid miatt. Vannak, akik azt mondják, hogy keveset imádkozom, keveset böjtölök, keveset olvasom a Bibliát stb. De gondold bele, amikor ellensége voltál Jézusnak, tagadtad, nem szeretted, vagy egyszerűen csak nem érdekelt, Ő akkor is szeretett téged. *2.Kor.5:18: "Ő akkor megbékített magával"*, akkor a legdrágábbat adta érted. Amikor ezt megérted, akkor látod, hogy *Róm.5:10: „ha az Ő halála által megtartatunk, akkor mennyivel inkább az Ő élete által megtartatunk"*. Ezt nem tudod megérteni, ha az egész a döntéseden múlik, belőled indul ki.

De ha helyesen látod a megigazult voltodat, akkor egy kimeríthetetlen erőforrás lesz benned, mert nem a képességedre alapozol. Onnantól kezdve, ha semmit nem csinálok, akkor is tudom, hogy ugyanolyan értékes vagyok az Ő szemében. Aki teljesítmény alapján méri magát, vagy az egyházat, nem látja ezt!

Nem azon van a hangsúly, hogy mit teszünk, hanem azt kell felismerni, amit Ő tett. Ha ezt megérjük, akkor egy igazi erő, egy igazi dünamisz kezd el bennünk munkálkodni!

Pál azt mondja, hogy *egykor mindannyian tudatlanok voltunk*. Semmi különbség nincs egy hitetlen és egy hívő között, csak annyi, hogy a hívő lát! Amikor lát, akkor irgalom lesz benne, mert látja, hogy mindene megvan, de a hitetlen ezt nem látja, ez a legtudatlanabb állapot. Ezért kell megtérni, meg kell változtatni a gondolkodásunkat. Ebben a második szemléletben Krisztuson van a hangsúly, ő a fundamentum, akár botránkozás szinten is. Úgy értem ezt, hogy azok, akik a te választásodat szemlélik, nem értik, hogyan lehet ennyire Krisztusra hagyatkozni.

Van egy ige, ahol mind a két szó ott van, *megigazultság és üdvösség*. Ez két különböző fogalom. A megigazultság a Gr1343 dikaiosüné = megigazulás, a Gr4991 szotéria = üdvösség (főnév), vagy Gr 4982 szodzó = üdvözül (ige).

A megigazultságot Krisztus szerezte meg és nem mi magunknak, az üdvösséget hit által tudjuk megszerezni.

A megigazultsághoz nem kell a hitünk, döntésünk, egyetértésünk. Isten Krisztusban igazította meg az embert. Ez az a rész, ami el volt fedve a szemünk előtt. Ezért vált olyanná, mint minden a döntésen múlna. *Róm.1:16-17: „nem szégyellem Krisztus evangéliumát, mert az Istennek a hatalma minden hívőnek üdvösségére, zsidónak is meg görögnek... mert az Isten*

megigazultsága jelentetik ki abban hitből hitbe, amiként meg van írva, az igaz ember hitből él.”

Krisztus evangéliumának hatalma van üdvösséget adni. Az evangéliumban Isten megigazítása lepleztetik le.

Az evangéliumban az Isten megigazítása az, hogy Ő igazzá nyilvánított bennünket, igaznak tart. A Gr dikaioszüné szó így áll össze: Gr dikaiosz = igaz, Gr szün = együtt, vagyis együtt igaz, a két fél igaz. Francois Du Toit teológus azt mondja, hogy a két fél hasonlóan ismeri fel egymást. A megigazultság önmagában nem létezik, csak Krisztusban. Ezt az egységet jelenti a “szün” szó. A héberben a Hb 6662 caddik, egy olyan képet ad, hogy van egy mérleg, és ki van billenve a mérleg nyelve, de rátettek valamit, amitől visszabillent. Amikor az ember bűnössé lett, akkor kibillent a mérleg nyelve. Nincs semmi abban a serpenyőben, ami Isten szemében elfogadható lenne. Az üres serpenyőt Jézus Krisztus tölti be.

Ádám bukása után a természete bűnössé lett, a szívének legbelseje lett gonosz. Isten azt akarta, hogy ez nyilvánvalóvá váljon az ember előtt, hogy felismerje az állapotát, ezért adta a törvényt. Bebizonyosodott, hogy a cselekedetek nem változtatják meg az ember természetét, romlottságát, sem a jók, sem a rosszak. Cselekedet nem tesz jóvá. A rossz cselekedetek elkerülése pedig nem teszi jóvá a természetedet!

Amikor a zsidók őszintén követték a törvényt, rájöttek arra, hogy nem tudják betölteni a parancsolatokat. Pál erről beszélt Róm.7.20:23 *„Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy - miközben a jót akarom tenni - csak a rosszat tudom cselekedni. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul*

ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével”. Tehát arra jön rá az őszinte törvénykereső, hogy valami baj van velem, ebben ismeri fel a természetét. A törvény bizonyíték arra, hogy akármit tesz az ember, akármennyire is imádja Istent, akárhogy hisz benne, tiszteli, nem tudja ezt a problémát megoldani! Ezért mondja a *Gal.3:24*: „*a törvény Krisztusra vezérlő mester*”. Megváltóra van szükség, nem egy kifinomultabb cselekedetrendszerre. Nincsen semmilyen más mód, hogy közelíts hozzá, csak a megváltás, ami az isteni természet részesévé tesz. Mivel enélkül a természeted nem ugyanolyan minőségű, mint az Övé, egyszerűen Isten nem tud egyé válni veled.

Krisztus halálának az volt a lényege, hogy a régi természetet eltörölte, megölte, megszűnt véglegesen. Ő bűnné lett értünk!

Krisztus magára vette mindenestől, teljesen az összes bűnt, ami valaha valakiben volt, vagy less. Az ember a természetéből fakadóan cselekszik. Nem a bűn milyensége, vagy súlyossága a probléma, hanem a gyökere, az ember természete, azaz a bűnös természet. A bűnösséget Krisztus magára vette, és azzá lett teljesen. Eggyé lett a bűnnel, így teljesen megsemmisítette a bűn hatalmát. Abban a pillanatban az ember az Isten megigazítása lett. A *Gr1343* dikaioszüné, megigazultság jelent meg bennünk. Isten teljesen tisztának tart mindenkit. *Eféz.2:1*: „*Titeket is megelevenített, akik holtak voltatok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.*” Amikor a bűneinkben voltunk, abban az állapotunkban mindenki egyformán ostoba, vak és sötét volt. A cselekedeteinkkel nem lehet a bűnös természetünket megváltoztatni, erre csak Krisztus áldozata volt képes. Lehetséges az, hogy az ember élőhalott módon, vakon élt, de Isten a természetét közben megváltoztatta úgy, hogy nem kellett hozzá az ember beleegyezése, cselekedete, hite.

Az üdvösséget hit által fogod megtapasztalni, hit által realizálódik az életedben. A megigazítás azonban megtörtént, és nem 2000 évvel később hozod létre a hiteddel. A megigazultságodban vetett hit azonban létrehozza az üdvösségedet.

Amikor ezt megérted, akkor egy olyan biztos alapod van, ami túlmutat rajtad. Túlmutat a megértéseden, az intelligenciádon, a hiteden. *Róm.3:21: "törvény nélkül jelent meg az Isten megigazítása."* Vagyis mindenféle cselekedet bizonyítéka nélkül jelent meg a megigazítás, a hit alatt sem a te hitedet érti az Ige, hanem az Isten hitét. A törvény alatt az volt a lényeg, hogy igazzá legyél, de ez nem a valódi megigazultság volt. A törvény a cselekedetek alapján tett igazzá, a kegyelem pedig az egyszeri áldozat által. A cselekedetek nem tesznek igazzá, és nem is azért vagy igaz, mert hiszel!

Ha azt mondjuk, hogy az igazság cselekedetek nélkül jelent meg, de a hited szükséges hozzá, akkor mégis számon lehet kérni téged. A hit cselekedetként jelenik meg az ember életében.

Egy nagy hiba a kegyelem szemléletében, amikor megmarad egy bizonyos elválasztottság, és úgy kezeljük a hitet, mint egy belépőkártyát. Úgy tekintjük, mint egy cselekedetet, csak burkolt módon. És nem vesszük észre, hogy a hit következménye valaminek. *Róm.1:16-17: "Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére (szotéria), elsőként zsidónak, de görögnek is, mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.”*

A megigazultságról szól az evangélium, és Istennek hatalma van ezen keresztül minden hívőnek üdvösséget adni.

Azt írja az Ige, hogy *a hívőnek. Róm.10: „szívvel hiszünk a megigazultságra és szájjal teszünk vallást az üdvösségünkre”*. Mit jelent? Hallanunk kell a megigazultságról, ami a Krisztus munkája, amiben benne vagyunk mi is, *Róm.5:9: „megigazultunk az Ő vére által.”*Ezeket hallanunk kell, és ezek szülnek meggyőződést az ember szívében, ez a hit.

Amikor ennek a hitnek az alapján elkezdesz gondolkodni, cselekedni, akkor ez maga az üdvösség! A megigazultságod manifesztálódik az üdvösségedben. Ebben már ott vagy te, és a te aktív részvételed!

De olyan módon, hogy a megigazultságomban hiszek, és nem a bűnösségemben. Még mindig beleesünk abba a hibába, hogy a fókuszunkban a bűn van, ami leveszi a tekintetünket a megigazult állapotunkról. Kell, hogy a szívünk a megigazultságunkba gyökerezzen bele, és ne hagyjuk, hogy bármi megzavarja az elménket. Mindig lássuk, hogy szentek, igazak, ártatlanok és tökéletesek vagyunk, a törvény cselekedetei ellenére is. Mert azok nélkül jelent meg a megigazultság. Ha nem ez az isteni út, akkor az egész kereszténység csak az életed csiszolásáról szól, gyakorlatilag egy önfejlesztés. Ez önmagában nem is lenne baj, de azt hisszük, hogy ez az Istennek a munkája, és összezavarodunk, kifáradunk, kiégünk, és Istent hibáztatjuk.

Nem ásunk le a mélyére, oda, hogy mindig a megigazultságot lássuk, abban járjunk. Ha így teszünk, szinte automatikusan részünk lesz az üdvösség.

Pál azt mondja, hogy megigazultunk Krisztusban, az Ő halálában. *Róm.5:1: „Megigazulván”*. Mivel meg vagyunk igazulva, *„ezért hit által békességünk van Istennel”*. Ha ezt megértjük, akkor nem fogunk visszacsúszni a régi gondolkodásba. Az elme azonban újra vissza tudja hozni a régi dolgokat, ezzel visszajuthatunk oda, hogy újra azt gondoljuk, gyakorlatilag a

hitetlenek el vannak veszve, és az egész, amit eddig megértettünk Krisztus halálában, az eltűnik. Pedig mindig arra kell emlékezni, egészen addig, amíg teljes bizonyosságra nem jutunk. Ha valamit nem értek, akkor visszamegyek a fundamentumhoz. Fundamentumként pedig nem adatott más, mint Krisztus, az, ami Őbenne történt.

Azt gondoltuk eddig, hogy az üdvösség az, hogy örök élete van az embernek. Ahogy a megigazultságról kezdünk meggyőződni, és szívvel hiszünk, úgy fejlődik ki az üdvösségünk: Lehetséges, hogy az életed bizonyos területein van, bizonyos területein nincs üdvösséged. A megigazultság egy olyan fundamentum, amit Krisztus tett le, és az erről való meggyőződés megnyilvánulása benned, amit üdvösségnek hívunk! Ez a rész már tőled függ!

Hogyan van üdvössége az embernek? Amit Krisztus tett a megigazultságban, az az alapunk, abban minden benne van. De hogy az ember ezt egyénenként átélje, megtapasztalja, ahhoz ezekről hallania kell, és ezekről meg kell győződnie. Kell, hogy higgyen benne, akkor lesz üdvössége.

Ha érted a megigazultságot, akkor az egész örök élet más megvilágításba kerül. Míg a korábbi szemléletben azt mondtuk, hogy ahogy élsz, annak a jutalma az, hogy örökké élsz-e, hogy pokol, vagy menny. (Erre használtuk az üdvösség szót.)

Amikor érted a megigazultságot, akkor rájössz arra, hogy már meg vagy elevenítve, vagyis örök életed van. Mindenkinek örök élete van? Szerintem igen. Azt kell nézni, ami Krisztus halálában történt!

Vannak, akik azt mondják, hogy anihiláció (megsemmisülés) van, vagyis emberek megszűnnek. Addig, amíg nem jutunk oda, hogy senki nem lesz ördögivé attól, mert másképp gondolkodik,

addig nem értettük meg a megigazultságot, és nincs értelme ilyen dolgokról beszélni. Menjünk oda a megigazultságához, és az választ fog adni ezekre a kérdésekre. *Róm.13:11 „...most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk”*. Ha az üdvösség elnyerése csak annyi, hogy hiszel Jézusban, akkor mi értelme van annak, hogy *közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk?* Az üdvösség a hiteden múlik, de nem úgy, ahogy gondoltuk, mert nem az örök életet jelenti. Lehet, hogy van valamihez elég hited, de lehet, hogy nincs. Egy maratoni futó edz, és le tudja futni a távot, aztán nem edz, és nem is sikerül neki. Az üdvösség ebben az értelemben tud nőni és csökkenni, változni. Ilyen alapon lehet csak elveszíteni az üdvösséget, mert az üdvösség egy változó dolog.

A megigazult állapotot nem lehet elveszíteni, az üdvösséget igen, mert az a hiteden múlik. Egyébként Krisztus miatt halt meg, támadt fel, ha nekünk még választani, cselekedni kell ahhoz, hogy örök életünk legyen. Megigazultság = örök élet.

Az üdvösség nagyon fontos, és a megigazultságból nő ki. Ha azt hiszed, hogy az üdvösség az örök életet jelenti, akkor a hitetlennek persze nincs üdvössége, mert nincsen hite, hiszen ahhoz hallania kellene. De megkérdőjelezi az evangéliumot az, aki úgy vélekedik, hogy a hitetlen nem igazult meg. Lehet azt mondani, hogy ez eretnek gondolkodás, sőt meg is szoktak botránkozni ezen. Ezeket az igéket nem láttuk eddig át, nem ezt tanították, és nem is volt erről kijelentésünk. Ez felborítja a jól megszokott rendünket, és sokaknak nehéz elfogadni.

Én magam sem értem, hogyan lehet az, hogy én bűnös lételemre szeretném megmenteni azt az embert, aki éppen a pokolba megy a teológiánk szerint. De Isten nem menti meg, vár az ember döntésére, mert Ő igazságos?

Ezekről nem tudod, hogy mit gondolj, mert nem lehet a meglévő teológiai modellbe behelyezni. Ebből fakad az, hogy Istenről van egy képünk, ami nem biztos, hogy igaz. Éppen ezért rá kell jönnünk arra, hogy ez a felfedezés egy óriási űrt tölt be. Ami Krisztusban történt, a megigazultságunk, már itt a földi életünkben is örömet, könnyebbséget ad nekünk. Az evangélium nem a Biblia ismeretéről, hanem Istennek a megigazításáról szól. Arról beszélünk egy embernek, hogy ő milyen csodálatos, annak ellenére, amit átélt egész életében, vagy amit gondolt magáról, amit emberek mondtak neki, vagy amit tett, és amit a tettei mondanak neki szüntelenül az elméjében és lelkiismeretében. Mi azt az örömhírt visszük neki, hogy ennek ellenére milyen fantasztikus, és tudjuk, hogy miért van ez így. Nem azért, mert pozitív beszédűek vagyunk, esetleg röpködünk és sugározzuk az energiákat, hanem azért, mert a fundamentumunk az a meggyőződés, ami a legnagyobb reform az egész Univerzumban. Hogy az emberiség meg lett igazítva egynek az áldozata által. Az, amit Isten tett velünk, az új teremtés!

Róm.13:11: „...most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk.” Tehát az üdvösség változik, és el is veszítheted. A hit is olyan, hogy csak abban tudsz hinni, ami ugyan a láthatatlanban, de már létezik. Amikor valaki azt mondja, hogy csak hit által lehet a tiéd valami, akkor úgy használja a „hit által” kifejezést, hogy rád teszi a felelősséget, mintha a hited létrehozhatna bármit. Tehát, ha nem vagy elég ügyes és nem hiszed, az a dolog akkor nem is létezik. Ez teljesen téves gondolkodás, a Biblia definíciója szerint idéztük: *„A hit a nem látott dolgokról való meggyőződés”* Az örök életedet sem tudod a hiteddel létrehozni.

Ha meg vagy győződve arról, hogy igaz vagy, akkor annak először meg kellett történnie. Ha meggyőződésed, hogy szent vagy, akkor annak már előtte egy nem látható dolognak kellett

lennie. Ha ez így van, akkor mielőtt hitre jutott volna az ember, minden dolognak, amiben hitt, nem látott dologként léteznie kellett!

Különböen nem igaz a hit definíciója a Bibliában, és értelme sincs a hitnek. Azt gondoljuk, ha valamiben hiszek, attól az igaz lesz. A hit tükröződése, visszavetülése annak, ami létezik, de nem látható. Hogy nem látod, azt is jelenti, hogy érzékszervekkel nem lehet felfogni, nem tudod tapasztalni, és nem tudsz róla sehogyan információt szerezni. Illetve hallasz róla, és belül, a szívedben, a lényedben egyszerűen tudod, hogy van. Ez a hit.

A hitet nem tudjuk választani. Úgy jön létre, hogy valami hatás ér bennünket, ami közvetíti azt a nem látható, de létező valóságot, ami a hit tárgya, és meggyőződünk a létezéséről!

Amikor valaki ateista, és hallja az evangéliumot, annak ellenére, hogy nem hisz Isten létezésében mégis meg tud térni. Valami történik benne, hitre jut, és ettől kezdve mégis tudja, hogy van Isten. Pedig soha nem látta, nem is tapasztalta. A kérdés az, hogy mielőtt erre a meggyőződésre jutott, volt Isten? Persze, volt. De neki semmi fogalma nem volt róla. Mi változott? A meggyőződése változott meg, nem Isten. Isten szeretett téged mielőtt erről meggyőződted? Igen, nagyon szeretett téged. Akkor mi változott, amikor hitre jutottál? Az, hogy erről meggyőződted, és élvezni kezdted ezt a helyzetet, és az életed személyes részévé vált. Ez az üdvösség. A szellemi valóság kontaktusba kerül a fizikaival, a lelkivel, valami történik, és megtapasztalod az üdvösségedet.

1.Pét.1:9: „elérvén a hitetek célját, a lélek üdvösségét”. A lélek jólétét! A kérdés az, hogy vajon most van-e a lelkednek üdvössége, vajon most van-e öröme a lelkednek? Lehet öröm a lelkedben akkor is, ha rossz dolgok történnek, mert ahonnan az üdvösséged van, az nem ebből a világból származik. Amikor ezt a

típusú örömet megtapasztalod, akkor a hited tényleg elérte a célját. Akkor a valódi, a láthatatlan kezd uralkodni a láthatóban. Lehet, hogy a dolgok rosszul mennek, de mégsem hatnak rád. De ha nincs meg belül ez az erős szellemi fundamentum, akkor el tudod veszíteni az üdvösségedet.

Mivel az egész emberiségnek örök élete van, nem az a kérdés, hogy a mennybe jutunk, vagy sem.

Láthatjuk, hogy Krisztus áldozata a hétköznapi életben hasznosítható, aprópénzre váltható, az életminőségünket teljesen megváltoztató valóságot jelent. Ez az üdvösség. Az az élet, ami Krisztusban van, átjár bennünket.

Mi úgy voltunk tanítva, ha hiszek Istenben, örök életem van, és nem baj, ha szenvedés és nyomorúság az életem, mert majd a Mennyben boldog leszek. De nem értettük meg az egészet, mert nem jól ismertük az üdvösség szó jelentését, és nem tudtuk, hogy már a miénk az Ígéret, a nehézségek ellenére is.

A legelső igét, ahol feltűnik a megigazultság, az *1.Móz.15:6*-ban találjuk, amikor Ábrahámról van szó. *„És hitt az Úrban, és az tulajdoníttatott neki megigazultságul.”* Ha megnézed ezt az egész részt, akkor látod, hogy Ábrahám és Isten beszélgetnek. Ezt az igét használja sokszor a Biblia: (*Róma4, Jakab2, Galata*), hogy *„a hite tulajdoníttatik neki igazságul”*. Ha megnézed az eredetit, azt mondja Isten neki, hogy: *”ne félj, én pajzsod vagyok, felettébb nagy a te jutalmad, és mondja Ábrahám, mit adhatnál nekem Uram, hiszen én magzat nélkül vagyok. Nekem nincs leszármazottam, csak a damaszkuszi Eliézer. Nekem nem adtál magot. Az én házam a szolga szülötte.”*

Tényeket mond Ábrahám, Isten azonban így válaszol: *Nem Eliézer lesz a te örökösöd, hanem aki a te ágyékból származik az lesz a te örökösöd.* Ez egy vita, ahol Ábrahám nem azt mondja,

hogy Uram én hiszek! Ugyanúgy, mint egy evangelizálásnál, nem akarják az emberek elfogadni, hogy Isten létezik, annyira mélyen gyökerezik bennük a hitetlenség. Mint ahogy Ábrahám gondolta, nincs magom, és ezen nem tudok változtatni. Túl vagyok én is, a feleségem is azon a koron, hogy gyermekünk szülessen. De azt mondta neki Isten, *„Tekints fel az égre és számláld meg a csillagokat és így lesz neked is magod. És hitt az Úrnak és tulajdonított neki igazságul, (megigazultságul)”*. Hivatkozhatunk arra, hogy Ábrahám hite tulajdonított neki igazságul, ezért neked is hinned kell. Ez nem egyszerű döntés, meg kell, hogy győződjek az igazságról, hogy hitre jussak. Ábrahám gondolhatta volna, hogy ezt egyáltalán nem így látom, és ha az én gondolatomat, az akaratomat kérdezed, akkor azt a választ kaptad volna: Istenem, ez butaság, és nem érdekel. Amikor emberek valódi döntést hoznak Jézus mellet, akkor is a hit megelőzi a döntést.

Abban a pillanatban Ábrahám számára érthetővé vált, és elfogadta. *„Így léssen a te magod”* – Ezen a vonalon keresztül jelent meg a Messiás, tehát az Ábrahámnak tett ígéret sokkal több volt a megszületendő unokák ígéreténél. Ebben az ígéretben mi is benne voltunk, “Ábrahám magjának” számítunk.

A zsidók hitének a kifejlődése miatt szükség volt Krisztus testben való megszületésére. Isten a bűnbeesés óta folyamatosan ígérte nekik a Megváltót, azt a magot, aki a fején tapos a Sátánnak. A másik ószövetségi példa: Áronról az van megírva, hogy Áron is igaz ember volt az áldozat miatt. Mert ott valahogy megértették, hogy a Bárány megáldoztatott a világ felvettetése előtt.

A legnagyobb probléma a kereszténységben, hogy azt hiszi, a hit egy belépőkártya. Aki nem hisz, teljesen el van Istentől választva. De a megigazultság minden emberre áll, ebben mindannyian részt vettünk, már megtörtént velünk. Amikor hallunk ezekről a dolgokról, és hiszünk, akkor üdvösségünk lesz.

A MEGIGAZULTSÁG MEGVALLÁSA

Róm. 10:10: „Szívvel hiszünk a megigazultságban, szájjal teszünk vallást az üdvösségre. **Róm.5:21:** *“A kegyelem is uralkodjék megigazultság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által”.*

A kegyelem nemcsak annyi, hogy Isten eltörölte a bűnöket, hanem meg is igazította az embert. Ez az alapja, az ereje a kegyelemnek. Ha a megigazultságot meglátjuk annak ami, akkor megértjük az üdvösséget is. A fenti igében van leírva, hogyan kapcsolódik a megigazultság az üdvösséghez. Mindkettő más-más Gr. szó, más jelentéssel. *1.Tim:2:4:* „Istennek az az akarata, hogy minden ember üdvözüljön (Gr. 4982 szodzo), és az igazság (valóság) ismeretére eljusson”. Ilyenkor azonnal az a reakció: de nem mindenkinek lesz örök élete. Nem az a cél, hogy a végéről, hanem hogy az evangéliumról, a megigazultságunkról beszéljünk. *Róm.10:1:* Pál imádkozik az Izrael üdvösségéért. „*Atyámfiai, szívem szerint kívánom és Istentől könyörgöm az Izrael üdvösségéért.*” *10:10* „Szívvel hiszünk a megigazultságra szájjal teszünk vallást az üdvösségünkre”. Gr. Üdvösség = szotéria szabadulás üdvösség megmenekülés, Az alapszó a Gr szozó = megment, Gr szotéria megmentő.

Az üdvösség testi, lelki, szellemi jólétet jelent. Amikor minden rendben van. Istennek az a célja az emberrel, hogy üdvösségre jusson!

Krisztusban Ő megtette azt, ami független volt az ember akaratától, szándékától, hitétől, megigazította, és örök életet adott neki. Az üdvösség viszont elválaszthatatlan a hittől. Elválaszthatatlan attól, hogy az embernek valami meggyőződése, magtapasztalása legyen erről. Csak annak van üdvössége, aki hisz, aki megtapasztalja azt, ami nem látható. *Róm1:16-17:* „*Mert nem*

szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek ereje az, minden hívőnek üdvösségére, ...mert az Isten megigazítása jelenik meg hitből hitbe". Itt három kulcsgondolat van. Az Istennek az ereje, a hit, az üdvösség. Mind a három fontos téma benne van ebben a mondatban.

Az örömezenet Istennek a hatalma, ereje (dünamisz), Istennek a képességét jelenti. Vagyis az evangélium arról szól, hogy Istennek képessége van valamire. Nem arról szól, hogy az embernek van-e képessége, vagy mit rontott el, hanem a jó hír, ami a megigazultságunkról szól, Istennek a képességét hirdeti.

Az evangélium arról szól, hogy Istennek képessége van arra, hogy minden embernek adjon üdvösséget, de ehhez kell a hit.

Nem tudja az ember az üdvösségét megtapasztalni, ha nincs ott a hit, a hit elengedhetetlen. *Róm.4:25*: mondja, hogy *a bűneink miatt halt meg és a megigazultságunk miatt támadt fel*. Akkor még minden ember bűnben volt, amikor Isten megigazította. Ez az evangélium magva, Isten ezt a nem látható dolgot kezdi el hirdetni: megigazított. Amikor ezt a nem látható dolgot halljuk, amit Isten igaznak tart, és elhisszük, akkor van üdvösségünk! *Róm.1:17*: *mert az Isten megigazítása jelenik meg hitből hitbe*".

Üdvösség nincs akkor, ha az ember nem hisz, habár ez nem jelenti azt, hogy ezek a dolgok nem igazak az emberre. De az ember, mint egyén, te és én, nem tapasztaljuk meg az életünk során, és enélkül szegények maradunk.

Jézus Krisztus megszerezte nekünk az üdvösséget, de csak akkor van haszna, ha tudjuk élvezni. Az üdvösség egyik része a testi-lelki gyógyulás. Az evangélium, a jó hír Istenről szól, hogy Ő képes üdvösséget adni minden embernek. Róma 10 egészének a

célja az üdvösség. Izrael üdvösségre juttatása. Hogyan lehet ezt megtenni?

A hitünk célja, hogy *“a lélek üdvözüljön!” (I.Pét.1:9) (Gr5590* pszüché = lélek, ami értelem érzélem, akarat)

Mindannak, amit Isten készített, megtapasztalhatóan kell látszania. A tudatlanság az oka, hogy az emberek a saját maguk igazságát akarják érvényesíteni. Nem a bűn az oka, hanem a tudatlanság. A tudatlanság arról, hogy az ember Istentől eredően igaz, és nem önmagától eredően. Nem az imája vagy a jó cselekedetei teszik igazzá, Isten tette igazzá, de amíg ezt nem tudja az ember, addig úgy él, mintha Isten semmit nem tett volna. Azért hirdeti Isten az evangéliumban a megigazítást, hogy az ember megértse, rájöjjön erre! Ha megérti másként fog élni (megtér). Ha valaki bűnösnek gondolja magát, akkor úgy is viselkedik. De ha kezd kibomlani előtte, hogy megigazult, olyan, mint Jézus, az Ő természete van benne, ez egy kényszerítő erő lesz, hogy ahogyan él, az méltó legyen ehhez. Persze küzd ezért az ember, de a hitnek a harca, hogy megnyilvánuljon bennünk a láthatatlan.

Sokan azt mondják, hogy Istennek kell a hited, mint egy valuta és cserében igaznak fog tartani téged. Ha ez így van, akkor milyen alapon hisz az ember? Kívülről kell ehhez segítség, Isten kegyelméből, hogy halljunk. Róm.10:14: „hogyan hívják segítségük azt, akiben nem hisznek?” Mi módon hisznek, aki felől nem is hallottak?”

Ott vagyok, mint bűnös, benne vagyok a bűnben, honnan lenne nekem hitem? Egy elveszett bűnös ember nem tud magától hitet létrehozni! Ha valóban bibliai hitem van, akkor az feltételezi, hogy hallottam már valamit, eleget ahhoz, hogy valami meggyőződésem legyen. Ebből lehet látni, hogy ez nem az ember kezdeményezése. Mindenki, mint egy nyomorult elveszett, meg volt kötözve. A Szent Szellem beszélt hozzánk, vagy az Igén

keresztül, vagy gondolatokban, vagy bizonyosságban stb. Ezt az én bűnös leuralt képzeletemmel nem tudom létrehozni.

Csak akkor van hit, ha az ember valamit már hallott Istenről. Ha hallott, akkor valakinek el kellett mondani. Az ember nem magától hisz, vagy nem magától kezdi el megmenteni magát!

Pál tehát arra a folyamatra, hogy az ember hogyan tud kijönni a bűnből, azt mondja, hogy hallania kell. Példát hoz, hogy az őrálló mire következtet, amikor jön a hírvivő. Nem kellett hinni benne, hanem csak jött a hír a háború kimeneteléről. Ennek a jó hírnek a hallásából jön a hit.

Ha valaki azt mondja, hogy a hitedet beszámítja Jézus Krisztus, vagy akkor tartalak igaznak, ha a hitedet adod, akkor azt kérdezem, hogy mi történt a kereszten? Ha a kereszten nem váltál igaz emberré, nem voltál belevonva Jézus Krisztus halálába és feltámadásába, úgy valóban akkor vagy igaz, ha hiszel. De nem ez a valóság, ráadásul nem is teljesíthető! De Jézus Krisztus halálában az ember igaz lett. Nem tudott ugyan erről, viszont meghallotta az evangéliumot, majd arról meggyőződött, és hite lett! Ez Isten ajándéka. *Róm.10:10: „Szívvel hiszünk a megigazultságban és szájjal teszünk vallást az üdvösségünkre”.* Az a megigazult voltunk első cselekedete, hogy megvalljuk, ami a szívünkben van. *Mt.12:34: „a szív teljességéből szól a száj.”* A megigazult voltunk megvallása hozza létre az üdvösségünket. Szívvel hiszünk, azt jelenti, hogy meg vagyok győződve arról, hogy igaz ember vagyok. A szánkkal ugyanazt mondjuk (Gr homolego), és ez az üdvösségünké lesz. *Ef.4:15” Az igazságot (valóságot) követvén szeretetben”.*

Ami valóság bennünk van, azt ki kell mondani, és ha ezt a valóságot kimondjuk, mivel az egy szellemi igazság, manifesztálódni fog!

Ha nem manifesztálódna, akkor is igaz az üdvösségünk. Jézus azt mondta, hogy mi is ugyanazt fogjuk tenni, amit Ő. Istenben is volt egy szellemi valóság, azt kimondta, és látta, hogy jó. Mindnyájunkban van egy szellemi valóság, ez a megigazult voltunk. Ez alapján mondhatom, hogy fantasztikus ember vagyok, szent, igaz, ártatlan. Istennek szeme fénye vagyok, szeretett vagyok. Ezek nem “pozitív megvallások”, hanem a valóság.

Azért mondja az Ige, hogy ezeket szájjal valljuk meg, mert ettől függ az üdvösségünk. A lelkünk, a testünk, a szellemünk, a lelki és a fizikai jólétünk emiatt van. Meg kell vallani a valóságot, ami a megváltozott állapotunk azaz, hogy Krisztusban új teremtetések lettünk!

Azáltal, hogy ezt kimondjuk, a gondolkodásunk is megváltozik. A héberben a gondolkodás összefüggésben van a beszéddel. Vagyis úgy kezdek el másként gondolkodni, hogy másként beszélek magamról. Nem azért, hogy pozitív tréninget csináljunk, hanem igazságot, valóságot szóljunk, szeretetben. Az ember szívében nagyon sok rossz dolog van, sőt a szívből jönnek a gonosz gondolatok. De azt mondja a Biblia, *Luk.6:45: “A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő jót”.*

Akkor vagyok őszinte, ha a valóságot tükrözi a beszédem, és persze aztán a cselekedeteim is!

1.Jn,1:6-7: „...azt mondjuk, hogy közösségünk van Vele, és a sötétségben járunk...” vagyis azt mondom, hogy hívő vagyok, megtapasztaltam ezt a nem látható valóságot, a megigazult voltomat, mégis amiket teszek, amiket mondok, olyanok, mintha sötétek lennének, *„...akkor hazudunk, és nem a valóságot cselekedjük”.* Itt az a hazugság, hogy nem tükröződik rajtunk az, amit Jézus Krisztus tett, pedig minden embernek a valóságot kellene tükröznie a beszédben és a cselekedeteiben. Ha nem érti valaki a megváltást, anélkül nem lehet igazságban járni. Az

embernek a valóságot, egy nem látható dolgot kell tükröznie. Jézus azt mondta, hogy én vagyok a valóság. Ha Jézussal közösségben vagyunk, akkor harmóniában leszünk saját magunkkal, megszűnik a feszültség, ez kihat az ember lelkére is. Hazudunk, ha színből cselekszünk olyan dolgokat, mintha közösségünk lenne Istennel. Ha az vagy, akinek lenned kell, akkor megjelenik benned Isten jelleme, szeretete.

Mondd ugyanazt, amiről a szíved meg van győződve. Ne az érzéseidet mondd, hanem az igazságot! Uram, én tökéletes és bölcs ember vagyok benned, gazdag vagyok benned. Isten ilyenné tett engem, és hazudok, ha nem ezt vallom meg. Ez az embernek a valósága. Szeretet van bennem, megbocsátás van bennem, nagyvonalúság, nagylelkűség van bennem. Mindarról, ami a megigazultságban van meg vagyunk győződve, a szánkkal pedig vallást teszünk róla az üdvösségünkre, akkor megtapasztaljuk azt.

Isten az üdvösséget nem bizonytalanságra alapozta, hanem egy objektív, mindenkire ható igazságra. Ő megigazította az embert. Nem arra alapozta, hogyan fogunk reagálni. Az alapja az, hogy megigazított bennünket, és amikor ezt halljuk, akkor meggyőződünk róla, azaz hitünk lesz!

Nyugodtan mond ki, hogy bővülködöm Isten erejében, gazdagságában, szeretetében, apám fia vagyok, Isten minden forrása a rendelkezésemre áll. Mivel eddig nem mondtunk ki mindezt, ezért nem is tapasztaltuk meg az üdvösségünket.

A TÉKOZLÓ FIÚ

És végül az utolsó fejezetben egy kis összefoglaló a teljesség igénye nélkül.

Lukács 15: „A tékozló fiú”. Jézus nem használja ezt a kifejezést. Ez egy egyházi hagyomány, mert az egyház annyit látott, mint amennyit a nagyobbik fiú. Mit? Azt, hogy a kisebbik fiú eltékozolta a vagyont. Jézus azt mondja, hogy az elveszett fiú története. Mert itt nem a tékozlás a lényeg, és nem az, hogy mit tett. A nagyobbik fiú lelkében van ez a gondolat, de az apa lelkében nincs ott! A példázat előtt mond egy fontos dolgot az Ige: Jézushoz közeledtek a bűnösök és a vámszedők, és zúgolódtak a farizeusok.

Fontos azt meglátni, hogy mit csinál a vallás az emberekkel. A vallás az önigazultság miatt elszeparálja az embereket. Az önigazultság elbizakodottság is, és a másik ember véleményének a figyelmen kívül hagyása.

Azt az érzést szüli, hogy vigyáznom kell veled, nem szabad közösségben lennem veled. Figyeljük meg, hogy a farizeusok is meg akarták téríteni az embereket, de azt akarták, hogy olyanok legyenek, mint ők. Felfuvalkodottak voltak, és nem láttak ki a saját igazságuk mögül. Ez sokszor jelen van a vallásos lelkületben. A vallásos lelkület ismertető jele: Én nem vagyok olyan, mint te, de persze segítelek, szeretlek, az a célom, hogy olyanná tegyelek, mint én vagyok, mert azt gondolom, hogy az a jó állapot.

Az eltávolodás Istentől a bukásnál jött be, és az ember részéről történt. Isten még sem választotta el magát tőle. Még utána is kereste a kapcsolatot az emberrel, Káinnal még a gyilkossága után is beszélgetett. Isten nem unta meg az embereket, hanem az ember annyira nagy sötétségbe került, hogy elfordult Istentől, és már nem

látta Őt. Ahogy süllyedtek a bűnben, egyszerűen megvakultak arra, amit nyilvánvalóan láttak egy ideig még a bűnbeesés után is. Az a gondolat, hogy el vagyok szakadva Istentől, Ádám elméjében, vagy a szívében zajlott, nem Istenben. Jézus pont azért jött el, hogy a nép, amely a sötétségben ül, lásson nagy világosságot. Ebben az elfordult állapotban, a bűn testének a hasonlatosságában jött el a világosság, vagyis Jézus. Hasonló testben, mint amilyen az embernek van, csak az Ő testében nem volt bűn. Nem volt más mód rá, különben nem hallották volna meg az evangéliumot, mert sötétségben voltak. Ebben az állapotukban jött el hozzájuk. Mit Látunk Jézusnál? Olyan volt, mint azok, több szinten is. Egyrészt bűnné lett értünk. Mi benne voltunk a bűnben, de tudd, hogy Ő azzá lett teljesen, azonosította magát minden emberrel. Adtatók enni az éhezőknek, sőt a börtönben ülő meglátogatásánál engem látogattatok meg. (Mt.25.) Másrészt, amikor a lényünk megigazult, akkor is teljesen azonosult velünk. Jézus már látta a lényezet, hiszen feláldoztatott a világ felvettése előtt. Így látta a parázna nőben és a többi bűnösben ezt, és nem távolította el magától őket.

Amikor tettek nélkül meg mered látni az igaz voltodat, az nem fog senkitől sem elválasztani. Mindegy, hogy ki az az ember, vagy mit csinál, nem fogsz a tapasztalataidra hagyatkozni! Jézusban nem volt meg az elkülönülés, azt látjuk nála, hogy leült bármilyen bűnözővel, leült a sokféle életmódot folytatókkal, és a mostani időben is ugyanazt tenné, mert egylényegű veled, velem, vagy bárkivel. Az Atya azt mondja ránk, hogy ez az én fiam, meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.

Látszik, hogy az egész történet alatt az Atya ugyanúgy viszonyult a fiához. Akár tékozló volt, akár otthon volt és vallásos volt, akár hazatért, semmi nem változott benne, és ugyanúgy a fiának hívta őt!

Tehát, lehet, hogy valaki meghalt, elveszett, vagy feltámadt, de az tény, hogy ugyanúgy a fia volt és marad! Mi az egész elveszettségnek a lényege?

Amikor valami elveszett, akkor az valakinek a tulajdona volt, sőt nemcsak volt, hanem az is maradt. Az elveszettség miatt a tulajdonjog nem szűnik meg. Ha a tolvaj ellopja vagy elrabolja, a tulajdonjog akkor sem száll át senki másra!

A példázatok mindig azt mutatják, hogy ami elveszett, az értékes dolog volt. Jézus egyértelműen azt mondja, azért jött, hogy ami a saját tulajdona, ami értékes, ami elveszett, azt megkeresse! Tudd, hogy ez az Atya hozzáállása. Isten a világot a saját tulajdonának tekinti, nagyon értékesnek tartja, és azért jött, hogy megkeresse. Mi a sötét elménkkel festettük le azt, hogy milyen az Isten. Olyan, mint a nagyobbik fiú apaképe. Azt mondta, hogy *ez a te fiad, aki ezt vagy azt tette. Bezzeg én, aki mindent jól csinállok, nekem semmit sem adott, és nem tudok az én barátaimmal mulatni.* A nagyobbik fiú képe az Atyáról, egy rideg, hamis kép volt, ami nem fedte a valóságot. Láthatjuk, hogy az apa és a nagyobbik fiú teljesen ellentétesen beszéltek. A nagyobbik fiú arról beszélt, hogy mindent jól csinált, és semmit nem kapott. Az apa meg azt mondta, hogy *„te mindenkor velem vagy, és mindenem a tiéd”*. Egy adott helyzetben tehát lehetséges, hogy a dolgokat különbözőképpen látjuk, mert a szívünk és a megértésünk más-más állapotban van. Éppen ezért fontos a megtérés, hogy úgy lássunk, ahogyan Ő lát. A teológiánk tele van a nagyobbik fiútól, vagy Ádámtól örökölt mentalitással. Olvassuk a Bibliát, és egy rideg, kemény Istenképet alakítunk ki magunknak, mert a saját elképzelésünk szerint értelmezzük azt. Amikor erről beszélünk, ez nagyon furcsa a “nagyobbik fiúnak”. Nem arról van szó, hogy nem látjuk, vagy nem ismerjük el azt, hogy parázna, bűnös cselekedeteket tett a kisebbik, de az apának nem ez volt a szívében, nem ez érdekelte. Az örök életről alkotott képünk is ugyanígy tele van ragasztva

ezekkel az Ádámtól, és a nagyfiútól való gondolatokkal. Pál mondja, hogy *Krisztus közöttetek van.* (Gr. en = bennetek) Mindnyájan, mi hívők emlegetjük Istent, hogy az atyám, az atya szíve, stb. De amikor konkrét dolog előtt állunk, és látjuk, hogy a tékozló kisebbik elment, de visszajött, akkor olyan "idősebb fiúsak" leszünk és úgy is reagálunk az egészre. Azt nézzük, hogy mit csinált, mit nem csinált, mit vallott meg, miben változott meg, termelt-e már jó gyümölcsöt, megérdemli-e, hogy visszajöjjön. Közben az Atya már rég magához ölelte.

Ez a helyzet ma is, a nagyobbik fiúk állnak az egyház kapuiban, és a kisebbek ezért nem tudnak hazajönni. Mi a kapuban állók üzenete? Az, hogy bűnös vagy, eltékozoltad az örökségedet! Ez az egyház üzenete a kisebbik fiú felé!

Az Atya ezt máshogy látja. Akár tetszett, akár nem a nagyfiúnak, minden feltétel nélkül hazavárta a másikat. Nem kérdezte meg tőle, hogy mit csináltál, nem kellett neki bünt vallania, saját maga döntött úgy, hogy elmondja, mit érez. Egyedül a megigazultságban láthatod az igazságot, ami minden emberre igaz.

Zsid.5:14: „A felnőtt korúak érzéke gyakorlott a jó és a rossz közötti különbségtételre”. Felismeri a megigazult állapotot. Ezért csodálatos a megigazultság, mert az nem száraz bibliai tan, hanem a testté lett Ige benned. Zsid.5:12”Ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, de ismét az Isten beszédének a kezdő elemeire kell, hogy tanítson valaki benneteket. és olyanok lettetek, akiknek a tejre van szükségetek és nem kemény eledelre. Mindaz, aki tejjel él, járatlan a megigazultság beszédeiben”. A járatlan azt jelenti, hogy nincsen gyakorlata benne, mert kiskorú. A kiskorúságról máshol azt olvassuk, hogy amikor veszekedések vannak köztetek, akkor testiek vagytok. Pál azt mondja, mint kisdedekhez szóltam hozzátok. (1.Kor.3:1.)

Amikor gyakorlott vagy a megigazultságban, annak az a jele, hogy a vitatkozások, veszekedések eltűnnek!

1.Kor.3:3: „az érett korúak, akik jártasak a megigazultság beszédeiben, azoknak kemény eledel való, mint akik a mivoltuknál fogva gyakorlottak a jó és a rossz között való különbség tételre”. A megigazultság így válik testté benned. Ha megértjük a megigazultságot, hogy olyan vagy mint Jézus, akkor ezt követi a hit harca minden adott pillanatban. Mert nem ezt látod, az érzékeid nem ezt közlik magaddal és a másikkal kapcsolatban sem. Itt látszik meg, hogy jártasak vagyunk-e a megigazultság beszédeiben. Föladod az érzékeid javára, vagy nem adod föl a hited javára. Isten megigazított, de a tapasztalatunk sokszor nem ezt mutatja. Pld.: Van, amikor nagyon szörnyen érzed magad valamilyen helytelen cselekedet miatt, vagy éppen a cselekvés hiánya miatt. Lehet, hogy valaki lekezelően beszélt veled, vagy megalázó szituációba kerültél. Lehetsz lehangolt, levert állapotban, és nem veszed észre, hogy spirálisan kezdesz süllyedni, de egyszer csak a gödör alján találsz magad. Amikor ilyenek történnek velünk, akkor edződünk. Nem látjuk persze tisztán az igazságot, de az emlékeinkben ott van, hogy igazzá tett Isten. Erre kell gondolnunk, ebben kell erősítenünk magunkat, bár távoli igazságnak tűnik, de ez lassan feléleszti újra a hitünket. Ha ilyenkor azt gondoljuk, még ha fáradtan, erőtlően is, hogy igaz, ártatlan és szent vagyok Isten szemében, akkor ez átütő erejű lesz, és működni kezd. Így leszel jártas a megigazultság beszédeiben.

Akkor pedig kiárad Krisztus élete belőled, és hatással van a környezetedre. Nem azért mert bármit is betanulsz. Az üres és hazug, és észreveszik rajtunk. Sőt, a vallási programjainkból sem kér már senki, aminek az íze is csak egy program. De mi lenne, ha te lennél az Atya, vagy az a Jézus, akivel le tudna ülni a parázna nő, vagy egy házasságtörő, adócsaló, egy bűnöző, vagy bárki, aki meg van keseredve, és úgy tudnál felé szolgálni? Nem egy

keresztény tanítást, vagy egy farizeusi tanítást hallanának, ami arról szól, mit tettél, vagy mit tegyél ettől kezdve. Jézus direkt ezeket az embereket kereste meg. Például a vámszedőt, aki mások kárára gazdagodott, megsarcolta az embereket és közutálatnak örvendett, de a zsinagóga első helyén ült, mert fizetett. Jézus hozzá ment be, a nevéen szólította, és vele vacsorázott. Ez jelenti azt, hogy valaki Krisztusi.

Ha a tékozló fiú történetében nézzük az Atyát, nem változott a szíve a kisebbik fiú felé. Bármilyen történet, az Ő viszonyulása ugyanaz maradt.

Mivel nem tudtuk megérteni Istent, Ő megjelent Jézusban. *Senki nem ismeri az Atyát, csak a Fiú, és akinek a Fiú kijelenti.* Nem kell azt gondolnunk, hogy akinek nincs hite, róla Istennek sincs meggyőződése, ez nem így van. *Róm.3:3: „Avagy az Ő hitetlenségük miatt Isten hűtlen lett-e. Távol legyen!”.* Ezt az ígét Izraelre is szoktuk vonatkoztatni, de Isten elhatározott valamit felőlünk, és akármi is történt, nem változtatta meg az eredeti tervét. *Róm.10:11: „a zsidók eleste a pogányok bemenetele, az egész Izrael megmenekül és a pogányok teljessége is bemegy”.* Itt az van leírva, szó szerint mind bemegy a pogány és a zsidó is.

Isten utána megy az utolsó embernek is, hogy senki ne maradjon elveszett. Aztán megigazultságban ítéli meg az egész világot!

A Jelenések könyvében is azt olvashatjuk, hogy amikor megjelenik fehér lovon, akkor megigazultságban ítéli meg az embereket. (+ *Ap.Csel.17:31.*) *Jn.1:12: „Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek”.* Előtte a *Jn. 1.11.* azt mondja, hogy „*az övéi közzé jött, de azok nem fogadták be őt*”. Régebben itt a zsidókra gondoltunk. *Zst.24:1: „Az egész föld az Úré és a földnek a teljessége”.* Tehát a földre jött el az övéi közzé, az emberek közé,

akik nem ismerték fel. Láthatjuk, hogy mindent a sajátjának tartott. Ha valami vagy valaki elveszett, azt jelenti, hogy van egy tulajdonosa.

A föld egy árvaház, mondják némelyek, ami azt jelenti, hogy voltak, vagy vannak valahol szülei. Az soha nem volt kérdés, hogy az ember Isten tulajdona, az volt a probléma, hogy az ember nem látta ezt.

A másik kép a rokoni megváltó képe, egy ószövetségi kép. A „megváltó” kifejezés ismert volt Isten népe életében már az óbibliai időkben is. Akkor a legközelebbi rokont jelölték vele, akinek az ősi törvény szerint erkölcsi kötelessége volt a bajba jutott rokonán segíteni. Ha eladósodott valaki, akkor a legközelebbi rokonnak kellett anyagilag támogatni őt, szolidárisnak lenni hozzá, nehogy örökre rabszolgasorsra jusson valaki a családból. Ő volt az a legközelebbi rokon, aki kiváltotta, kivásárolta a rabszolgaságból a bajba jutott rokonát, ezért hívták kiváltónak, vagy megváltónak. Nem lehetett volna kiváltani az embert a bűnös állapotából, ha nincs rokoni kapcsolat az ember és a megváltó között. Tehát volt köze Krisztusnak az elveszett világhoz! Ugyanúgy, mint az elveszett fiúnak volt köze az Atyához. Ez felülírja, hogy ki is az Isten fia. Az elveszett fiú is az Atya fia volt! Ha elvesztettem egy gyűrűt, az attól még az enyém, csak elvesztettem.

Jn.1:13. „akik nem vér és test akaratából, nem férfi indulatából, hanem az Istentől születtek”. Amikor ez lezajlik bennünk, akkor rájövünk arra, hogy nem testtől és vértől születtünk, hanem Istentől. Ahogy Jézussal össze vagyok kötve, ebben ébredek rá arra, hogy Isten fia vagyok. Ef.1:4: „kiválasztott minket Ő benne, a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és fedhetetlenek Ő előtte a szeretet által”. A Krisztussal való asszociálódásra jó példa: Van egy házaspár, akik mindig együtt vannak, együtt élnek régóta. Ha az egyiket látod, a másik is

eszedbe jut róla, és fordítva is. Isten, amikor Krisztusra néz, akkor ránk gondol, össze vagyunk vele kötve.

Az emmausi tanítványoknál is ez történt, Jézus beszélt az ószövetségi próféciákról, amelyek Róla szóltak, és a tanítványokban történt valami, „*gerjedezett a szívük*”. Ezért, ha jól beszélsz az embereknek a feltámadt Krisztusról, az evangéliumról, akkor egyszerűen valami gerjedezik az Ő szívükben is. Mert össze vagy kötve Ővele. A másik példa József története. Józsefet, nem ismerték fel a testvérei, amikor József felfedte magát, akkor jöttek rá, hogy testvérek, pedig már előtte is azok voltak. Az emberek és Jézus között is testvéri kapcsolat volt, akkor is, ha ezt nem tudtuk. Amikor ezt felfedjük, és hirdetjük az összefonódást Jézussal, megszűnik a távolság, amit az ember addig hitt Isten és önmaga között.

Az Ige megkülönbözteti a megigazultságot, az üdvösségtől. Régen csak az üdvösségről beszéltünk, mint egy kétesélyes dologról, ma a megigazultságot hirdetjük, mert az a mindig biztos pont! Az, hogy valaki elveszíti az üdvösségét, nem azt jelenti, hogy elveszíti az örök életét, hanem azt jelenti, hogy nem tapasztalja meg, amit Isten Krisztusban megszerzett neki!

Az üdvösség, amit átélsz, megtapasztalsz, tud változni, nőni, csökkenni, elveszni, de a fundamentumot nem tudod elveszíteni, ami a megigazultság. Ahogy a hited nő, úgy nő az üdvösséged *Jn.10:10*: „*Jézus azért jött, hogy életük legyen*”. Ez nemcsak arról szól, hogy a pokoltól megmeneküljünk, hanem ennél több. Van egy biztos pontunk, ami nem a hitünkön múlik, a megigazultságunk, ami a kereszten ment végbe.

János sokat beszél arról, hogy „*ti az Istentől születetek*”. (*Jn,3:9*) Jézus pedig azt mondta Péternek, hogy te Péter vagy, a kősziklából való vagy. A zsidók tudták, hogy a kőszikla Isten. *5.Móz.32:18*: „*A kősziklát, aki szült téged,*

elfeledted, megfeledeztél Istenről, aki nemzett téged.” Az ember Istentől született, ez még mindig nem elég erősen él bennünk, pedig a megigazultságról szóló tanítás leegyszerűsíti az egészet.

Minden ember Istentől született, és amit Krisztus megtett, azt valóban megtette mindenkivel.

Persze annyira elidegenedtünk, elfordultunk tőle, hogy már azt is mondjuk, hogy nincs Isten. Egy nagyon messzi út az, ahonnan jövünk. Ennek a fiúnak látszólag semmi köze a gazdag szüleikhez, lehet, hogy ezt is gondolta magáról. De mégis visszatalált az atyai házhoz. Lehet, hogy ez még sokakban nem történt meg, és amikor a szívedbe nézel, az Atya idegen. Hogy érzed magadat akkor, amikor azt mondod ki Istenre, hogy apukám? A gyerekek mondják Izraelben, hogy Abba, apukám. Ezt állította helyre Jézus Krisztus az áldozatával.

Bátran ráállhatunk erre, és megszólíthatjuk Őt bensőségesen, azzal a szeretettel és azzal a bizalommal, amivel Isten fordult felénk, és magához vonzott.

Ez a könyv nem azért készült, hogy bármilyen hitelvet, nézetet, gyülekezeti álláspontot felülírjak. Nem szeretnék senkit feltétlenül meggyőzni az igazamról. Egyszerűen csak szerettem volna megosztani, amire engem - hitem szerint – Isten vezetett.

Lehet, hogy ezek a gondolatok elsőre idegenek tőled, de attól még ne vedd el az egészet. Ha van rá időd és kedved, kérlek, olvasd el legalább kétszer ezt a könyvet, hogy az elméd teljesen felfogja a tartalmát. Hiszem, hogy a Szent Szellem segítségünkre van abban, hogy a szellemi igazságok egyszer csak felragyogjanak előttünk.

Legyen áldott az életed!

ÁMEN

A SZERZŐRŐL

Szabó János vagyok. Budapesten élek feleségemmel, Liával. Két gyermekem van, egy fiú és egy lány, Krisztián és Lia. Ők áldott házasságban élnek, 3-3 unokám van tőlük. Hálás vagyok azért a jó kapcsolatért, ami köztünk van. 1974-ben volt egy igazi felejthetetlen találkozásom Jézussal, amitől hirtelen változás jött be az életembe. Mindig is hittem Istenben és ez soha nem volt kérdés bennem, de akkor valami megváltozott az életemben. Keresztény családból származom én is és feleségem is. Gyermekeim is ebben a légkörben nőttek fel. A teológia elvégzése után több gyülekezetben is gyülekezetvezető, illetve tanító szolgálatot töltöttem be. Életem egyik célja az volt, hogy mindazokat az ismereteket, bölcsességeket, amelyeket megértettem, megtanultam átadhassam másoknak. Sok különleges helyzeteken vitt keresztül Isten, amelyek erősítettek, bátorítottak arra, hogy ne üljek bele a megszokások és tradíciók karosszékébe.

Már 45-éve, a megtérésemtől fogva mindig tele voltam kérdésekkel, hogy mit miért teszünk. Valahogy nem elégtett meg az, amit tapasztaltam. Állandóan hiányérzetem volt és ezért kerestem, kutattam, tanultam. Isten egyre mélyebbre vitt a valóság megismerésében. Ez több lépcsőfokon keresztül történt az évek során. Talán az életem legnagyobb felismerése, és ami a legnagyobb áttörést okozta az volt, hogy megértettem és választ kaptam az emberiség megigazult voltára Krisztusban. Az a felismerés, hogy ártatlan, igaz tiszta, büntelen vagyok minden pillanatban, isteni természet birtokosa a cselekedeteimtől függetlenül, megmozdíthatatlan a megigazult voltom, ez egy teljes békességet, kiteljesedést hozott bennem. Tudom, hogy Isten hite a megigazultságunkban van, abban, hogy Ő sikeresen megigazított minden embert. Célom, hogy ezt hirdessem, mert ez az evangélium minden ember számára.

